

ARH A-113911

F. Kongo

Mortonhilli mõistatus.

Herbert Stahl'i romaan.

1.

Ümber viiskümmend miili Tuscaroraft, Nevada osariigis, asus plokkmajade kogumik, mida tunti Mortonhilli nime all.

Sigupoolest oli Mortonhilli asend väga ilus. Kõrge mäe jalal kleepusid majad kui pääsukesepesad nõlvakul, kust avanees haruldaselt kaunis waade mägedele ja metsadele. Aga see oli kahjuks ainus hea, mida eris Mortonhill. Peale ilusa maastiku seal palju muud polnudki. Ümbrus oli waene weest ja karjamaad jätsid palju soovida. Sellepärast aeti ka karjad kaugele põhja, Humboldt-jõe kaldale.

Hoolimata sellest elasid plokkmajades peamiselt karjakaswatajad. Siin kaugel Ameerika läänes polnud ju võimalik millegi muuga raha teenida. —

Seda mõtles ka noor sale tüdruk, kes oli peatanud oma kõrwi ratsu metsa serval ja wahtis nüüd alla väikesele linnakesele. Tema nimi oli Myrna Bent ja ta oli Mortonhilli sherifi tütar.

Pilutades filmi liig heleda pärastlõuna päikesewalguse tõttu, waatles ta enda ees laiutawat orgu, murelik ilme korrapärasel kergelt päewitanud näol.

See oli siis Mortonhill, mille julgeoleku ja rahu eest wastutas tema isa, sheriff Bent. Myrna oli asulat siit kõrgendikult küllalt tihti filmitseenud. Aga rõõmu polnud ta kunagi tunnud. Mortonhill asetnes ka nii imelikult: ükskõik kust ja kui kõrgelt teda ka ei waadeldnud, ikka jäi mõni maja nägemata. Mlati warjas ühte või mitut elamut kas puuderühm, ktingas või kaljurahn. Tolles Mortonhillis peitus midagi mõltsi ja salakawalat, — leidis Myrna Bent. Midagi haiglast või halba, igatahes midagi, mis Myrnale põrmugi ei meeldinud, ja sellepärast oli ta ainsaks igatfuseks siit igaweseks lahkuda.

Naljaka ohkega katkestas ta waatlemise ja juhtis hobuse orgu wiivale kitsale teerajale. Samal filmapilgul ilmnes metsast ratsanik. Nähes tüdrukut, peatus ta ja kergitas irwitades oma laia õlakübarat.

„Ah, Myrna Bent! Lubage, et rõõmustan selle kohtamise üle.“

Myrna krimputas huuli. Kõige meelsamini ta oleks pööranud oma hobuse ümber, et ratsutada tagasi, kuna tal nüüd tee edasi oli kinni. Aga see olnuks mõtlematult talitatud. Sellepärast jäi ta rahulikult oma kohale ja ütles vaid lühidalt ja jäiselt:

„Tere, härra Casting.“

„Teie ei näi mind nähes sugugi rõdumustawat,“ lausus mees ja irwitus ta näos muutus pilkawaks. Jack Casting oli kolmkümmend aastat wana, erwis suurimat farmi Mortonhillis ja sumatses selle tõttu sheriffi tütar üleolevalt kohelda.

„Hm,“ tähendas Myrna Bent, „mul on kiire ja te sulete mul tee. Tärelikult puudub mul rõdumustamiseks põhjus.“

„Kiire! Praegu oli teil weel aega küllalt oma kodumaa vaatlemiseks.“

„Unustasin filmapilguks, et mul on rutt!“

„Tähtsad asjad ootamas, mis?“ Nüüd pilkas Casting awalikult. „Sellest saan ma aru. Aga peate mulle juba lubama, et esitan teile paar küsimust, kuna mulle nüüd langes osaks önn teid siin kohata.“

See oli kardetaw mees, Myrna Bent teadis seda wäga hästi. Ja sellepärast istus ta sadulas rahulikult edasi.

„Siis tehke aga kiiresti, härra Casting.“

„Nii kiiresti, kui üldse võimalik. Kõigepealt: mida ütlete täna-öiste sündmuste kohta?“

„Mitte midagi.“

„Mitte midagi? Kuid te olete ju sherifi tütar? Ja kui keegi peab waewama pead juhtumi asjus, siis esmajoones perekond Bent.“

„Mida tahate sellega ütelda?“

„Kui küsimuses on mõrw, siis puudutab see ometi eelkõige kohaliku sheriffi.“

„Rahustuge, juurdlus on käimas.“

Myrna tegi katset mehest mööda pääseda, aga see ei õnnestunud. Casting näeris.

„Kas aitate oma isa? Muide, Blue näib kohe olevat surnud?“

„Seda ma ei tea,“ wastas Myrna Brent ja ta laubale ilmus sügaw püstloodis kurd.

„Kas teie täna öösel ei kuulnud midagi?“

„Ei.“

„Aga te elate ju sealsamas kõrwal?“

„Ütlestin praegu ei, härra Casting.“

„Kuulsin küll. Arge siis kohe wihastage. Peate ifegi tunnistama, et mõrw Mortonhillis on erakordne sündmus. Ja teie ei saa ju salata, et Blue onn asub teie isamaja lähemas naabruses. Arwan, et teist küsiwad weel mitmedki, kas te täna öösel ei kuulnud kahtlast müra.“

Myrna ei wastanud. Ta põskedel põlesid punased laigud, kas häbiist salajase kahtlustuse wõi wiha pärast. Aga Casting jatkas rahulikult:

„Oletame, et Bluel polnud mahti enam karjuda, ja nõnda see wist oli, sest teie isa polewat ka midagi kuulnud, nagu cowboydki. Aga siis nägite wähemalt midagi?“

„Ka seda mitte, härra Casting.“

„Hm... Teie ei taha ometi ütelda, et Blue ise lõpetas oma elupäevad? Seda juttu ei usuks siin ümbruskonnas keegi.“

„Seda ei väida ka keegi.“ Myrna hääli värises. „Seda ei saa juba sellepärast keegi ütelda, et Blue polnud rinnus kuuli. Blue on kätkestatud.“ Viimased sõnad ta oli lausunud wahult ja karmilt. Ta silmad wälkusid, wihast, kurbusest ja pisarast.

„Kätkestatud?“

Casting kahwas. Ta oli arwanud, et mõrwar oli kasutanud rewolwrit. Kuid kätkestatud! Niisama kättega! — — Waikides andis ta tüdrukule tee wabaks.

Mortonhilli kohal lasus tume pilw. Myrna Bent teadis seda. Tege- mist oli sheriffil siin alati olnud. Kariloomi warastati kestwalt, wahel wahem, wahel rohkem. Samuti kakeldi — ja tulistati. Rewolwrid sattusid meestel siin kergesti pihku. Ja polnud ime. Oli whiskeyt ja kaarte, ja milleks kasutada ülewoolawat jõudu? Sheriff Bent ei teinud löömin- guist numbrit. Kakskümmend aastat oli ta Mortonhillis juba wastu- tanud heakorra eest. Ja kakskümmend aastat oli pikk aeg. Temast oli peetud lugu. Kuni wiimase ajani. Kuid aasta eest oli kõik korrapealt muutunud. Selle õnnetu Little Smithi loo pärast.

Little Smith oli olnud kaubitseja. Mees kuskilt wõõrsilt, kes ei kuu- lunud Mortonhilli. Ta oli olnud kariloomi ja neid kuhugile saatnud. Ta oli suur ja tugew ning pettis farmereid nii palju kui iganes wõimalik. Soobnuna oli ta metsik ja ohtlik. Aga tal oli raha. Wäga palju raha.

Loe Little Smith oli heitinud oma pilgu Myrna Bentile. Dõd ja päewad käis ta tema kannul. Kuski ei leidnud tüdruk enam rahu. Wõib- olla tegi ta halvasti, et ta sellest ei rääkinud oma isale. Aga selline oli tema loomus. Ta oli wahwa ja iseseisew tüdruk. Oma ema ta polnud tunnud ja ta oli weendunud, et iga inimene peab oma häädadega ise toime tulema.

Aga Mortonhillis loffas keelepeks. Ammu juba kõneldi Myrna Ben- tist. Ta oli elaw ja ettetükkiw ega kohlunud ühegi mehetõõ eest tagasi. Wajaduse korral weetis ta dõd ja päewad karja juures wäljas. Polnud siis ime, et temast räägiti. Temale omistati kõige kummalisemaid armu- lugusid, aga ta ei hoolinud sellest. Ei kaebanud ka oma isale.

Ja siis tuli Little Smith. Pool aastat hiljem lewisid kuulujutud nende kohta nii üldiselt, et nad isegi ulatusid sheriffi kõrwu.

Siis wõttis sheriff Little Smithi käsile. Seletus kestis wäga lühikest aega, sest parisnik haaras õnnetuseks relwa, arwestamata, et Bent oli parem laskur kui tema. Sheriff lootis, et Little Smithi surmaga waibuvad tüh- jad jutud, aga ta eksis. Need aina paisusid, muutusid otse pööraseiks. Siis saatis ta Myrna aastaks Zdahosse sugulaste juurde. Nüüd wast wai- kisid kurjad keeled.

Aga seda, et sheriff Bent oli tapnud Little Smithi, kuigi endakaitseks, ei unustatud Mortonhillis. Ja selles oli süüdi Casting.

Nelja nädala eest oli Myrna tagasi tulnud. Bent oli wäga rõõmus, sest möödunud aastal oli teda waerwanud üksildus. Aga nüüd lähel kõik jälle hästi, lootis ta. Ja wahel uskus seda ka Myrna.

Ta oli enne juba olnud ifeloomult kinnine, nüüd hoidus ta aga inimestest veel rohkem eemale. Kahelemat oleks oluford pikkamisi paranenud, kui poleks juhtunud õudset mõrva.

Myrna Benti huuled olid tugewasti kofku surutud, kui ta isa farmi ees hüppas sadulast. Hobust talli wiies kuulis ta toasti hääli. Järelikult oli isal külalisi. Mõni uudishimulik armatavasti.

Tallist tagasi tulles astus Myrna suurde tuppä, mis asus weranda kõrwal.

Kaks meest istusid seal. Sheriff Bent ja Castingi walitseja Prince. Nad istusid üksteise wastas laua ääres ega teinud uustulnukast wäljagi.

Myrna terwitas lühidalt, kuid talle ei wastatud. Ta läks toa kauge-
masse nurka, wöttis kübara peast ja raputas oma ülikonnast tolmu. Ta kandis ratsapükse. Hetke kaalutles ta, kas mitte minna oma tuppä ja wõtta saapad jalast, sest ta oli wäsinud. Aga siis otsustas ta veel oodata. Kell oli alles kuus. Kuniagi ei wõinud teada, mis wõis veel juhtuda. Kuna ta oli nähane ja söögiaeg lähenes, hakkas ta taldrikuid ja tasse lauale tooma. Ka see ei seganud mehi, kes elawalt jatkasid kõnelust. Nad rääkisid loomahindadest, ja see oli karjakaswatajaisle alati huwitam teema.

Sheriff Brent oli jõuline wiiekümne-aastane mees, keda waewalt neljakümne-aastaseks wõis pidada. Oma tütreaga polnud tal wähematki sarnasust.

Castingi walitseja Prince oli samuti umbes wiiekümne-aastane. Ta elas juba kaua aastaid Mortonhillis, olles töötanud igalpool, ka sheriff Benti farmis. Aga nüüd, kui Myrna ka tema ette lükkas taldriku, ei tunnud ta end siin enam kuigi hästi. Ta teadis küll, miks Myrna polnud tema wastu sõbralik. Ta wihastas alati, kui nägi teda. Kui ta lord Myrnalt oli küsinud, miks, oli tüdruk wastanud: „Sellepärast et tuletate mulle Castingit meelde.“ Naagu oluiks tema, Prince, selles süüdi, et Casting oli ainus mees Mortonhillis, kes jõudis oma walitsejale maksta korralikku palka.

Söögiajal waikisid kõik. Isu ei näinud kellelgi olemat. Myrna tõusis esimesena lauast ja koristas tummalt toidunõud. Siis istus ta nurka, wõttes kätte mingi nõelumistöö. Ta teadis, et Prince oli alles äsja saabunud pikemalt reisiruut, ja imestas, et tal oli nii palju aega. Ta ei rutanud koju. Miks? Oli ta siia saadetud eriülesandel?

Sheriff toetus tooliseljale ja waatas lakke. Hetke pärast katkestas ta waikuse.

„See on Virginia City lähedal, ütlesite?“

„Mitte just lähedal, aga sealpool kandis,“ wastas Prince, „ja, uskuge mind, meie omaga wõrveldes on maa seal lihtsalt paradüis.“

„Dean, käisin seal umbes kahékümne wiie aasta eest.“

„Seal on veel küllalt waba karjamaad. Inimesed on tõesti hullud, kes mõtlewad, et peale Mortonhilli pole maailmas enam midagi olemas. Kui mul oleks raha ja karja, ma asuksin kofhe sinna elama.“

Ah, see oli wana laul! Prince awastas alati kõikjal haruldaset sobiwaid eluasemeid, pöördus aga siiski ikka jälle Mortonhilli tagasi.

Myrna Bent oli weendunud, et selle lobisemise taga peitus Casting.

Viimase suurimaks sooviks oli wabaneda Sheriff Bentist, ütleski, mil wiisil. Milleks aga, seda ei teadnud Myrna weel.

„Mõtlen selle üle järele,“ ütles Sheriff Bent ja hingas sügawalt.

„Soowitaksin küll. Pärast eilset sündmust on meelesolu Mortonhillis äärm. Kui teil ei õnnestu kurjategijat tabada, ei julge keegi enam teie kaitseks sõna lausuda, sest teie wastastel on ülekaal.“

„Aga enne, kui mõrwar pole tabatud, ei lahku ma Mortonhillist.“

„Siis jääte küll eluajaks siia. Sest Blue tapmise saladust ei lahenda keegi.“

„Arwad sa?“

„Seda arwab terve Mortonhill.“

„Sa ju saabusid alles mõne tunni eest?“

„Muidugi. Aga kohtasin teel palju tuttawaid. Ja nad ei kõnelnud muust kui teist ja Bluest.“

„Wõi nõnda: minust ja Bluest!“ Sheriff Bent waatas jälle lakke. Ta sõrmed trummeldasid närwlikult tooli käsi puule. „Ja mida räägivad inimesed minust ja Bluest?“

„Oh, mõndagi. Pole mõtet, et jutustan teile seda.“

„Sige. Kindlasti on parem, kui ma seda ei tea. Wihastaksin ainult ja see ei muudaks asja. Tahan sulle aga midagi ütelda, ja seda wõid oma peremehele edasi anda: kuigi ma waikin, tean ma ometi rohkem kui kõik teised kokku. Ei, ära imesta midagi. Tean väga hästi, kes eile õigel päeval Blue onnis.“

„Ah!“ Prince awas suu.

„Jah, mu armas. See polnud keegi muu kui Bill Bottom, bandiit, seda otsib terve Nevada.“

„Bill Bottom? Ja teie teate seda kindlasti.“

„Nii kindlasti kui istun siin.“

„Siis teate väga palju.“

Prince mõõtis sheriffi imeliku pilguga. Ainult sekundi wältel, sest uksele koputati ja Myrna wastuse peale astus tuppa sale, aga tugew noormees. See oli Roy Ferguson, esimene cowboy Benti wäikeses farmis. Ta tuli karjamaalt ja oli tolmune ja must. Kuid see ei rikkunud head muljet, mida ta jättis inimestele. Ta kohmetus weidi, silmates Prince'i. Aga siis teretas ta.

„Segan wisti,“ ütles ta, aga Sheriff wiipas ta ligemale.

„Mis uudist?“

„Leidsin midagi wäljas maja ees.“

„Andke siia.“

„Nihm, mis ei kuulu meile.“ Ta ulatas sheriffile nakkriiba. „Tänan, Roy.“

Wäikeses wäljus Roy Ferguson. Ka teised ei lausunud sõna.

Paar kõrbest sumises lae all. Wäljas hämarbus. Wäsinult langetas Myrna õmblustöö sülle. Imelik, kui tinaraske olid ta liikmed. Bill Bottom, mõrwar ja bandiit, oli siis Mortonhillis!

Seekord katkestas Prince waikuse. Ta keerutas endale närwlikult sigareti, puistates tubakat põrandale.

„Tutustasin ennist Virgia Cityst või õigemini sealselt ümbrusest,“ ütles ta, „ja kuna räägite Bill Bottomist, siis huvitab teid võib-olla, et ööbisin wana Bellini mõisas.“

„Ah, ta elab weel, see wana Bellin,“ tähendas sberiff Bent ükskõiksest. Prince naeris karedalt.

„Tema elab nii kaua, kui elab Bill Bottom, ja kui ta sellepärast peaks kas või saja-aastaseks saama! Seda ütles ta mulle ise. Muide, ta polegi weel waga wana. Alles kuuskümmend seitse aastat. Näeb aga wälja kui üheksakümnene rauh.“

„Kas ta farm on ikka weel nii suur?“

„Weel nii suur? Wanamees ei tea isegi enam, kui suur ta õieti on.“

„Kas ta pole Bill Bottomit weel unustanud?“

„Kuidas ta suudaks? Teda ei unusta ta surmatunnini. Ja ma ütlen teile, sberiff, kui keegi tabab Bill Bottomi, siis ainult wana Bellin oma meestega.“

„Seda räägitakse igalpool, aga ma ei usu seda.“

„Pole ka tarwis, et usuksite seda.“

„Bill Bottomil on rohkem mõrwi hingel kui ainult wana Bellini tütar, ja tal on hulk mehi kannul.“

„Aga kellelgi pole nii palju raha ja püsinuust ja kellelgi pole nii wähe kaotada kui wanal Bellinil.“

„Aga tal on siiski kaalul maakonna suurim farm.“

„See pole tähtis inimesele, kes seisab hana äärel.“

„Wana Bellin on haiglane ja wäeti ning waewalt tema mehed julgewad oma sõrmi kõrwetada. Bill Bottom on ohtlik.“

Prince naeris ainult. Kaskelt ajas ta end püsti.

„Noh, olgu. Tean, et te ei falli inimesi, kes segawad end teie töösse. Aga mis puutub meestesse Bellini farmis, siis teate waga hästi, et need on tublimad poisid ümbruskonnas. Igale mehele on auks Bellini farmis töötada ja nad on selle eest walmis kõige hullemaks karutükkideks. Nad on otsustanud Bill Bottomit paljastada.“

„See otsus on ammu juba tehtud.“

„Mis sellest? Aga kui Tex Canter seda ütleb, siis on asjal tõsi taga. Ja Tex Canterist ei tarwitse ma rääkida — teda tunneb terve lüäs.“

Ta noogutas kergelt Myrna suunas ja wäljus toast. Kolm sekundit kriuksusid ta saapad werandal, siis jäi kõik vaikseks.

Myrna istus ikka weel liikumatult, käd süles. Kas wäsimus oli tingitud erutusest? Tawaliselt ei rammestanud teda lühike ratsasõit. Wõi kartis ta wiimaks? Ja see tegi ta nii närwlikuks?

Sheriff Bent hakkas pikkade sammudega poolpimedas toas edasi-tagasi käima. Terwe weerand-tunni kõndis ta nõnda. Siis seisatas ta Myrna ees.

„Peaksid abielluma,“ lausus ta ootamatult, „ükskõik kellega, aga wõi maksikult kürest.“

Myrna waatas talle üllatunult otse, kuid pimeduse tõttu ei näinud Bent tema nägu. Ta jatkas rännakut tuba mööda. Siis ütles ta:

„Meil olid siin farmis ka head ajad. Wõimalik, et oled need unustanud, Myrna. Tol korral, kui suri sinu ema, andes sulle elu, ei uskunud

ma, et mõin veel kunagi rõõmus olla. Aga ometi olin seda, kui sina olid väike. Alles paari viimase aasta kestel on kõik muutunud. Kuid ega saatuselt ei või nõuda, et terve elu mööduks õnnetähe all. Sa ei karda ju? Alustame võitlust, eks ole?"

Myrna ei vastanud. Ta läed wärisesid.

Sheriff Bent jatkas:

„Meie saame neist võitu. Nii wana ma veel ei ole, kui nad arwavad. Ja ma taban Bill Bottomi ja saadan ta wõllasse, ning näitan Castingile, et kõlban veel küllalt Mortonhilli sheriti kohale! Tema tahab sheritiks, see põrundpea, see pungfilmne täi!“

Nüüd puhkes Myrna naerma. Nõnda oli see alati: algul kartis ta, aga kui isa hakkas sõimama, siis oli hirm kui käega pühitud.

„Mitab, isa,“ ütles ta elawalt. „Meie õpetame neid veel, olgugi Casting rikas mees ja meie waesed. Ja Blue ja Bill Bottomi asja ajame ka joonde.“

Ta tõusis üles ja ringutas. Kui ta astus laua äärde, et süüdata lampi, seisatas Bent uuesti tema ees.

„Kuule, sina,“ ütles ta, „aga abielluma pead sa siiski.“

„Miks?“ inestab Myrna.

„Ma ei tea. Kuid ma mõtlen, et see oleks wajalik. Bill Bottom on kardetaw roimar. Oleks hea, kui leiduks keegi, kes sind kaitseks. Kes sinust hooliks. Mul on wähe aega ja — võib juhtuda, et ühel ilusal päewal pole mind enam üldse olemas.“

„Numalus!“

„Ja siis waitiksid ka keelepõksjad.“

„Oh, neid tühje jutte!“ põlastas Myrna. „Ja neid wastikuid inimesi! Wahel võiksin neid kõiki tappa. Miks nad meid äkki nii wihtawad?“

„Küsin seda ka endalt.“

„Ah, ma aiman: see on Casting, ainult Casting. — Kuule, isa, ja kõnelesid ennist Virginia Cityst. Mõtlen, et peaksite tõesti siit lahkuma.“

„See pole nii kerge, laps.“

„Müü kari maha ja maja — algame otjast peale.“

„Seda on kergem ütelda kui teha. Viimase aasta jookkul on paljugi muutunud.“

„Ja nimelt? Sa pole mulle midagi rääkinud.“

„Mitte midagi erilist. Me kari on väikeseks jäänud.“

„Wõi nõnda! Lähemal ajal warastawad nad isegi katuse me peade kohalt! Alksõik. Meie ei waja farmi. Wõime töötada. Aga mulle näib, et peaksite kiiremas korras leidma endile uue elukoha. Kui sind enam ei taheta, siis pole mõtet end peale sundida.“

„See on ainult Casting, kes mind ei sall, ja tema poolehoidjad.“

„Aga tal on neid palju.“

„Ma ei jää siia — see on kindel. Kuid praegu ei saa ma veel minna.“

„Miks mitte?“

„Kui Blue elaks, siis küll, aga nüüd mitte.“

„Jäta juurdlus Castingi hooldeks — püüdu tema see Bill Bottom kinni!“

„Ma ei tohi lahkuda, Myrna. Sest rahwas räägib, et mina tapšin Blue.“

„Iha!“ hüüdis Myrna kohkudes. „Kes ütleb seda?“

„Mortonhill, mu laps. Aga ära sellepärast erutu.“

„Mortonhill!“

„Näed nüüd, et oleks väga hea, kui sa abielluksid.“

„Abielluksin! Aga kellega? Mortonhillis pole ainust meest, kes mind tahaks. Ja kuigi tahaks — sa tead ju, kuidas wihkan mehi! Lähen magama. Olen väga väsinud.“

„Jah, mine pealegi. See on kõige mõistlikum.“

„Kohtasin täna Castingit mäel.“

„Blue tapmine on wesi tema weskile!“

Myrna seisis juba läwel, kuid ta astus uuesti toa keskele.

„Kuule, isa. Kas tunned Bill Bottomit?“

„Ei, ainult ta nime, nagu kõik teisedki.“

„Kust ja siis tead, et see oli tema?“

„Aiman. Säärase mõrwaga saab hakkama ainult Bill Bottom. Pealegi unustas ta oma pussi maha. Sel on nimetähed B. B.“

„Soomiksin, et ma teaksin, kes on Bill Bottom,“ lausus Myrna tasa, siis lähetsin tema juurde ja ütlesin talle, et Castingil on kirjstudes rohkem raha kui oli seda Blue, hoolimata sellest, et ta oli nii ihnus.“

2.

Blue tapmine oli toimunud reede öösel wastu laupäewa. Blue oli olnud wana mees. Ta elas wiletsas wiltuwajunud majas, sberiff Benti lähemas naabruses.

Bent oli ammu tahtnud osta ta maja ja seda lammutada, kuid Blue oli olnud kangekaelne. Ta oli üldse weidi imelik. Terwe päewa istus ta logisewal pingil oma hurtfikü ees. Sest saadik, kui talle keegi kaugeft sugulane oli pärandanud oma waranduse, ei töötanud ta enam kunagi. Tollest päranduseft oli Mortonhillis sageli olnud juttu. Ühed wäitsid, et wanamees polewat saanud kuigi suurt summat, teised aga arwasid, et ta on nüüd päratu rikas, kuid ihnus.

Laupäewa hommikul oli proua Booki kaupluse jooksupoisis koputanud Blue lukustatud uksele. Tal oli kaasas suur kast mitmesuguseid toiduaineid, mis Blue eelmisel õhtul oli tellinud.

Wäike Joe oli koputanud ja koputanud. Kui aga ust ei awatud, oli ta Roy Fergusonil, kes parajasti sberiffi duel rakendas hobuseid wankri ette, appi kutsunud, sest ta ei tahtnud oma rasket pakki tagasi wiia.

Siis olid nad ühiselt koputanud ja kloppinud ja lõpuks ukse sisse löönud. Nemad leidsidki Blue pörandalt lebamas, furnult.

Laupäewa hommikul oli terwe Mortonhill weendunud, et see oli nende kolme bandiibi tegu, kes luusisid Mortonhilli ümbritsemates metsades. Need kolm meest, kes kõigile seletasid, et nad püüawanad metshöbuseid, olid saabunud Mortonhilli pool aastat tagasi. Nad ei jäänud aga kohale, waid

siirdusid otsekohse metsadesse, kus asusid laagrisse. Nad olid endile püstitanud algelise elamu ja tundsid endid nähtavasti seal väga koduselt. Uu-
wäärseile farmeritele olid nad pinnaks silmas ja mis vähegi halba juhtus, aeti kõik nende süüks. Ja head polnud neilt sõepoolest loota. Nende harmad külaskäigud Mortonhilli lõppesid kõik suurte skandaalidega, sest re-
wolvrud olid neil alati käepärast. —

Keegi ei kahelnud, et wana Blue oli langenud hulkurite ohwriks, ja Mortonhilli elanikud ootasid, et sberiff Bent annab kaju neid wangistada. Kuid Bent ei lausunud sõnagi.

Ja siis tuli Casting.

„Terry Could oma sõpradega see ei olnud,“ ütles ta, toetudes seljaga wastu aeda, kuna naabrid seisis ta ümber. „Sest kui tema seda teinuks, siis oleks Benti farmis midagi kuulnud. Nad pole ju waimud. Aga Bent ei kuulnud midagi. Ja waadake, see tundub mulle kahtlane.“

Et suurendada oma sõnade mõju, tahtis Casting eemalduda, kuid meeste uudishimu oli ärganud ja teda ei lastud minna. Ning siis jutustas ta oma põhjalikult läbimõeldud loo: sberiff Bent wajas raha. War-
gad olid Benti karja wiimasil aastal tublisti wähenanud. Ja Bentil oli wõlgu. Jah, tal oli rohkem wõlgu, kui seda Mortonhillis teati aimata. Tema, Casting, teadis seda wäga hästi. Tal oli kirjutuslawa laekas salajane kiri pangalt, kuid — loomulikult ei puutunud see asja. — Ja nüüd oli tüdruk jälle kodus, too Myrna. Ja tüdruk pidi leidma mehe. Temast räägiti niipalju, et oli dieiti wiimane aeg, et ta saaks tanu alla. Ta oli küll waewalt kahelümneaastane, aga siiski. Ka selleks wajas wanamees raha.

Ja siis oli Casting kehitanud õlgu ja astunud oma majja.

Nõnda juhtus, et laupäewa pärastlõunal ei kõnelnud Mortonhillis tõesti enam muust, kui sberiff Bentist ja wanast Bluest.

Pühapäewal, kui kõik puhtates särkides ja pühapäewapükstes lõunat oodates istusid päikesepaistel, lewis kullutulena uudis, et Bent süüdistab wana Blue tapmises Bill Bottomit.

„Mäete nüüd,“ ütles Casting, seistes Smooksi baaris, kuhu oli kogunenud juba palju rahwast. „Ta ei julge Terry Couldi ja tema kahte kaaslast kahtlustada. Neil wõiks olla alibi. Oh, pean ütleva, teie sberiff on kawal. Ta oskab ennast aidata. Bill Bottom olewat mõrwar, seletab ta. Just Bill Bottom, keda ei suudeta tabada, kuna keegi teda ei tunne. Ükski inimene ei saa sberiff Bentile järelikult süüks armata, kui ta Bill Bottomit ei toimetata kohtumõinude kätte. Aga ütlen teile, mehed. Ma ei rahune enne, kui asi on selgitatud! Ja kui osutub, et ma ei eksin, siis peab sberiff Bent kõlkuma kõige kõrgema puu otsas! Ja weel midagi ütlen teile: kui Bent pole enam sberiff, siis teeme oma metsades puhastustöö ja kihutame minema kõik, kes warastawad meie kariloomi ja rikuvad korda! Siis alles mõiwad ausad kodanikud rahulikult hingaata!“

Castingi kõne awaldas mõju. Ainult üksikud hoidusid weel sberiff Benti poole, enamik aga wältis tema seltskonda.

Üks wähestest, kes säilitas oma sõpruse Benti wastu, oli wana Pen-

moore, kelle farm oli Castingi omast ainult weidi wäiksem. Ta elas Mortonhilli lõunapoolses nurgas.

Kaks nädalat pärast ebaharilikku sündmust, mis Mortonhilli elanikud oli wirgitanud igapäewasest loiuist suitumisest, istus wana Penmoore päikeseküllasel pühapäewa pärastlõunal kopli taral ja waatles rahuldustundega oma hobuseid. Tema kõrwal kõigutas ta poeg Harry oma pikki koibi.

„Pean jälle weenduma, et mul on ilusaimad hobused kogu ümbruskonnas,“ ütles wana Penmoore uhkelt. „Kui Casting seda koplit näeks, ta lõhkeks kadepusest. Aga kuna ta seda teab, teeb ta alati suure ringi ümber meie farmi.“

Harry ei wastanud. Ta süütas parajasti aeglaselt ja kohmakalt oma keeratud sigaretti.

Harry oli kakskümmend wiis aastat wana, wäga pikk, kõhn ja inetu. Aga tal olid suured säravad sinised silmad ja kogu Mortonhill armastas teda.

„Käisin tunaeile öösel mägedes,“ jatkas wana Penmoore, „Terry Couldi juures. Nad püüawad praegu raudjast, kelle ostan, niipea kui ta neil on käes. See on wahest ratu, ütlen ma sulle! See on rohkem wäärt, kui kõik need teised hobused kokku!“

„Kui ta nii tore loom on, siis pead küll kawa ootama,“ pomises Harry.

„Nad luurawad teda juba mitu nädalat — nüüd ei pääse ta enam.“

„Wõimalik. Mina sinu asemel ei ostaks tollelt kaabakalt ühtegi hobust.“

„Miks mitte?“

„Pärast kõike juhtunut.“

„Kõpuks ei puutu see meisse. Went ütleb, et Bill Bottom on mõrwar. Järelikult wõin Terry Couldilt suurima rahuga hobuseid osta.“

„Kes ütleb sulle aga, et Terry Could pole Bill Bottom?“

Wana Penmoore mõnises. Kui asi puutus hobustesse, siis oli kõik muu tähtsusetu.

„Niikaua kui ma seda kindlalt ei tea, on Terry Could mulle ainult Terry Could. Sama hästi ei tohiks ma ühegi teise Mortonhilli elanikuga sõna wahetada, sest igauks neist wõiks Bill Bottom olla.“

Harry kibrutas laupa.

„Rumalus,“ porises ta.

„Mina ei räägi kunagi rumalusi,“ wastas wana Penmoore solwunult, „ja wõiksid oma sõnu walida ja natuke järele mõtelda. Käisin eile õhtul Snooki baaris. Seal oli ka Casting, ja ta ütles, et sheriff Went wõiks ise ka wäga hästi Bill Bottom olla!“

Harry kargas nii ägedalt taralt, et see wabises ja wana Penmoore end suuri waewu suutis kinni hoida.

„Ja niisugust loba kuulad sa rahulikult pealt!“ hüüdis ta wihaselt. „Ja jutustad mulle koguini edasi!“

„Maailmas juhtub wõimatuid asju. Sheriff Went on alati reisidel, keegi ei tea, kus ta käib. Ma ei mõista, miks peaksin teda eriliselt kaitsma. Tänapäewal on igatühel iseendaga küllalt palju tegemist.“

Harry oli kahwatanud. Käed rusikas wahtis ta laugusesse.

„Casting,“ pomises ta, „see igawene kaabakas! Ma ei imestaks, kui ta ise oleks Bill Bottom!“

„Ra mina mitte,“ vastas wana Penmoore rahulikult. „Ma ju ei usu, et Bent oli mõrwar, aga ma tahtsin sulle ainult öelda, et igaiks wõiks seda olla. Ja praegu pooldawad kõik Castingit ja kahtlustawad Benti ning sellepärast on kõrwalseisjal kõige kasulikum waitida.“

„Mina ei waiti,“ vastas Harry jonnakalt, „mina mitte. Ja ma oleksin õnnelik, kui mu isa mõtleks samuti! Jah, isa, annaksin palju selle eest, kui sa awalikult hoiduksid Benti poole!“

„Dled Bentist väga heas armamises.“

Harry punastas.

„Mina,“ kogeles ta, „ma ei tahtnud sulle seda weel öelda. Aga wotamisel pole enam mõtet. Ühesõnaga — tahaksin Myrna Bentiga abielluda.“

Wana Penmoore ei wastanud kohe. Ta wahtis üle oma hobuste kaugusesse, nagu Harry ennist. Siis lausus ta aeglase rahuga:

„Kolmkümmend aastat tagasi pidasin oma isaga hirmsaid lahinguid, et saada temalt luba abielluda naisega, kes mu wanematele ei meeldinud. Siis töötasin, et ma oma poja wabadust naise walikul ei piira. Ja ma pean oma sõna. Kuid ühte paluksin sinult süüski: mõtle järele. Kaalu seda küsimust igakülgfelt.“

Aga Harry Penmoore ei wajanud mingit kaalutlust. Ta armastas Myrnat juba poisilesepõlwest saadik ja nüüd, kus tüdruk oli Mortonhilli jälle tagasi tulnud, olid ta tunded uue hooga lõkkele lõõnud. Ta ei suutnud enam oodata ega kannatada. Minus, mida ta kartis, oli see, et Myrna ütleb talle ei.

3.

Humboldt-jõe rohtlaanele laskus hämarus. Lumedana ja mahlakana lõkkas rohi nõlwakuil ja punased lilled lõhnasid uimastawalt. Kaugelt paistsid metsaga kaetud künkad ja taewas ujusid üksikud walged pilwefagarad.

Karjad kogunesid, oodates öö saabumist. Ümberingi walitses rahu.

Myrna Bent istus seeditralli serwal ja wahtis kaugusesse. Ta kandis jälle ratsutamiskõlaka ja laia kübarat, mille alt paistsid ta tihedad juuksesalgud. Ta istus juba üle tunni liikumatult samal kohal ja unistas endamisi. Ta oli päewa läbi walwanud karja ja oli nüüd ratsutamisest wäsinud. Warsti pidi Roy Fergon tulema. Päikese loojakul lubas ta kohal olla. Päike oli kadunud juba mägede taha, kuid teda polnud weel. Kuid — sealt paistiski ratsaniku kuju.

Roy Fergon oskas ilusti sadulas istuda. Üdse oli ta kena poiss. Mortonhilli tüdrukud olid temast waimustatud. Ta teenis juba teist aastat Sheriffi Benti farmis ja oli väga tubli.

Myrna lähedusesse jõudes kergitas ta kaabut ja terwitas.

„Hiline sin weidi,“ lausus ta naeratades, „aga käisin weel vaatamas, kas Williams ja Fred on oma kohtadel.“

Ta hüppas kergelt sadulast ja istus Myrna kõrwale.

„Vole wiga, päike loojus wast,“ ütles Myrna. „Pidite väga ruttama, kui külastasite Williamsit ja Fredi.“

Roy Fergon toetus küünarnukile ja silmitses Myrnat.

„Dlete wiist väga wäsinud? Kas ratsutate koju wõi ööbite siin?“

„Jään wist siia,“ wastas Myrna. „Nastane laisklemine mõjub — wäsin ratsutades kiiresti. Kas Mortonhillis on wahpeal midagi juhtunud?“

„Ei, seal elatakse endiselt. Teie isa palus teile edasi anda, et te nii palju ei töötaks.“

„Jah, tema muretses minu pärast alati.“

Myrna huultel mängles õrn naeratus. Seedrid sahisefid tase õhtu-
tuules, mis pikkamisi tugewnes, ja õhk oli täis lõhnu. Öhtu oli nii wainne ja soe.

Uga siis häiris Myrnat, et Roy Fergon lebas temale nii lähedal rohuse ja waatles teda. Ta oli aasta otsa wiibinud eemal ja selle aja kestel polnud ta kordagi mõtelnud Roy Fergonile. Kuid ta teadis, et meeldis noormehele. Mortonhillis oli räägitud muinasjutte temast ja Roy Fergonist ja need meenusid talle nüüd äkki.

„Wõib-olla ratsutata tänana siiski weel koju,“ lausus ta ootamatult. „Praegu on meil täiskuu. Ja sellistel öödel on lõbu sõita.“

„Kuid kuu ilmub alles hilja nähtawale,“ wastas Roy. Ta waatas talle tõsiselt otsa. „Muide, pole soowitam öösel üksi ratsutada.“

„Oh, ma ei tunne hirmu!“ naeratas Myrna.

„Pole tähtis kas olete kunagi tundnud hirmu wõi mitte, kui teiega midagi juhtub!“

„Mis wõiks minuga juhtuda? Olen sageli Humboldt-õdest sõitnud Mortonhilli, nii päewal kui öösel!“

„Ujad on muutunud. Nüüd elutseswad meie metsades bandiidid, kes ei rõõwi ainult raha ja kariloomi.“

„Mõtlete Terry Couldi? Isa rääkis neist kunagi. Kuid minu teada pole nende süüd weel milleski suudetud tõestada.“

„See oleneb rohkem Sheriff Bentist kui Terry Couldist.“

„Kas tahate sellega õelda, et minu isa neist meestest metsas liig wähe hoolib?“

„Ma ei taha õigupoolest midagi õelda. Uga teate isegi, et wiimase poole aasta jooksul on karja wargused kohutawalt sagenenud. Penmoore'ilt on juba kolmandik karja ära wiidud ja kannatanud on ka Casting. Minult need, kelle karjamaad asuwad Mortonhilli külje all, pole weel suu-remat kahju kandnud. Pole siis ime, et inimesed kahtlustawad wõbraid mehi, kes põhjusetult asusid siia ümbrusesse elama. Pealegi pole Sheriff Bent juba kahe aasta jooksul ühtegi loomawarast tabanud.“

„Rõige rohkem oleme kannatanud ise,“ lausus Myrna jonnakalt, tõmmates lauba kortsu. „Kui Terry Could warastab loomi, siis ei mõista ma, miks ei asunud ta kohe Humboldt-õde äärde laagrisse.“

Roy kehitas õlgu.

„Pagan teab! Uga et need kolm pole ausad mehed, seda teab igaüks. Minult Sheriff Bent on teisel arwamisel.“

Myrna wakis ja ka Roy ei jatkanud kõnelust. Ta lebas seljalt ja waatles enda kohal kõikumawat puulatwa. Umbes weerand tunni pärast lausus ta äkki:

„Olete wiimase aasta jooksul tuntumalt muutunud.“

„Muutunud?“ küsis Myrna üllatunult.

„Dlete ilusamaks läinud!“

„Õi nii,“ sõnas ta pilkawalt, „weel ilusamaks!“

Roy hakkas naerma.

„Jah, weel ilusamaks. Dlete kõige ilusam tüdruk Mortonhillis. Aga ma ei mõelnud seda. Dlete naiselikumaks muutunud. Te pole enam nii poisilik kui varem.“

„Mida teie kõik ei märka.“ Myrna hääli oli pahane.

„Idahos olid wist kõik mehed teise armunud?“

„Mehed on naeruwäärt. Naeruwäärt ja alatud. Ja nad on igalpool ühesugused.“

„Hm,“ pomises Roy.

„Idahos oli üks, kes tahtsid minuga abielluda — —“

„Ja miks andsite neile korwi?“

Nüüd pööras Myrna pea ja waatas Royle otse.

„Ma ei abiellu üldse.“

„Kõik tütarlapsed ütlevad seda.“

„Olen otustanud abielluda mehega, keda tõesti ja kirglikult armastan. Aga senini pole ma weel kellessegi armunud ja ma kahtlen, kas seda kunagi juhtubki.“

„Wäga kurb,“ ohkas Roy Fergon. Siis ajas ta end istukile. „Kas teate, mida teist Mortonhillis räägitakse?“

„See ei huvita mind põrmugi.“

„Teil olewat laps Idahos. Little Smithi oma.“

Myrna kahwatas. Pärani silmil wahtis ta mehele otse, kes koonutas tema kõrwal rohul. „Oh,“ sosistas ta waewalt kuuldawalt ja ta huuled wabisesid. Hetk hiljem aga tõusis ta üles.

„Dn wiimne aeg, et mu isa tabaks Bill Bottomi, et pääseksime siit minema. Tõepoolest — wiimne aeg.“

„Mõistan,“ lausus Roy Fergon rahulikult, tumedais silmis kummaline läige, „miks wiiskate mehi.“

„Ma ei wiiska neid, põlgan ainult. Sest kuuldusti lewitawad mehed, kellest ma pole hoolinud. Aga rääkigu nad, mida soowivad. Mind see ei häiri.“

Ta hüppas sadulasse. Roy Fergon tõusis püsti.

„Arwan, et oleks parem, kui jääksite süia.“

„Ei, sõidan koju.“

„Sest saadik, kui metsas hulguwad Terry Could ja ta kaaslased, ei ratsuta ükski tüdruk enam jõel.“

„Aga mina ratsutan, sest minusugust pahelist olemust ei ihalda isegi Terry Could!“

Kuid siis peatas ta hobuse uuesti.

„Tahtsin weel midagi küsida, Roy: kas Mortonhillis polnud siis kedagi, kes minu kaitseks oleks lausunud mõne hea sõna?“

Roy kehitas õlgu.

„Ütleksin teile kord juba, aasta tagasi, et peksan kõik mehed läbi, kui — lubate mind loota, et...“

Myrna ei wastanud. Tummalt surus ta kannused hobuse külgedesse ja kihutas minema. Roy waatas talle weel kaua järele. — —

„Kui lubate mind loota, et — —!“ oli ta öelnud. Myrna naeris pilkawalt. Ah, ta wõinuks ju oletada, et Roy Fergon polnud parem kui teised mehed. Kõik nad nõudsid tasu, wiimne kui üks.

Waremalt oli teda sageli imestanud, miks mehed temale rahu ei andnud. Nüüd teadis ta ammu juba põhjust. Ka selles oli Casting süüdi. Casting oli pikkamisi, tasa ja targu lewitanud kuuldust, et Myrna Bent olewat kergesti kättesaadaw, et Myrna Bent rõõmustawat iga seikluse üle. Ja mehed uskusid ning tegid katset temale läheneda. Myrna ei saanud neile sellepärast isegi pahane olla. Matu oli waid see, et nad hiljem ei rääkinud, et Myrna nad pörgusse saatis. Wastupidi, kui neilt küsiti, kas neil oli õnne, waiksid nad ja irwitasiid kawalalt, ja seda wõis mitmeti tõlgitseda. Ja mida rohkem leidus neid, kes paljuütlewalt waiksid, seda rohkem luusis mehi sberiff Benti maja ümber, seda rohkem ratsutas neid waiksetel õhtutel Humboldt-jõe äärde. Oh, nad olid wastikud ja naeruwäärt kõik kokku!

Myrna kirtsutas oma ilusaid täidlasti huuli ja ta filmis peegeldus libedus, mis moodustas terawa wastolu ta noorusliku näoga.

Kui esimene wiha Roy Fergoni sõnade pärast oli möödunud, aeglustas Myrna Bent sõitu. Tal polnud kiiret ja õõ oli sume ja soe. Suwiõõ, mis äratas igatsusi. Oli ka Myrnal igatsusi? Ei. Ta soovis waid wälja siit, kuhugile, kus oli wõimalus rahulikult töötada. Jah, rahu wajas ta. Mitte aga meest.

Eiis meenus talle ta isa. Miks polnud ta teist korda abiellunud? Asi polnuks wähest sugugi nii hull, kui tal olnuks wõõrasema. Wõib-olla oleks ta siis waremalt muutunud naiselikuks ja wõimalik, et temast siis poleks nii palju kõnelbud.

Rahe wiimase aasta festel polnud sberiff Bent ainustki loomawarast enam tabanud. Myrna fortsutas laupa. Kui loomad pidewalt kadusid karjast, siis pidi ümbruskonnas leiduma keegi, kes neid warastas. Ja teda paljastada oli sberiff Benti kohus. Aga miks ei teinud ta seda? Kas tal polnud õnne wõi jäi ta tõesti juba wanaks ja hooletuks, nagu wäitis Casting?

Tsrand, mida kõike ei räägitud? Et tal olewat laps, et sberiff Bent olewat ise Bill Bottom. Mortonhillis elasid sõbralikud inimesed! Tõepoolest! Myrna pidi tahtmatult naeratama. Humitaw: kas kuskil mujal leidus weel nii kiuslikke ja pahatahtlikke naabreid kui Mortonhillis? Oid inimesed kõikjal nii halwad?

Sügam pimedus oli laskunud alla. Myrna Bent ei näinud ammu juba midagi, kuid ta tubli ratsu tundis teed ega eksinud kitsastel jalgradadel.

Allki wõpatas Myrna. Tema ees seisis keegi. Hobune, ratsanik. Ta ei näinud teda küll, aga ta tundis teda. Ta teadis, et keegi waritses teel. Ratsuteid hoidew käsi wärises. Ja Myrna wabises terwest kehast, kuigi ta alles kaks tundi tagasi oli kiidelnud, et ta üldse ei tunne hirmu.

Myrna peatas hobuse ja waktis hinge kinni pidades pimedusesse. Ta oli juba kaks minutit seisnud liikumatult, kui wõõras ratsanik käsias:

„Seiske!“

Nüüd wabanes Myrna teda wallanud hirmukangestusest. Hääle järele otjustades nähtamatu wõdras oli mees. Casting see ei olnud. Myrna oleks ta kohe ära tundnud. Võimalik, et tundmatu kartis ka teda. Võimalik aga — et see oli Terry Couldi jõugu mehi.

Käsi rewolvril, lausus Myrna nii rahulikult kui ta suutis:

„Mu härra, laske mind läbi. Mul pole aega.“

„Rahetsen väga,“ ütles wõdras hääl pimedusest, „aga ma ei saa teid aidata. Pean teid paluma endale järgneda.“

Myrnat häämmastasid nii mehe sõnad kui ka tema erafordselt wiisakas toon.

„Ma ei mõtlegi wõhiwõdra inimesega kaasa minna,“ lausus ta pilkawaalt. „Peate oma kutse esildama päewal ja teisel kujul.“

„Päewal olete alati tegewuses, nagu olen tähele pannud.“

„Ja nüüd olen ma wäsinud ja tahan puhata.“

„Meie ei pea teid kaua kinni.“

„Laske mind läbi,“ ütles Myrna wihaselt. „Maeruwäärt — keskööl üksikut tütarlast kinni pidada. Kui teie teed wabaks ei anna, lasen ma.“

„Keskööni on veel tund aega,“ wastas mees rahulikult. „Muide, ka minul on rewolwer käes, ainult selle wahega, et näen väga täpselt, kus teie seisate, kuna olen weendunud, et teil pole aimugi, kus pool mina seisan — kas paremal või wafakul.“

Myrna hammustas huuli. Wõdral oli õigus. Myrna ei kahelnud enam, et tundmatu kuulus Terry Couldi jõuku. Ta kõnelemiswiis ja murrak erinesid tunduwalt Mortonhilli omast.

Algul ei wastanud ta, kuid waikuse muutudes talumatuks, küsis ta:

„Mida te minust tahate ja kuhu kawatsete mind wiia?“

„Seda te näete,“ oli lühike wastus.

Siis tõstis Myrna aeglaselt rewolwri. Ta ei mõtelnudki meest maha lasta, ei, sest ta ei näinud teda tõepoolest mitte, waid tahtis teda ainult hirmutada ja siis käreosti minema kihutada.

Aga ta ei jõudnud oma kawatsust teostada: rewolwer kisti tal käest.

Waeu surus ta karjatuse alla. Nüüd taipas ta, et wastaseid polnud üks, waid mitu.

Roy Fergonil oli siiski olnud õigus. Miks ei jäänud ta karjamaale õõfeks?

„Loodan, et olete mõislik ega tee meie raskusi,“ ütles jälle endine hääl.

Myrna ei wastanud. Ta tundis kedagi haarawat walgastest ja tema hobust kaasa tõmbawat. Polnud midagi parata: pidi alistuma. Järgmisel filmapilgul oli ta kahe ratsaniku wahel, kihutades laante sügawusse. Kuhu? Muidugi wist Terry Couldi onni.

Nad ratsutasid läbi tiheda musta metsa. Meestel olid nähtawasti ülihead silmad, sest nad ei peatanud kordagi, et weenduda, kas nad polnud eefinud. Ja ometi polnud siin ei teed ega rada.

Kuu oli just äsja tõusnud, kui nad jõudsid oma sihtkohta: wäikese tahumata palkidest maja ette, mis asetnes nii peidetult pöösaste wahel, et wõdral seda peaaegu wõimatu oli leida. Hõbedases kuuwalguses tundus majake väga romantiline oma kõrge etteulatawa katusega ja suletud luukidega. Aga Myrnat puudus ümbruse imetlemiseks meeleolu.

Nüüd alles awanes tal wõimalus oma waenlasti lähemalt silmitseda. Üks neist oli pikk ja sale ning noor. Teine, tüse ümmariku kõhukesega weidi wimmas mees oli aga kindlasti juba üle kuuekümne aasta wana. Mõlemad kandsid tawalikku cowboyde riietust: punaruudulisi särke, kollaseid kaelarätte, ratsutamispükse, pikasääriga saapaid ja laiu õlgkübaraid.

Noorem mees palus Myrnat hobuse seljast maha tulla, mida ta ka tõrkumatult tegi, kuna tal polnud ju walikut. Wanem mees kadus kõigi kolme ratsuga pöösastesse, kuna noorem koputas aknaluugile. Raks korda lühidalt ja kärsitult, kolmas lord aga täiest jõust. Kohe awati uks.

Kuuni, kuhu Myrna nüüd astus, oli ta umbes sellisena kujutlenud. Palkseinad, pilude wahel mulda ja sammalt, keset tuba kolmejalgne laud, millel põles küünal. Wasakus nurgas oli tahmane kolle, mille ees seisid kolm wigast tooli ja madal järi. Teisel pool nurgas rippusid seinal riided, lassod, karusnahad, sadulad, pannid ja saapad. Kõik läbisegi. Teise ruumi wiiva ukse kõrwal seisis suur kirst.

Keset tuba seisis umbes kolmekümneaastane mees, rietatud täpselt samuti kui ta kaaslased. Aga ta tundus intelligentsemana kui need. Ka oli tal haruldaselt ilus kuju.

Myrna oli selle romantilise majakese peremeest kujutlenud hoopis teisiti, kuid ta taipas kohe, et too sihwakas noormees ei wõinud olla keegi muu, kui Terry Could. Ja ta ei eksinud.

Terry Could mõttis tüdrukut ükskõikse pilguga, keeras endale figareti ja süttas selle.

„Siin ta on!“ ütles noor bandiit.

„Wõi nii,“ ütles Terry Could ja heitis talle uuesti laisa pilgu. „Wõi nii!“ Siis pöördus ta kannalt ringi, wõttis riulilt wana ajalehe, istus kirstule ja hakkas lugema.

Myrna oli üllatunud. Midagi jääraast ta siiski ei oodanud. Kuid imestusest keeletu oli ka noor bandiit, kes ta siia oli toonud.

„Siin ma olen,“ lausus Myrna Bent wihaselt, „kas te ei kuulnud? Mida pean tegema?“

Terry Could waatas üles.

„Seda ma ei tea,“ wastas ta tõsiselt ja küsis siis noorelt bandiidilt: „Mida pean temaga peale hakkama, Ted?“

Ted neelatas. Ta oli näost punane ja kestis terve minuti, enne kui ta kogeles:

„Me pidime ju tooma ühe tüdruku — koogi päraft.“

Terry Could tõusis üles ja keeras lehe kokku.

„Ja-jah, igatahes,“ pomises ta. „Olin selle hoopis unustanud. Aga on see siis tüdruk?“

Ta waatles Myrna Benti, kes oma ratsutamiskõnnas oli toetunud uksepiidale. Tüdruku silmad wälkusid wihast.

„Mis te nimi on?“ küsiti temalt nüüd.

Myrna ei wastanud. Mis puutus sellesse kaabakaske tema nimi?

Terry Could krimpis nina.

„Näed nüüd,“ ütles ta Tedile, „märkasid seda kohe. See pole tüdruk. See on rumal hani, kes isegi oma nime ei tea.“

Ta võttis uuesti lehe ja süvenes lugemisesse, kuna Ted ainult walgutas pead.

Kui Myrna Bentil oluiks ta revolver weel alles, ta oleks kõhklemata tapnud Terry Couldi. Nüüd libistas ta pilgu üle toa, nagu otsides midagi, millega teda wisa. Ja siis märkas ta revolverit Tedi wöö küljes. Wälkkiire liigutus ja relw oli tal läes. Ning järgmisel sekundil kõlas pauk ja ruum täitus suitsuga.

Kõige rohkem ehmus Myrna Bent ise. Ta kiskus nii, et revolver kukkus ta käest.

Aga Terry Could oli elus ja terve. Ta ei liikunud paigast, ütles ainult ükskõikselt:

„Te pole weel meister. Peate alles õppima. Sihtisite liig kõrgele.“

Korruga tõmmati uks walla ja tuppä sөөstis wana bandiit, kelle hoesid olid jäänud hobused.

„Pagana päralt!“ hingeldas ta. „Mis on juhtunud?“

Ted rahustas teda ja luskustas ukse.

„Mitte midagi,“ ütles ta, „plika tahtis meid ainult teise ilma saata!“

„Jah, kartsin juba, et leian mõne furnu eest,“ pomises wanamees.

Myrna Bent seisus ifka weel endisel kohal, kuna Terry Could jälle luskges lehte ja mõlemad bandiidid ei teadnud, mida ette wõtta.

Naeruwäärne seisukord, — leidis Myrna Bent. Sellepärast ütles ta usakalt:

„Kui tahate mu nime teada — olen Myrna Bent, sberiff Benti tütar.“

„Wäga rõõmustaw,“ lausus Terry Could nii pilkawalt, et tüdrukul tõusis puna põskedesse.

„Kui teie ei tea, mida minuga peale hakata ja kui ma teie filmis pole see, mida wajate, siis wõin ma wist lahkuda?“ jaksas ta ärritatult.

Nüüd waatas Terry Could üles. Ta muigas üleolewalt ja pani aja-lehe wäga aeglaselt ja hoolikalt kokku.

„Ah,“ tähendas ta ükskõikselt, „kui olete kord siin, siis jääge pealegi. Wõime ju teiega proowi teha.“ Ta tõusis üles. „Seletage talle, mida teemalt nõutakse,“ sõnas ta oma kaaslastele ja astus kõrwalruumi, sulgedes enda järele ukse.

Myrna Bent ohkas. Kui ta kahe wõõra mehe saatel oli ratsutanud läbi pimedada metsa, oli tal olnud hirm. Kuid nüüd tundis ta ainult pööraht wiha. Naerunult tõukas ta pörandal lebamata revolverit jalaga, nii et see kolisedes lendas kaugemasse nurka, läbis siis kahe pika sammuga toa ja istus kriuksumale toolile kolde ees.

„Noh, alake kord juba,“ ütles ta, kõigutades end toolil. „Mida käskis siis suurbärä? Mida tahab ta minust? Ja kes ta lõpuks on? — Terry Could wist — kui ma ei eksi.“

Ted pomises midagi ja wanamees irwitas lõbusalt.

„Ceda ta on,“ lausus ta ja liskas siis sõbralikult: „Peate meid wabandama — kui oleksime teadnud, et olete Mortonhillist, siis me poleks teid tülitanud. Mortonhill asub liig lähedal — pole hea sealsse rahwaga wastollu sattuda.“

„Ka mina ei soovitaks seda,“ vastas Myrna, kiitkudes toolil. „Ja kui ma ainult tahaksin, siis ajaks minu isa teid siit minema! Ja keegi ei ostaks teilt enam hobuseid.“

Aga mehed tundsid Mortonhilli sisetülisid. Nad muigasid mõlemad ja Ted sõnas aeglaselt:

„Rahulen väga, kas teil Mortonhillis on veel mingit mõju. Kuid see polegi tähtis, sest teil ei kõverdata juuksekarwagi.“

„Milleks te mu siis siia tõite?“ ägestus Myrna Bent uuesti. „Laske mul ometi koju sõita.“

„Kannatust, kannatust,“ rahustas teda wanamees. „Homme lõunaks olete kindlasti kodus. Peate meile ainult kiiresti küpsetama koogi.“

„Mis ma pean?“ küsis Myrna Bent ja ta ei näinud sel filmapilgul just waimukas wälja.

„Kooki küpsetama,“ lausus wanamees weidi kohmetunult. „Terry Could armastab magusat. Juba nädalaid räägib ta ainult koogist — teate, niisugusest mandlite ja rosinatega. Oleme mitu korda juba tainast teinud, aga wälja on tulnud ainult puder!“

„Nii,“ ütles Myrna, „ja muud midagi.“

Lüdruk ei taibanud, kas mehed rääkisid tõsiselt või heitsid nad nalja. Hetke pärast selgus, et nad siiski olid täiesti awameelsed, sest Ted hankis jahwrist koti jahu, mune, suhkrut ja muud wajalikke tarbeid.

„Mida kiiremini alustate tööd,“ ütles ta innustudes, „seda kiiremini pääsete koju.“

Kuid Myrna ei liikunud paigast.

„Ma ei kawatse sõrmegi liigutada,“ lausus ta rahulikult, „sest ma pole õnneks weel Terry Couldi kõõgitüdra. Ja pealegi ei oska ma kooki teha.“

Ta asetuse paremini istuma, otsustades kindlalt igasugusest tööst keelduda. Ted püüdis küll meelitusete, küll ähwardustega ta meelt muuta, kuid midagi ei aidanud. Lõpuks tüdinesid mehed ja kadusid samasse ruumi, kuhu Terry Could oli läinud. Enne seda aga lukustasid nad ukseid ja isegi aknad.

Myrna Bent koonutas terve öö ebamugawal toolil, jäädes wahel wiisuks tuffuma, kuid ärgates wäiksemalgi krabinal.

Järgmisel hommikul ulatas Terry Could talle rewolwri tagasi.

„Leadsin koha teid nähes, et teist pole asja,“ sõnas ta tuttawliku häbematuslega. „Aga mis seal ikka! Terwitage minu poolt sheriff Benti.“

4.

Blue tapmine oli jõe ja inetu tegu. Kuid proua Bookile oli see sensatsiooniks, ja tema elas kõmust. Kuna tema wäike Joe esimesena oli awastanud roima, pidas ta end draama peategelaseks. Ja kas polnud see tema, kes wiimasena kõneles Bluega, kui wanamees eelmisel õhtul oli käinud poes kaupu tellimas? Ta ei rääkinud enam millestki muust, kui Bluest ja asjust, mis kuidagi olid mõrwaga ühenduses.

Proua Book oli Mortonhilli päewaleheks. Temal oli suurim pool ümbruskonnas, temal oli wäike jooksupoiss Joe, kes ühtlasi oli ta poeg, ja mana Nan, teenija, kelle peas just kõik polnud korras. Nan oli see, kes kord kuus suure plaanwanfrigaga sõitis Lascarorasse kaupu tooma, kuna

proua Book ise hommikust õhtuni askeldas leti taga, küsimata, kas oli pühapäev. Ta teadis kõik, mis juhtus Mortonhillis ja ta jagas oma teadmisi suurima lahkusega.

Ta oli osav ärinaine ja tema hinnad polnud kallimad kui teistes kauplustes. Ta pealegi oli tema juures lõbus.

Mortonhill ei erinud ajalehte ja välislehti ei tellinud ka keegi, sest Mortonhilli elanikke ei huvitanud põrmugi see, mis toimus väljaspool nende piire. Seda tähtsamad olid aga Mortonhilli oma piisündmused. Ja nende kuulmiseks oli proua Booki wahetalitus wältimatu.

Ta oli lühike ja tüse, peaaegu lihaw. Ja praegu, kus ta kaalus soola, täitis ta oma koguga terve leti ja riulitewahelise ruumi.

Soola ostja oli Harry Penmoore. Joe, kes hommikul tellitud kaubad oli wõinud Penmoore'i farmi, oli kogemata unustanud soola. Ja kuna noor Penmoore metsast tülles möödus kauplusest, oli ta otsustanud paki kaasa wõtta.

Poes oli palju rahwast, sest proua Book müütas ka erilist napsi, mida joodi wäikestest klaasidest, istudes mõnel kotil wõi kastil.

„Wäga kena sinust, et näitad end kord jälle,“ ütles proua Book. „Oled tublisti kaswanud. Kui ma ei eksi, on sellest wiis aastat tagasi, kui ma sind wiimati nägin.“

Rahwas naeris laginal. See oli tõepoolest tore nali! Inimesed elaswad pisikeses Mortonhillis ega kohtu wiie aasta jooksul. Proua Book ei wäljunud ualgi majast ja Harry Penmoore'il polnud kombeks käia poes.

Tüdrukud, kes seisid napsi proowivate meeste wastas, kibistasid tawaga ega rutanud oma soowide awaldamisega. Ja proua Bookil polnud ka kunagi kiiret.

„Loodan, et näitad end nüüd sagedamini, mu pois,“ jatkas proua Book, mis jällegi tekitas naeru. „Siin on wäga mugaw, eriti õhtul, kui lamp põleb ja ilusad tüdrukud igatsusega wotamad kojusaatajaid. Ja mu napsi ei põlga ka keegi. Kuule, kas sa ei tahaks praegugi klaasikast?“

Agas Harry Penmoore ei tahtnud. Tal oli waid üks soow, wõimalikult kiiresti siit wälja pääseda. Ja ta hingas kergendatult, kui proua Book talle ulatas ilusti pakitud ja seotud soolakoti.

Agas Harry Penmoore'il polnud sel päewal õnne. Ta ütles juba „head aega“, kui poodi astus Casting.

„Ah, Penmoore,“ terwitas teda Casting sõbralikult ja patutas teda õlale, „just sind ma wajasingi. Mitu päewa kawatsen juba teile tulla, kuid elate ka nii häbemata kangel. Pane pakki käest ja joo minuga klaas likööri. Ma ei pea sind kaua kinni.“

Kuulekalt asetask Harry Penmoore paki letile ja istus kastile, mis pealkirja järele otsustades sisaldas marmelaadi.

„Mis teil siis oli?“ küsis Harry nii sõbralikult kui ta suutis, sest ta wihkas Castingit.

Casting pidi agas enne weel kõiki mehi kättpidi teretama ja tüdrukutega naljatama, enne kui ta jõudis tellida napsid. Ning siis waldas ta kaks klaasitüüt alla.

„Sinu isal on uus hobune,“ algas ta. „Prince rääkis mulle. Olewat tore loom. Wõiksin seda tarwitada. Mida nõuate tema eest?“

"Jätame ta endale," vastas Harry Penmoore naeratahes.

"Teil on terwed koplid hobuseid täis, üks ikka parem kui teine. Võiksite sellepärast mõne küll maha müüa."

"Miks mitte? Tulge ja walige wälja. Aga seda uut isa ei anna."

"Miks see tal siis nii kallis on?"

"Ta on igasfe uuesfe hobusesfe armunud."

"Sah, tean, ta on narr, see wana Penmoore. Aga sina oled wist mõistlikum. Maksan head hinda."

Kui keegi teine nimetanuks ta isa wanaks narriks, Harry Penmoore oleks karanud tema kallale, aga Casting wõis endale kõik lubada. Kuid noormees wihastas süüsi.

"Ma ei usu, et teil seeford on õnne," lausus ta pilku tõstmata. "Loo hobune ei kuulu mulle. Kui asi puutuks minusse, siis müüaksin ta teile küll."

"Ütlestin ju, et maksan hästi," kordas Casting, aga Harry Penmoore kehitas õlgu.

"Mis tähendab raha," ütles ta, "mõnikord on hea ratsu rohkem wäärt kui kastitais kulda."

Süis naeris Casting.

"Wäga õige. Sellepärast tahangi teda osta. Muide, kust te ta hankisite?"

"Terry Couldilt."

"Waata, aga waata! Terry Could raatsis nii kiirest loomast lahkuda."

"Aga ta sai tema eest ka ilusa summa."

"Mis sellest? Kardan, et kord tuleb päew, kus ta seda kahjatsseb."

"Tema asi. Ega hobust talt wägisi ei wõetud."

"Muidugi, muidugi." Jälle tühjendas Casting klaasi, kuna Harry Penmoore ei teadnud, kas ta wõib juba minna wõi mitte.

Casting oli kena mees. Ta nägu oluks ilus, kui ta ilme poluks nii külmalt ahne. Casting wiis oma tahtmise alati läbi. Ja et ta oli kawal, see paistis juba ta silmist.

"Digupoolest on wäga riskantne Terry Couldilt hobuseid osta," lausus ta, pöördudes kõigi poole. "Sest Terry Could on omaette wäike saladus ja ta hobused on metsikute mustangide jaoks erakordselt hästi sisse ratsutatud."

Harry Penmoore märkas äkki, et poes oli jäänud kummaliselt waikeks. Tüdrukud ei iitsitanud enam ja meeste pilgud olid kiindunud Castingi terawaldikelisesse näkku. Harry tundis, et ta peab kõnelema. Aga tal oli see wäga raske.

"Teete minu isale etteheiteid," ütles ta.

Aga Casting kehitas oma lainu õlgu.

"Ei, wana Penmoore on läbi ja läbi aus mees, tema wastu pole mul midagi. Aga ta on narr, pime armastusest hobuste wastu. Aga sinu kohus oleks awada ta filmi. Terry Couldi ratsud on liig hästi koolitatud. Ja me kõik wist teame, et metsihobust ei tehta kahe nädalaga taltaks. Pean ainult teie kasu silmas, kui hoiatan teid, sest teil oleks wäga ebameeldiv, kui rahwas hakkab rääkima, et teete Terry Couldiga head äri!"

"Kõnelete mõistujuttu," vastas Harry sunnitud rahuga, sest ta mõistis Castingi wägagi hästi. Ja ta pidi talle isegi õiguse andma, sest Terry Couldi wastu hellitas ta ammu juba kahtlust.

„Siis mõtle natuke järele, mu pois. Loodetavasti ei ole päem enam kangel, kus Terry Couldi jõugu tegemusele teha ke kiire lõpp. Ja siis ei tahaks keegi Mortonhillis näha oma koplis tema hobust.“

„Siis olge rõõmus, et me teile seda hobust ei müü. Panime talle nimeks Elgerta.“

Imelikul kombel ei naeratanud keegi.

Ka Casting ise ei suwatsenud pilget tähele panna, ükskõiksest süütas ta sigareti.

„Teil on õigus,“ vastas ta rahulikult, „see paremus jääb mulle. Kuid ma ei kaota veel lootust. Tulen homme ise teile. Wajan seda ratsut. Wajan hobust, kes oleks kiirem kui kõik teised siin ümbruskonnas.“

Siis wakis ta. Ja terwelt kolm minutit ei lausunud keegi sõna.

Siis aga ütles Casting:

„Blue tapmine ei lasa mind magada. Päewal ega õöl ei lähe see mul meelest. Muide, kas olete juba kuulnud, et sheriff Dent lahkus kolme päewa eest Mortonhillist? — Loodan, et teie Elgerta ka tegelikult on nii kiire, kui ta wälja näeb.“

Harry Penmoore wakis. Kuis wihkas ta Castingit! Ja kuis ta end põlgas, et ta ei leidnud wastuseks sobiwaid sõnu!

Blue nime mainimine äratas proua Booki tardumusest.

„Nägin tunaeile unes, et Terry Could on Bill Bottom. Mida see küll tähendab?“

„Ah, unenäod ei tähenda kunagi midagi,“ lausus Casting üleolewalt. „Terry Could on wälke jüli. Ta tunneb wõib-olla Bill Bottomit, aga tema ta ei ole.“

Proua Book oli solmunud. Kuid ta ei lastnud seda märgata.

„Tegelete selle küsimusega nii põhjalikult,“ ütles ta magushapu naeratuslega.

„Wõlgnen seda Mortonhillile,“ vastas Casting wäga tõsiselt, „sest keegi peab ju ühiskonna huwide kaitseks wälja astuma.“

„Wõimalik, et sheriff Dent on juba kurjategija jälil,“ ütles Harry Penmoore.

Casting muigas pilkawalt, ei jõudnud aga weel midagi öelda, sest jälle awanes üks ja poodi astus Myrna Bent.

Ta sammus ükskõiksest inimeste wahelt läbi ja seisatas leti ees, küsides selge ja kõlawa häälega kohwi ja riisi.

Nähes tüdrukut, keda ta pärast kõnelust isaga polnud kohanud, punastas Harry Penmoore ja ta känd wärisesid kergelt. Instinktiivselt tundis ta, et kõik põlgasid seda saleadat ratsapükstes tüdrukut ja tal oli walus.

Myrna Bent oli täiesti rahulik. Ta teadis juba ette, et teda poes wahiakse kui imelooma, aga kohw oli otfas ja ta oli unustanud, et Mortonhillis leidus weel teisi kauplusi. Kui see talle meenus, ei wiitsinud ta enam tagasi minna.

Proua Bookil kulus wäga palju aega enne kui ta leidis kohwi, sest see oli ju sensatsioon: Myrna Bent tema poes! Müüd pärast kõike juhtunut. Myrna Bent tema poes, kus Casting jõi napsi ja noor Penmoore istus marmelaadikastil.

Myrna Bent seisis ükskõiksest ja täiesti rahulikult leti ees. Ta silmitses tööriideid, mis olid asetatud hunnikusse ja pütsakeeli, mis rippusid tema pea kohal.

Proua Book püüdis alustada kõnelust.

„Palaw ilm oli täna, eks ole,“ ütles ta ja ta hää l kõlas kuidagi arglikult, mis tundus naljakas, sest proua Book polnud kunagi kartlik. See ei sobinud ka tema tüseda koguga. Aga tüdruk, kes ratsapükstes seisis poes, oli nii enesekindel ja waatas proua Bookile nii rahulikult silma, et paks naine kaotas peaaegu tasakaalu.

„Eile oli veel hullem,“ wastas Myrna kuivalt. Ta ei tõstnud filmi proua Booki kätelt, mis walasid riisi kotti.

„Jah, teil on õigus. Eile oli veel hullem. Loobetawasti tuleb warsti wihma.“

„Wist küll. Taewas on pilwes.“

Rõik poesolijad kuulasid humitatult kõnelust.

„Minewal aastal ei olnud sel ajal nii kuum. Kui nõnda edasi läheb, algab meil korralik pöud.“

„Siiski, minewal aastal oli ka õubsest palaw.“

„Dahos wõib-olla, kuid meil mitte,“ ütles proua Book juba julgemalt.

Daho mainimine toimus sihilikult. Myrna teadis seda. See pidi kõigile meenutama Little Smithi. —

„Ma ei taha waielda,“ lausus Myrna Bent rahulikult, „wõimalik, et teil on parem mälu.“

Harry Penmoore'il polnud enam wähematti soowi lahkuda. Wastu pidi, ta oli äkki wäga rõõmus. Kaks meetrit temast eemal seisis Myrna Bent ja ta wõis teda waadelda. Ta kuulis tema häält, mis tal tihti wüirastus unes. Seal ta seisis, pöörates tema poole profiili. Oh, Harry Penmoore armastas teda kogu oma rikkumatu südame soojusega.

Tüdruku ilmumine oli Castingi surunud tahaplaanile. Rõik wahtisid tüdrukut ja tema näis hoopis unustatud olewat.

Järelikult oli aeg endast jälle elumärki anda.

„Preili tähendas ennist, et taewas on pilwes,“ ütles ta sõbraliku tooniga, „kuid ma kardan, et see ei ennusta veel wihma. Mulle näib, et seda niipea ei tule.“

„Kas tõesti?“ hüüdis proua Book ja pillas käest kaalupommi, mis kolinal weeres leti alla.

Kuuldes Castingi häält, kortsutas Myrna Bent laupa, kuid ta ei liikunud paigast ega waadanud ka tema poole.

Dhates kummardus proua Book, et otsida pommi. Aga ta käed ulatusid waewalt maani, leti alt kobamisest polnud juttugi. Muidugi tuli kutsuda appi wäike Joe, kes siis hetkeks kadus kastide ja kottide wahel.

Wilunud inimtundja pilguga märkas Casting, et Myrna Bent närwises. Saatanlikult lahke naeratus näol tõusis ta oma kohalt ja astus leti äärde, paari sammu laugusesse tüdrukust.

„Kuidas käib teie isa käsi?“ küsis ta aeglaselt, nautides pinewust poesolijate ilmetes.

„Wist päris hästi,“ wastas Myrna Bent teeseldud rahuga.

„Seda arvan ka mina. Aga lõpuks ei tea seda kunagi täpselt. Kuhu ta siis nii äkki sõitis?“

„Tuscarorasfe, härra Casting.“

„Ah, Tuscarorasfe. Arwasin, et ta sihiks oli Eureka, sest ta ratsutas lõunapoole.“

Myrna Benti silmad wälkusid tumedalt.

„Siis eksite küll, härra Casting,“ ütles ta. „Tuscarora asub põhja-
pool ja minu isa ratsutas põhja.“

„Aga mina nägin teda ratsutawat lõunasfe.“

„Wahest eksite suundades.“

„Oh, mida te minuist ei mõtle! Waewalt leidub Mortonhillis kedagi teist, kes nii hästi tunneb ümbruskonna teid kui mina. Sheriff Bent ei sõitnud Tuscarorasfe wiiwat teed pidi. Aga ma ei waidle wastu. Peate seda muidugi paremini teadma. Wõimalik, et ta hiljem pöördus Tuscarora teele.“

Ja oli Myrnale welnud, et ta sõidab Tuscarorasfe. Aga tüdruk ei teadnud muidugi, millist teed mööda ta ratsutas. Kas Castingil oli õigus? Ei, kindlasti mitte. Casting waletas. Waletas lihtsalt ja kõik uskusid teda. Myrna Bent kehitas õlgu.

„Wõimalik. Wõib-olla leidis ta ka mõned uued jäljed.“

Casting naeratas üleolewalt.

„Dleks ka aeg juba,“ lausus ta pilkawalt. „Aga mulle tundus küll, et tal oli kindel siht silme ees, sest ta kihutas otsejoones lõunasfe.“

Myrna hammustas huult. Ta libistas kiire pilgu üle uudishimuliku rahwa. Harry Penmoore'i käed wärisesid, kuid teised ootasid waid põnewusega waidluse jätkumist.

Myrna saamutas jälle enesewalitsuse. Ta oli üksi ja pidi üksi mõtlema.

„Arwatamasti olid isal selleks põhjused,“ ütles Myrna Bent pikkamisi, „olulised põhjused.“

„Seda ma usun. Põhjustelt ei ütleks sheriff Bent, et ta sõidab Tuscarorasfe, kui tal on kawatjus hoopis mujale ratsutada. Mind huwitab ainult, mida ta lõunas teeb. Mina tema asemel otsiksin Bill Bottomist põhjast.“

„Seda wõite ju teha. Keegi ei takista teid.“

„Tean, tean. On ainult wäga kahju, et teie ei tea midagi täpsemat oma isa teekonna kohta.“

„Ma ei mõista teid.“

„Teie asemel oleksin igatahes wäga pahane. Mõtlege järele: mida ütleb Mortonhill sherifi kohta, kes äkki ja ootamatult kaob jäljetult. See meenutab ju põgenemist, eks ole?“

Myrna Bent ajas end sirgu.

„Minu isa ei põgene, härra Casting,“ wastas ta uhkelt ja waljusti. „Rahwepõlme päewa pärast on ta tagasi. Üldse wõite oma inetud kahtlused endale pidada. Minu isa wanqistab Bill Bottomi ja saadab ta wõlla. Ja siis tänab ta ka teid teie sõbralikkuse eest.“

Casting naeris.

„Mina pole Little Smith,“ ütles ta ja astus tüdrukule sammu ligemale. „Aga kui loodate, et ta tõesti tabab Bill Bottomi, siis eksite, preili Bent.“

Ta leidis küll Blue onnisti väikeste noa, millel olid nimetähed B. D. ja ta näitas seda Mortonhilli meestele, kuid ta unustas sealjuures, et ta oma nimi on Benjamin Bent. Pealegi ei teadnud ta kahjuks, et Prince seda nuga juba aasta tagasi oli näinud Little Smithi käes. Muide, kas võiksite mulle seletada, kuidas sattus kadunud Little Smithi nuga teie isa waldusesse?"

Myrna Bent waitis sekundi. Minult sekundi. Wälkkiirelt taipas ta, et oluiks ta mees, ta pidanuks nüüd haarama revolwri. Casting ütles talle näkku, et tema isa oli Blue tapja!

Minult sekundi seisis ta kangestumult paigal. Siis riskus ta laest piitsafeelte kimbu ja läi nendega Castingile vastu nägu.

Keegi kihatas ja proua Book pillas käest koti, mis lõhkes, kuna kohwi-oad weeresid põrandale ja letile. Myrna hingas raskelt ja kiirelt.

"Dlete lurjus, Casting," ütles ta raewunult, "lurjus. Kaitske end wõi ma lõõn teid weel kord. Wõtke oma revolwri pihku. Loodan, et keegi meestest laenab mulle oma."

Casting oli tuikudes taandunud. Ta pruunil näol punetas weretilt ja põiki üle põskede läksid wermed. Ta waitis.

Nüüd awanes poole tunni kestel kolmandat korda üks ja läwel seisis Terry Could. Libistanud kiire pilgu üle poesolijate, taipas ta seisukorda.

"Ah, siin on tüli lahti," hüüdis ta lõbusalt. "Siis tulid õigel ajal."

Näis, nagu oleks Casting alles nüüd Myrna löögist toibunud. Ta silmis peegeldus loomalik raew.

"Jah, tulete õigel ajal," mõirgas ta ja tormas Terry Couldi kallale.

Proua Book kriiskas ja wäike Joe kustutas laes kõikuwa petrooleumi lambi. Naised põgenesid kihludes ja sifisfeelikute lehwides poest, mehed aga taferdusid kui wõitlewad metsloomad teineteisesse.

Kohe tule kustudes oli Harry Penmoore haaranud Myrna Bentil käsi warrest kinni ja ta endaga kaasa tõmmanud. Nüüd seisis nad tähiseselgel õõl teelahkmel, kus neil tulnuks lahuda.

Nad polnud senini wahetanud weel ainustki sõna. Kuid nüüd katkestas Myrna Bent waituse:

"Täna sind, Harry, oma elu päästmise eest." Ta naeris ja püüdis lõbus näida, kuid see õnnestus tal ainult poolikult.

"Noh, päästmisest pole juttugi. Sellest ära räägi. Oled ise küllalt tubli, et tulla teiste abita toime. Aga kui ma sind poleks ära toonud, siis oleksid sa kindlasti sekkia lõõnud ja see wõinuks halvasti lõppeda."

"Dletad minust ikka liig palju. Aga ära kard. Kahju waid, et nüüd pole kedagi, kes seal korda looks."

"Jga kallus lõpeb omal ajal. Ja kuna kõik olid Terry Couldi wastu, siis ei kesta lõõming täna kaua."

"Kust see Terry Could ka sinna sadas? Olin parajasti wastawas tujus. Lont teab, millal mul jälle awaneb wõimalus õelda Castingile seda, mida temast mõtlen!"

"Ja sa ei kard pörmugi?" küsis Harry Penmoore imetledes.

"Ei kard. Keda? Ah, mõtled Castingit. Tulgu ta ainult. Kuid õigust õelda, ma ei tunne end sugugi hästi. Mortonhill käib mul närwidele."

„Ometi räägib rahwas, et Myrna Bentil polewat närve.“

„Oh, mul on kõike. Ja rahwa juttu ei maksa kunagi uskuda.“

„Pole ka ime! Löötab wist ülejõu? Sa oled nüüd ju ainus, kes hoo-
litseb majapidamise eest?“

„Peaaegu. Igal pole aega. Kuid Roy Fergusonist on mul palju abi.“

„Roy olewat tubli pois. Prince kiitis teda hiljuti.“

„Jah, ta on korralik inimene. Ja peame talle tänulikud olema, et ta
suwatses üldse meie juures teenida. Mõni teine oleks nende juttude pä-
rast ammu lahkunud!“

Myrna istus Harry Penmoore'i kõrwale kiviaiale. Ta imestas enda-
missi, et ta ei läinud koju, kuid ta ei sõandanud endale tunnistada, et tal
oli hirm.

„Ütle, Myrna, kas sa tõesti ei kardad?“ küsis Harry Penmoore, nagu
taibates tema mõtteid.

Nad sinatasid seltsimehelikult, sest nad olid koos käinud koolis ja kar-
jas. Aga Myrna raputas pead.

„Loodan, et Casting läks koju,“ ütles ta.

„Ta wõib sama hästi teie maja ees sind oodata.“

„Roy Ferguson on kodus. Kui karjun, tuleb ta mulle appi.“

„Igal juhul saadan su koju.“

„Pole waja, Harry. Sina lähed hoopis teist teed. Kui meid koos nä-
hakse, hakkab rahwas jälle kõnelema.“

„Rahwas!“ lausus noormees põlastawalt.

„Muidugi!“

Harry Penmoore naeris.

„Eswikkis, et nad räägiksid meist. Kuid millegipärast ei tee nad
seda. — Muide, unustasid oma kohwi ja riisi poodi.“

„Sundisid mind ülepeakaela lahkuma.“

„Ka mina unustasin oma soola.“

„Siis läheme tagasi?“

„Wõimatu.“

„Millest ma siis hommikul meestele kohwi keedan?“

„Tule meile, laenamine sulle ube.“

„Nüüd wõisel? Teie perenaine teeks suured filmad. Ja wean kihla, et
ta ei kohtleks mind sugugi lahkest.“

„Ta peab sind sõbralikult kohtlema.“

„Ta magab kindlasti juba.“

„Siis äratame ta üles.“

„Ei, jäta juba. Annan meestele hommikul piima. Aga nüüd head
öö. Olen wäsinud. Wihastamine mõjub halvasti.“

Ta sirutas Harry Penmoore'ile oma wäikese tugewa käe. Noormees ei
lastnud seda enam lahti.

„Myrna,“ algas ta, „ütlesid äsja, et Mortonhill käib sul närwidese.
Kas sul ei meeldi enam siin?“

„Oleks see ime, kui tahaksin ära? Mind ei sallita siin.“

„Peaksid abielluma, Myrna. Wajad kedagi, kes sind kaitses. Kui sa
enam pole üksi, ja nüüd oled juba, siis lähed kõik paremaks.“

„Ajajooksul muutub kõik,“ lausus Myrna Bent rahulikult, püüdes wastastada oma kätt, kuid Harry Penmoore ei lastnud seda lahti.

„Dled mulle väga armas, Myrna, kas tead seda?“

Myrna teadis seda, teadis juba ammu.

„Mõtlen alati sinule, Myrna.“

Myrna waitis.

„Kõnelesin ka oma isaga. Kõik on korras. Sul tarwitseb ainult tulla. Penmoore-farm on suur. Sinu isa tuleb kaasa. Võite oma farmi maha müüa ja kõik oma võlad tasuda.“

Myrna waitis ikka veel. Ta wahtis selgesse sinisesse taevasse ja kuulas metsade kohinat. Ta mõtles Castingile ja wermetele, mis ta temale oli lõõnud näkku. Tema tasuks talle kätte. Temale ja ta isale, Benjamin Bentile. Kus oli sberiff täna öösel? Kas ta ratsutas põhja või lõunasse? Ei, polnud enam midagi, millest kinni hoida, millele toetuda.

„Ära räägi rumalusi, Harry,“ ütles ta sõbralikult.

„Noormees surus ta kätt.“

„See pole rumalus, Myrna. Aga ma ei sunni sind. Mõttele järele. Ma ootan.“

„Ei, Harry, see on võimatu. Sa ei mõtle seda tõsiselt.“

„Siiski.“

„On sul aimu, mida sa julged? Kas sa ei tea, mida kõneldakse minuist? Kas sa ei tea, et seisad siis üksi terve Mortonhilli vastu? Et Casting on siis sinu suurim waenlane?“

„Muidugi tean ma seda.“

„Ei, seda sa ei tea. Dled hea pois, Harry, ja me tunneme teineteist lapsest saadik.“

„Ma tean.“

„Siis joovime üksteisele head vööd ja kumbki läheb oma koju.“

„Ei, Myrna. Tean, et sa pole õnnelik. Hoolimata sellest, et käitunud nii julgelt ja iseseiswalt. Sul on hirm Mortonhilli eest, Myrna, ära waidle vastu. Ja sa pole isegi oma kodus kindel. — Tahaksin sind aidata, Myrna.“

Myrna wahtis maha ja puuris saapaninaga liiva sisse auke. Harry Penmoore'il oli õigus.

„Kuid sa ei wõi ometi niisuguse naisega abielluda, Harry. Dlen waene ja mul on halb kuulsus.“

„Armastan sind, Myrna, ja sellest on küllalt.“

„Dlen kaotamas mängu, Harry. Bentid on läbi. Inimestega, kel pole tulewikku, ei seo end keegi. Ma ei taha sind enda juure alla kiskuda, Harry.“

Harry silistas ta kätt.

„Miks ütled selliseid asju, Myrna?“

„Sellepärast, et see on tõsi. Mõistisin seda ennist poes.“

„Sa ei looda siis midagi enam?“

„Ei, sel pole mõtet.“

„Myrna, ja seda ütled sina.“

„Sa nägid ju Castingit. Casting ja Mortonhill — seda on liig palju.“

„Kuid tahan sind aidata, Myrna.“

„Oled hea pois, Harry.“

„Kas sa ei tahaks siis minu juure tulla?“

„Ei.“

„Sina ei falli mind, Myrna.“

„Muidugi fallin sind, Harry. Me tunneme ju teineteist. Ja ma olen sulle väga tänulik, et sa ei usu seda, mida meist räägitakse. Mulle näib, et oled ainus, kes hoidub veel meie poole. Aga pead ometi aru saama, et — —“

„Olen armunud sinusse, Myrna. Sa tead seda. Ütle jah ja meie abiellume veel käesoleval nädalal. Küll näed, siis ei räägita sinust Mortonhillis enam pooltiki nii palju. Wõi — on sul teised põhjused? Kas armastad kedagi — —“

Myrna raputas pead.

„Ei, Harry, ma ei armasta kedagi.“

Põlislääned Mortonhilli ümber kohisefid salapäraselt. Kaks noort inimest vaikisid, kuulates looduse wägewat laulu. Harry Penmoore wahtis suletud huulil sirawaid tähti. Myrna Bent hingas kürealt, kärestitult. Mingi raskus rõhus ta südant. See polnud ainult hirm Castingi eest. Ei, see oli midagi suuremat, wõimsamat ja kohutawamat. Ta kartis enda — ja Mortonhilli pärast. Talle tundus, nagu hõljuks asula kohal tume ähwardaw pilw ja tal oli nii pööraselt õudne.

„Harry,“ katkestas ta wiimaks vaikuse, „Harry, kui abiellud minuga, siis talitad oma isa tahtmise wastu. Ja seda ei tohi.“

„Minu isa pole wastu,“ ütles Harry kindlalt. „Ta ei rõõmusta, tunnistab seda awameelselt, kuid ta pole wastu.“

„Dotame seni, kuni pinewus on kadunud. Paari nädala pärast annan sulle wastuse.“

Aga Harry Penmoore oli korraga jonnakas kui wäike pois.

„Tahan kohe wastust, Myrna, jah wõi ei.“

„Sa ütlesid ennist, et sa ei sunni mind.“

„Seda ma ütlesin, aga — —“ Ta pani käe tema kaela ümber. „Myrna, armastan sind. Sa ei tea, kuis ma rõõmustan, et su süda on waba, et sa ei hooli kellestki teisest. Ütle, et tuled mulle naiseks, ja ma ootan niikaua kui käsid.“

Myrna imestas, et ta jäi nii rahulikuks. Ta fallis Harryt hästi. See oli kena ja korralik pois. Arafaim ja parim Mortonhillis. Sheriff Bent kindlasti rõõmustaks selle abielu üle. Kakskümmend aastat ta oli elanud Mortonhillis ja lahkumine siit olnuks tal väga raske. Kui Myrna nüüd ütles jah, siis wõiks ta rahulikult siia jääda. Nad müüksid oma wõlga-dega koormatud farmi ja rahuldaksid wõlausaldajaid. Ning neid oli palju. Praegu wabest jatkuks veel farmi hinnast, et tasuda kõik wõlad. Kuid wersti sellest enam ei piisaks, sest wõlad kaswasid üha.

Ent siiski — see oli wõimatu. Harry Penmoore oli hull.

Noormees tundis, et ta kõhles, ja ta hääl muutus mahedamaks ja anuwamaks.

„Myrna,“ ütles ta ja waatas tüdrukule otse, „anna mulle wastust. Ütle, kas tohin loota. Sul on õigus, ma ei tohi sind sundida ega kiirustada. Aga ütle wähemalt, kas tohin loota.“

Myrnas ei olnud suurt armastust, mida ta alati ootas. Ei olnud see ka kirg, millest ta oli kõnelnud Roy Fergonile. Aga kui kella kahe paiku kahmatasid tähed ja idataevas löi helendama, ei suutnud ta enam kindlaks jääda. Harry Penmoore sosistas nii ilusaid sõnu armastusest, ta silmad sädelesid nii suurest õnnest ja Myrna teadis, et ta on mõimetu üksi jatkama võitlust Mortonhilli ja Castingi vastu. Kuna noormees suables teda arglikult ja õrnalt, mõttes Myrna, et ta kolm nädalat tagasi Terry Couldi kolde ees istudes oli otustanud Venti perekonna saatuse juhtimise võtta oma kättesse. Kui ta nüüd abiellub Harry Penmoore'iga, paraneb Ventide seisukord tunduvalt. Igatahes aga hoopis teisiti, kui ta tol korral mõtles. Aga möödunud kolm nädalat olid õudsed. Kas Terry Could on Bill Bottom?

Myrna Vent oli warsti pärast kahte Harry Penmoore'iga hüvasti jät nud, kuid ta saabus koju alles kella nelja paiku.

Ligi kaks tundi oli ta weel hulkunud metsa mööda ja nüüd oli ta surmani väsinud. Kui ta astus üle läve, ehmus ta, sest trepil, mis wiis teisele korrale, loonutas Roy Fergon. Ta oli nähtawasti tuffunud, sest ta hõõrus nüüd filmi.

„Tulete pagana hilja koju,“ porises ta pahuralt.

Myrna waatas talle üllatunult otša.

„Mida te siin teete?“ küsis ta imestades.

Aga Roy Fergon oli halwas tujus. Ta lähenes välisuksele.

„Dotasid teid,“ ütles ta wihaselt. „Kuulsin Smooksi baaris, et Dooki poes olnud lööming ja teie olnud ka seal. Arwasin sellepärast, et peaksin teid ootama, sest wabest wajate weel midagi. Nähtawasti effisin aga.“

Myrna seisis ifka weel endisel kohal. Ta ei leidnud hämmastusest sõnu. Wiimaks lausus ta:

„Tänan teid, Roy. Wäga kena teist, et muretsejate minu pärast. Kuid minuga ei juhtunud midagi.“

„Seda ma näen. Siis wõin küll magama heita.“

„Muidugi, olete kindlasti wäga väsinud. Kui teadnuksin seda, ma oleksin warem — —“

„Oh, teil ei tarwita wabandada,“ tähendas noormees pilkawalt. „Lõbutsejate arwatawasti wäga hästi.“

Myrna waatas üles.

„Lõbutsefin? Ei, Roy. Aga igatahes olen teile wäga tänulik. Head ööd.“

„Head ööd,“ ütles Roy Fergon, kuid jäi läwele seisma. „Mida teeb nüüd teie arwates Casting?“ küsis ta ja naeratas. Mehe ilme ei meeldinud Myrnale.

„Imestan, kui kiiresti siin kõik juba teatawaks saab!“

„Mortonhillis ei ofata waikida.“

Myrna kehitas õlgu, pöördus ümber ja läbis pimedada käigu, mis wiis kööki. Seal pesi ta käsi. Polnud wist enam mõtet magama heita, sest hommik oli käes ja tööd oli palju. Kui ta oli kuirwatanud käd ja jälle tulnud teed tagasi tuli, nägi ta, et Roy Fergon seisis weel endisel kohal.

„Teie ei wastanud mulle,“ ütles ta.

Myrna seisatas inestades.

„Mida te minult küsivate? Olen selle unustanud.“

„Küsisin, mida Casting teie arvates nüüd ette võtab.“

„See pole ju tähtis. Lõpuks puudutab see ainult mind. Arge sellest pärast veeetke unetuid öid. Heitke magama, sest peate ju homme Humboldti-jõeale ratfutama.“

„Niikaua kui šeriff Benti pole kodus, ei lahku ma Mortonhillist.“

„Miks mitte?“

„Ma ei või teid üksi jätta.“

„Või nõnda!“

„Casting ei andesta teile kunagi. Ja teil pole aimugi, milliseid saatustikke kavatsete ja sepišeb.“

Roy Fergon astus talle sammu lähemale.

„Myrna,“ kähistas ta, „mina — ma näen sind igal öösel unes. Mina, ma abiellun sinuga.“

Myrna taganes ehmunult.

„Jätke,“ lausus ta rahulikult. „Minge magama, Roy, oleme mõlemad väsinud.“

Kuid Roy Fergon järgnes talle.

„Mina abiellun sinuga,“ kordas ta, „ja siis lahkume Mortonhillist. Minge Utahisse või kuhugile mujale elama.“

„Ei,“ sosistas Myrna Bent abitult, „ei.“

Roy Fergon tahtis teda oma sülelusesse haarata, kuid tüdruk rabeles lahti.

„Ei, Roy. Ma ei abiellu teiega üialgi. Olete hull. Mida see tähendab? Tahate mind Mortonhilli vastu kaitsta, aga tungite ise mulle kallale?“

„Sa tead, et ma sind — —“

„Ah, ma tean, jah. Aga see on võimatu, Roy. Pean teist lugu, aga see on kõik.“

„Või nii? Kuid mina, — ma ei suuda sinuta elada!“

Ta lähenes jälle tüdrukule, kuid see lipsas kärmesti trepise.

„Ah, Roy,“ ütles Myrna, „kujutle seda kõike ainult. Muide, ma pole enam waba. Andsin täna juba oma jah-sõna. Jätke hiljaks. Head ööd.“

Ta tahtis eemalduda, kuid ühe sammuga oli Roy Fergon tema kõrval ja haaras temal käest kinni.

„Mis sa tegid?“ kähistas ta metsikult.

Myrna oigas: nii valusasti surus ta tema käsiwart.

„Dlete joobnud, Roy,“ lausus ta tasa ja etteheitwalt.

Siis wabastas mees tema.

„Ei,“ ütles ta, „ma pole joobnud. Eksite. Kuid teil ei tarmitse karta. Minge magama. Ma ei tee teile kurja. Aga wabest kahetsete lord, et te ei võtnud mind kuulda, et tõukasite minu endast. — Kellega teie siis abiellute, kui küsida tohib?“

Myrnal oli tunne, nagu rõhuks ta rinda soomuskate.

„Harry Penmoore'iga,“ wastas ta tasa, kuid ta ei teadnud, kas Roy Fergon kuulis neid sõnu, sest ta wäljus majast raskete ja kiirete sammudega.

Virginia City jaamaesijel seisis mees ja wahtis ärasõitwale kaubaron-
gile järele. Ta ei äratanud millegagi tähelepanu, kuid siiski wõis mär-
gata, et ta ei kuulunud siia. Mõlemad jaamaametnikud, kes astusid jaa-
mahoonesse, mis wäga tuletas küüni meelde, austasid teda sellepärast poo-
liku pilguga. Nende lahkudes jäi mees täiesti üksi. Ta silmitses weel
hetke kaugusesse suunduwaid roopaid, siis pöördus ta aeglaselt ümber.

Ta oli pikk ja laiadlgne mees, nagu neid siin läänes leidus palju. Jaa-
mahoonne ees seifatas ta hetke, tähelepanelikult waadeldes suurt kollast pla-
kati, millelt juba kaugele paisisid hiiglaslikud mustad tähed: „Autasu!“
Ja selle alla oli trükitud:

„Kes tabab kurikuulsa Bill Bottomi, saab poole minu warandusest.
Bellin.“

Lugenud kuulutust, sammus mees pikkamisi ja nagu wäsinult tänawat
mööda edasi, peatus wõbrastemaja ees, kõhles wiiru ja läks edasi. Ta
läbis weel mitu tolmust ja igawat tänawat enne kui koputas madala puu-
maja uksele. Kui koputusele ei wastatud, astus ta poolpimedasse esikusse,
seifatas seal hetke ja awas siis koputamata wajakul pool asuwa ukse.

See oli kohalike olude kohta wäga uhkelt sifustatud tuba, mille läwel ta
nüüd seifis. Punased pliiüshmööblid walgete pitslinakestega, nikerdatud
jalgadega laud, seinä ääres kummut wälgeste riivistatud üleswõtetega. Suu-
res punases tugitoolis istus noor naine.

Ta oli nähtawasti lugenud, sest tal oli hull wanu ajakirju süles. Nüüd
waatas ta üles.

„Ah, Bent. Sind ka wahel näha,“ lausus ta rahulikult, naeratuslega,
mis ei reetnud, kas külalise tulek rõõmustas teda wõi mitte.

Bent tõmbas ukse enda järele kinni. Ta noogutas pead ja istus toolile,
mis seifis kummuti kõrwal nurgas.

„Tahtsin näha, kuidas sa elad,“ lausus ta hetke pärast.

„Wäga kena sinust, Bent,“ naeratas noor naine, paljastades oma lumi-
walgeid hambaid. „Sul polnuks aga tõesti waja nii pikka teefonda ette
wõtta, sest elan wäga hästi.“

Bent märkas seda kohe. Ta koonutas oma toolil ja fibrutas laupa.
Aga mida süngemaks muutus tema ilme, seda wõidurõõmsamaks tõmbus
naine nägu.

„Tundsid wiimaks igatsust minu järele?“ naeris ta.

Jah, Benjamin Bent oli tundnud igatsust, pöörast igatsust. Aga nüüd
istus ta siin ebamugawal toolil ja waatles ikka weel tõsiselt ilusat naist.

„Sa ütlesid ju, et sa ei tule kunagi enam tagasi. Wõi ei õelnud sa
seda, Bent?“ küsis ta pilkawalt.

Mees hammustas huult. Aga siis ajas ta end sirgu.

„Seda ma ütlesin,“ lausus ta kähiseva häälega, „ja mul on wäga
kähju, et ma ei suutnud oma lubadust pidada.“

„Kas oled nii nõrk, Bent?“

„Jah. Ja sina tegid mu hulluks.“

„Ah, Bent, sa pole põrmugi muutunud. Oled weel täpselt sama nal-
jakas kui warem.“ Ta naeris jälle ja wiskas ajakirjad sülest põrandale.

„Aga kuna oled kord siin, siis pead vähemalt jüüa saama. Ja ka juua. Tahad sa kohvi või whiskeyt?“

„Kohvi, Constance.“

„Hea küll, kohvi siis kohvi. Nagu soovid.“

Ta tõusis üles ja lähenes lühikeste sammudega uksele, kleidi saba lohis sedes järel. Ta hüüdis midagi oma heleda häälega koridori ja tuli siis tagasi. Nüüd ei istunud ta enam endisele kohale, vaid tugitooli Benti kõrval.

„Noh, mis uudist?“ küsis ta ükskõiksest, toetudes mugavalt pehmele polstrile.

Bent mängis niidiotsaga, mille oli tõmmanud oma kirjust särgist.

„Mitte midagi.“

„See on igaw.“

„Minu tütar on jälle kodus.“

„Ah, see väike Myrna. Kas ta pole veel abielus? Muide, kus ta oli vahepeal? Ah-jah, nüüd mäletan, Idahos või kuskil seal kandis. On ta ikka veel nii tubli?“

„Ta on wahwaim tüdruk Mortonhillis.“

Constance warjas oma peene walge käega haigutust.

„Ah, tean, armastad teda.“

Kuna sel filmapilgul tuppä astus wanalbane naine kandmikuga, mil-
lel olid tassid ja wõileiwad, ei saanud Bent wastata. Restis paar mi-
nutit enne kui laud oli kaetud.

Constance oli üpris armastuswäärne, walas kohwi, ulatas Bentile jaiakessi.

„Jätame wanad lood,“ ütles ta. „Kas sul ei tulnud kordagi mõtet, et wõinuksin wahepeal surra?“

Bent pani tassi käest.

„Ei, seda ma ei kartnud.“

„Ning siis ütled veel, et armastad mind!“

„Kas tahad sellega öelda, et — mõtleksid kunagi selle aasta festel minule?“

„Wõib-olla.“

„Ei, sa ei mõelnud minule.“

Siis naeratas Constance. Ta kummardus mehele nii lähedale, et ta heledad juuksed puudutasid tema omi, ja wastas tasa:

„Tunnistan pealegi, et sa ei tulnud mulle meelde. Aga ma ei saa sinna midagi parata. Wajan mehi, kes on kangelased või vähemalt teesklewad seda. Armastan mehi, kes minu wastu on karmid ja nõudlikud. Dnuks parem, kui sa poleks tulnud. Siis oleksin wahest kogemata mõel-
nud sinule. Paari-kolme aasta pärast wõib olla.“

Suletud akende ees sumisesid kärbsed. Loas oli palaw.

„Kümme aastat mängid minuga, Constance, juba kümme aastat,“ po-
mises mees ja ta nägu oli hall.

„Kas andsin sulle kunagi lootust, Ben, mu väike kena Ben. Kas lu-
basin sinuga abielluda?“

„Aga sa ütlesid, et armastad mind.“

„Olen seda waga paljudele meestele öelnud.“

- „Constance!“
- „Miks mitte? Nad kuulavad seda ju kõik heameelega. Miks ei pidanud ma neile valmistama rõõmu?“
- „Sooviksin, et armuksid korra, Constance, ja sureksid südamevalusse. Siis usuksin, et maailmas walitseb õigus.“
- „Olen ammu juba armunud, aga armuvalusse ma ei sure.“
- „Ja kes on see õnnelik?“
- „Ta nimetab end Bill Bottomiks, armas sõber.“
- „Sa tunned teda?“
- „Wahesti pean ütleva, et tundsin teda.“
- „Constance! Sa pole sellest kunagi kõnelnud.“
- „Polnud lihtsalt juhus. Aga miks erutud?“
- „Sina oled ainus inimene, kes tunneb Bill Bottomi, kes teab, kes — ja sina — olen sheriff, ära unusta, — ja mina — —“
- Aga ta katkestab tema kõnewoolu käewiipega.
- „Bill Bottomiga võrreldes pole sina midagi, Bent; mitte midagi.“
- „Aga hoolimata sellest teeme ta tegewusele lõpu.“
- Constance naeratas.
- „Ma ei usu.“
- „On täiesti ükskõik, kas usud või mitte.“
- „Tema saab teist kõigist võitu. Olen wendunud, et ta naerab teie üle.“
- „Wõimalik. Aga ühel ilusal päeval nutaks ta meelsamini. Sest terve maa on tema jahil. Virginia Citys — —“
- „Virginia City ei tunne tema vastu enam vähematki hurvi,“ ütles Constance.
- „Linnas ripuvad kõikjal plakadid.“
- „Mis sellest? See on ainult wana Bellin, kes neid wahetab. Kuulutused ei sega kedagi ja wana Bellinile teewad nad rõõmu.“
- „Aga wana Bellin ei piirdu ainult kuulutuste kleepimisega — —“
- „Ja kuigi! Mis sellest, et ta on palganud hulga mehi, kes otsivad Bill Bottomi? Nad pole teda weel leidnud, ega leiagi kunagi. Ter Canter loodab asjatult, et saab kord kuulsamaks kui Bill Bottom. Muide, kui ma Bill Bottomi ei tunneks, siis armuksin Ter Canterisse! Wõiksid Bellini farmi sõita ja temaga tutvust sobitada. Siis näeksid ka, milline peab olema mees, kes mulle meeldib. Siis — —“
- „See ei huwita mind põrnugi,“ ütles sheriff Bent järsult ja tõusis üles. Ta käis paar korda tuba mööda edasi-tagasi ja seisatas siis naise ees.
- „Kuidas ta wälja näeb?“ küsis ta.
- „Ta on umbes minu wanune, paar aastat üle kolmekümne. Ta on ilus ja ta oskab kahe käega korraga lasta. Aga neist teadetest on sul wähe kasu.“
- „Kus asub ta praegu?“
- „Annaksin selle eest palju, kui ma teaksin.“
- „Jgatusus või?“ pilkas Bent.
- Constance tõusis püsti ja pani käed tema õlgadele. Tema sädelewad tumedad silmad puurisid tema omadesse.
- „Sa ei jälita teda, Bent,“ fofistas ta. „Sa ei püüa teda tabada. Sa unustad, et — —“

Sheriff Bent raputas naise käed oma õlgadelt ja hakkas jälle tuba mööda edasi-tagasi käima.

„Mina leian ta — ja mina tapan ta. Ja —“ korraga käratas ta wihaselt: „Mis ajast sa teda tunnend?“

Constance langetas laod ja naeratas.

„Miks sa karjud, Ben? Kas tahad, et naabrid kuuleksid? Mul pole põhjust Bill Bottomist jutustada. Kui ma ei taha, siis waikin lihtsalt. Sina oled wiimane, kes paneb mind kõnelema, kui ma ei taha. Aga olgu — wana sõpruse pärast. Nägin Bill Bottomi kümme aastat tagasi Tuscaroras. Tantsisin temaga kolm tantsu. See oli kõik. Aga ma ei unustanud teda. Tol korral ei teadnud ma veel, et ta oli Bill Bottom. Ja tol korral polnud ta ka veel kuulus. Mõni aeg hiljem kohtasin teda uuesti, pärast wana Bellini tütre surma. Järwe ääres. Ta tundis mu ära. Siis ma juba teadsin, kes ta on. Sest on kaua tagasi.“

„Ja see on kõik?“

„Kõik,“ wastas Constance.

„Kust sa teadsid, et tema oli Bill Bottom?“

„Kust ma teadsin?“ Ta mängis naeratades tooli poordiga ja ta pilk oli salapärane. „On olemas asju, millest silmapilk aru saad. Minasin seda ostekohe, kui nägin teda järwe poolt tulewat. Kõik muu oli minule tähtsusetu.“

„Mis oli tähtsusetu?“

„Noh, Bellini tütre laiba leidmine. Wiist mäletad, et tema kõrvalt leiti nuga, ja sellesse oli uurendatud kaks tähte: B. B. Sellest oluiks wähe Bill Bottomi kahtlustamiseks, kuid preili Bellin oli oma mõrvari nime kirjutanud liiwasse.“

„Ja niisugust — —“

„Armastad, tahtsid wiist öelda?“

„Miks tappis ta Bellini tütre?“

„Kust mina tean? Wahest tahtis ta teda suudelda, aga tüdruk polnud nõus. Wahest himustas ta raha, sest seda olnud tüdrukul ka rohkesti kaasas.“

„Kuis wõid sa säärast inimjätist, säärast kurjategijat armastada?“

„Oma tunnete wastu on inimene wõimetu.“

Jah, Constance elas ainult oma tunnetele, kuid ta elatus meestest. Temast kõneldi kogu Nevadas. Dösel laagritulede ääres istudes unistafid mehed temast ja kõik kogusid raha, et seda temale kulutada. Sest Constance Fallot oli oma punakasblondi peaga ometi hoopis midagi muud, kui tavalised haaritüdrukud. Wälimuse järele wõis teda waewalt kahe-kümnewieaastaseks pidada. Sada korda wõinuks ta abielluda, kuid ta ei tahtnud end siduda. Ta tegi ainult seda, mis talle meeldis, ja ta oli nii enesekindel ja julge, et teda ei suudetud ifegi põlata. Teda waid imetleti.

Sheriff Bent alustas jälle rännakut tuba mööda.

„Kust sa tead, et ta oskab korraga kahte rewolwrit käsitleda?“ küsis Bent äkki.

„Ta jutustas seda mulle,“ vastas Constance ja pani käed risti, lumi-
malged, rawitud käed, nagu neid polnud ühelgi teisel naisel siin kaugel
läänes.

Bent sammus ukse poole.

„Ela hästi,“ ütles ta ja siis pidi ta naeratama, sest seekord oli naise
üllatus ehtne.

„Sa lähed juba?“

„Jah. Wana Bellini juure. Tahan temaga rääkida.“

„Miks wihkad Bill Bottomi nii wäga? Kas sellepärast, et — —“

„Ei, mitte sinu pärast. Ta teeb mulle elu Mortonhillis pörguks. Mulle
ja Myrnale.“

„Ah-jah, sinu tütar!“

Constance waatas afnast wälja ja mossitas suud.

„Nägemiseni,“ ütles Bent. Kuna aga naine ei wastanud, läks ta tema
juure. „Mis sul wiga?“

„Olen wihane,“ lausus ta pahaselt ja surus end tugewasti mehe wastu,
kes kummardus tema kohale. „Olen wihane, et räägid armastusest ja
igatsusest, mõtled aga ainult oma tütrele. Ja kui ainult kuuled midagi,
mis sind sberifina huwitab, siis unustad minu kohe ja kaod.“

Ta oli weetlew oma jonnakas lapselikkuses. Ja sberiff Bent oli ainult
mees. Ta haaras naise oma embusesse.

Constance põimis oma pehmed käed ta kaela ümber ja sofiistas:

„Jää siia, mu pois. Jää siia. Mida otsid sa Bellini juurest? Ta
jutustab sulle ainult oma tütrest, räägib sulle, kui ilus ta oli ja kuidas ta
surnult wälja nägi. Ta kiidab sulle Ter Canteri, oma karjade walitsejat
ja wannub sulle, et too tabab Bill Bottomi. Jää siia, Ben, sest olen nii
üksi.“

See polnud tõsi. Constance ei tundnud kunagi igawust ja seltskonnast
ei olnud tal puudust. Aga ta teadis, et Benjamin Bent tahtis just selli-
seid sõnu kuulda ja ta naeratas, kui Mortonhilli sberiff teda kirglikult
suudles.

6.

Kui Roy Fergon sel hommikul, mis järgnes Myrna Benti kihlusele
Harry Penmoore'iga, lahkus majast, asus Myrna tujutult ja wäsinult oma
igapäewasele tööle.

Kuid lõunaks oli Myrna nii wäsinud, et ta pidi heitma fangi. Kui ta
aga kella seitsme paiku jälle tõusis, oli ta täiesti wärske. Ta keetis mees-
tele õhtusööki ja kõneles Roy Fergoniga, nagu poleks midagi juhtunud.
Roy oli füiski otjustanud Humboldt-jõeale ratsutada. Myrna ei wajakat
ju ta kaitset enam, seletas ta ja Myrna ei protestinud.

Õhtul istus Myrna elutoas ja parandas pesu. Alnad olid pärani.
Päew oli jälle olnud lämmatawalt kuum. Alles nüüd õõ lähenemisel wõie
jälle wabamalt hingata.

Süwenernud töösse, mõtles Myrna oma tulewikust. Need olid head
mõtted, sest ta ilme oli rahulik ja peaaegu õnnelik. Kui tänulik oli ta
Harry Penmoore'ile! Eluaeg tahtis ta tema eest hoolitseda, et tasuda te-
male ta õilsameelsust. — Lähemal päewil peab ta teda tema kodus külas-

tama. Wahest tuleb siis wana Penmoore ka neile. Aga wahest oli siiski mõistlikum isa tulekuni oodata. Ta pidi ju warsti saabuma. Nii kaua polnud ta kunagi weel wiibinud eemal. Kindlasti awastas ta midagi. Üdse paraneb nende elu nüüd. Raks tundi kosutawat und olid hajutanud kõik Myrna mured ja maailm ei tundunud temale enam nii süngena kui eelmisel õhtul.

Sues haugatas koer. Myrna waatas waid korraks üles ja õmbles edasi. Kuid paar minutit hiljem koputati uksele. Kes wõis see küll olla? Nii hilja õhtul? Oli see Harry, actud igatsusest teda näha?

„Sisse,“ hüüdis ta heledalt.

Tema ees seisid kolm meest Mortonhillist, kolm wana lugupeetud meest, aumäärne Clifford, Watchkin ja Hikor. Nad terwitasiid mõõdukalt, jäädes läwete seisma.

„Tere õhtust,“ wastas Myrna terwitusele ja tõusis püsti. Ta pani oma õmblustöö afnalauale ja astus meestele wastu. „Mis toob teid siia?“

„Tahame sheriff Bentiga kõnelda,“ ütles Watchkin ja kõhatas.

„Minu isa pole kodus.“

„Kus ta on?“

„Ma ei tea.“

„Teie ei tea seda?“

„Ta ütles, et sõidab Tuscarorasse. Wõib-olla on ta juba koduteel Mortonhilli.“

Mehed silmitsesid teda umbusklikult ja uurivalt, nagu warjaks ta nende eest midagi.

„Mida soowite minu isast?“ küsis ta arglikult, ja lisas siis, saades oma lohmetusest wõitu: „Wahest wõiksin teile anda wajalikke teateid?“

Wana Clifford pilutas filmi ja mõttis teda üleolema pilguga. Watchkin oli morn ja Hikor naeratas ebameeldivalt.

„Ma ei usu, et suudaksite seda,“ ütles Watchkin.

„Millesse puutub asi?“ küsis Myrna. „Sheriff Bent pole kodus ja kui wajate tingimata teda, siis peate teine lord tagasi tulema.“

„Kus olite eile öösel?“ pöördus Clifford äkki Myrna poole. Ja kui ta wastas, et oli käinud proua Booki poes, tahtis Watchkin teada, kuhu ta siis oli läinud.

Nüüd taipas Myrna, et teda kuulati üle.

„Poest tulles seisin paar tundi teie aia taga,“ wastas ta jonnakalt, fibrutades laupa.

„Dletan, et teie ei seisnud seal üksi,“ ütles Watchkin.

„Ei, härra Watchkin,“ wastas Myrna ja ta hää oli wihane. Mida mõtlesid need mehed temast? Kuidas julgessid nad süia üdse tulla?

„Kellega te olite seal?“

Myrna ei tarwitsenuks wastata, kuid ta ütles siiski: „Harry Penmoore'iga. Tema kü'is minult, kas tahan temaga abielluda ja ma wõtsin tema ettepaneku wastu. Kihlusin möödunud ööl härra Cliffordi aia taga Harry Penmoore'iga.“

Kolm meest ei wahetanud pilke, kuid nende ilmed muutusid imelikult tardunuks.

Restis wiimu enne kui Hikor katkestas äkilise waikuse ja pilkawalt ütles:

„Seda juttu ei usu Mortonhillis keegi. Ja ma soowitaksin teile, et te seda teistele ei räägikski. Teete end sellega ainult naerumäärseks. Ega te sellepärast senti ei päri, et olite paar tundi tema pruut, milles ma aga väga kahtlen.“

Myrna ei taibanud tema sõnade mõtet.

„Teie kahtlete?“ hüüdis ta ärritatult, käed rusikas. „Mbiellun juba lähemal ajal ja siis peate seda ikkagi uskuma!“

Hikor naeris, kuid Watchkin waatas talle wihaselt otsa.

„Täna öösel toimus Mortonhillis mõrv,“ lausus ta rahulikult ja asjalikult, tõstmata Myrnale pilku. „Kahetõrune mõrv. Mõlemad Penmoore'id, noor ja wana, lasti täna öösel maha.“

Raks sekundi wältas absoluutne waikus. Siis karjatas Myrna.

„Wõimatu!“ hüüdis ta kahwatudes.

Uga kohe walitses ta end jälle. Oli mõttetu wäljendada oma tundeid, pealegi meeste ees, kes olid talle waenulikud. Ta käed wärisesid nagu palawikus, kui ta teeseldud rahuga lausus:

„Ma ei usu seda.“

Watchkin kehitas õlgu.

„Wõite selles weenduda. Laihad on weel mõlemad farmis. Casting leidis nad, kui ta hobuseostu pärast läks õhtupoolikul Penmoore'i külastama. Kõik poisid ja sulased on juba teist päewa metsas puid raumas ja perenaine on jäljetult kadunud. Naabrid olid kella wiie paiku kuulnud pauku, ainult üht, kuid mõlemil on kuulid peas. Imelik on ainult, mida tegid isa ja poeg nii wara hommikul elutoas. Seft sealt nad leiti.“

Myrna hingas raskelt. Ta käed wärisesid ikka weel.

„Kas tulite sellest minu isale teatama?“ küsis ta. „Kas tahtsite sberiff Wenti appi kutsuda?“

Hikor kihistas naeru.

„Seda just mitte,“ lausus ta lõbusalt. „Tahtsime ainult näha, kas ta nüüd on kodus.“

„Minu isa ei oska korraga kahte rewolwrit käsitleda,“ wastas Myrna ja tal oli raske end taltsutada: käed otse sügelesid, et lüüa Hikorit wastu nägu.

Hikor nähtawasti aimas seda, sest ta taganes ukse poole.

„Läheme nüüd,“ ütles ta, „pole mõtet siin tüdrukuga waielda. Tuleme hiljem tagasi. Bill Bottomi tegewusele aga teeme kiire lõpu!“

Nad lahkusid, jättes Myrna oma ahastusega üksi.

Esimesel pooltel tunnil polnud ta üldse suuteline mõtlema. Siis kõndis ta rahutult tuba mööda, ikka ümber söögilaua. Ei, see polnud wõimalik, see polnud wõimalik. See oli wale. Watchkin waletas ja Clifford ja Hikor.

Siis laskus ta tugitooli, tõnmates käsivarrega õmblustöö afnalaualt põrandale. Kuid ta ei tõstnud seda üles. Harry Penmoore, see tore südamlik poiss. Ta ei furnud ometi tema pärast? Myrna kargas uuesti püsti. Ei, see oli wõimatu!

Ja Casting oli esimesena awastanud roima. Casting. Myrna nägi teda jälle enda ees, põiki üle näo piitsalöökidest wermed. Kas Casting oli kuidagi seotud mõrvaga? Ja äkki meenus talle Terry Could. Terry Could oli sel ööl olnud Mortonhillis! Ka teda nägi Myrna selgesti, selisena, nagu ta oli seisnud Booki poe uksele, julgena ja pillawana.

Myrna pidi midagi ette wõtma. Ta pidi oma saatusele wastu astuma. Oli mõttetu tegewusetult oodata. Ta teadis, et Mortonhillis polnud enam kedagi, kes hoidus Bentide poole. Casting ei tarwitsenud enam urgitseda. Kui Hikor, Clifford ja Watchkin olid nende wastu, siis oli kogu Mortonhill nende waenlaste legris.

Meglaselt peitis ta õmblustöö kummutilaekasse, nihutas toole ja kraamis tuba. Siis wäljus ta majast. Midagi kiskus teda Penmoore'i-farmi poole. Ta tahtis wenduda, kas mehed olid kõnelnud tött.

Teel ei kohtanud ta kedagi. See oli imelik, sest kella kümne ajal ei maganud Mortonhilli elanikud harilikult weel. Eriti aga nii palawail päewil. Siis hakati õhtul alles elama.

Cliffordi farmis olid kõik aknad pimedad, kui Myrna sealt möödus. Tahtmatult seisatas tüdruk kohal, kus ta õõsel oli Harry Penmoore'iga jätanud hüvasti. Nähtawasti ei wäärinud ta rahulikku saatust. Nii kaua kui ta mäletas, oli teda alati häiritud. Suba plikapõlwes. Ja siis tuli Little Smith. Nüüd kiusab teda Casting.

Pikkamisi sammus Myrna tolmust maanteed mööda edasi. Metsad kohisesid nagu eelmisel ööl, nagu nad ikka kohisewad, aastast aastasse. Nad olid mõimsad, need ääretud laaned, ja Myrna armastas nende salapäraist sahinat.

Suba paistis eemalt Penmoore'i farmi kopsid, tallid ja suurtest puudest ümbritsetud maja. Myrnale meenus äkki, et Hikor oli tähendanud midagi pärandusest. Myrna punastas wihast. Kas Hikor mõtles, et ta waletas, et saada osa pärandusest? Oh, temast usuti kõike, midagi polnud tema jaoks halb küllalt.

Umber sada wiiskümmend meetrit majast eemal jäi ta seisma. Tal hakkas korraga hirm. Süda peksis hullusti ja ta ei sõandanud enam samugi astuda. Kui keegi on majas ja küsib temalt, mis ta siit otsib?

Ja siis märkas ta äkki kõrge puu warjus tumedat kogu. Myrna ei ehmunud. Ei, ta tundis kergendust, et polnud enam üksi. Ta astus lähemale ja tundis siis mehe ära. See oli Terry Could!

Myrna taandus kohkudes. Mida tegi Terry Could siin? Ja samal silmapilgul nägi Myrna, et tal rippus wöö küljes kaks rewolwrit, üks paremal, teine wajakul pool.

Alles paari minuti pärast taipas Myrna, et ta seisis liikumatult keset tolmust maanteed ja üksisilmi wahtis puu najale toetumat meest, nagu oleks ta wiirastus.

Myrna tahtis midagi ütelda, kuid nuuksumine lämmatas ta sõnad. Ta pööras kannalt ringi ja tormas tulnud teed taqasi kui põgenedes waenlaste eest. Alles kogu jõudes hingas ta kergendatult.

Prince seisis sulaste maja ees ja suitsetas piipu. Igawa ilmega päevitanud näol wahtis ta kaugusesse. Oli pühapäewa ennelduna. Comboyd magasid weel, kuigi kell lähenes kümnele, ja teetolmus kawatsefid warblasjed. Prince polnud üksi. Tema selja taga istus trepil wana Hikor ja jälgis kadeda pilguga piibust tõuswaid suitsupilwi. Ka tema oleks meeleldi suitsetanud, kuid ta abikaasa ei lubanud seda kookuhoiu pärast.

"Kas ütlesite midagi?" küsis Prince üle-öla.

"Jah, mõtlesin, et kas ta pole weel tõusnud?"

"Casting wõi? Ei, pühapäewiti magab ta alati kaua."

"Sulased ka, nagu kuulen. Norkamine kostab stiimaani. Igawesed joodikud! Dõ läbi pummeldawad ja päewal siis lõõskawad!"

"Kas Casting oli eile õhtul ka Smooksi baaris?"

"Ta käib juba nädal aega iga päew seal."

"Mis tal wiga!" ohkas Hikor.

"Wiga wõi? Ta loputab oma wiha, mis talle ei anna rahu."

"Noh, mis nüüd enam! Bentide asjad on läbi."

"Alga ta ei unusta haawamist niipea. Ja ta pole rahul enne, kui isa ja tütar roomawad ta jalgade ees."

"Pagana plika! Ta läks ikka tõesti liiale!"

"Tema asemel oleksin toiminud täpselt samuti. Tal ei jäänud ju muud üle."

"Ja siiski kahetsed ta seda kord."

"Wõimalik. Ma ei tahaks praegu tema nahas olla."

"Jah, Penmoore'ide tapmine löi waadil põhja alt. Sheriff Bent pole ikka weel tagasi jõudnud."

"Imelik küll. Alga ta wõib weel tulla."

Prince raputas piibu tühjaks ja täitis selle uuesti.

"Ei tema enam tule," lausus Hikor weendunult. "Seda ära kardate. Watchkin arwab, et ta on ammu juba putkanud üle piiri. Ja ootab seal nüüd tüdrukut. Ja Watchkinil on enamasti alati õigus."

"Enamasti küll."

"Ja sel korral kindlasti."

Prince lehitas õlgu.

"Minu meelest olete kõik põrunud, kui peate sberiff Benti Bill Bottoni. Te teate ometi, mis see Bill Bottoni kõik wiimaseil aastail on teinud! Sheriff Bent on peaaegu alati kodus, ainult mõnikord aastas sõidab ta paariks-kolmeks päewaks ära. Wõimatu oletada, et ta just sel ajal rööwis pangakassasid ja tappis inimesi. Ühse —"

"Oli meist suur rumalus, et usaldasime teda pimesi," lausus Hikor ägedalt. "Praegu on muidugi raske selgitada, kas ta neil päewil, kui juhtus midagi, wiibis Mortonhillis wõi mitte."

"Ma ei usu, et ta oleks meie usaldust kurjasti tarwitanud."

"Tasem, tasem! Seisate ju Castingi teenistuses —"

"Mis sellest? Ega ma talle pole müünud oma hinge? Oma arwamist julgen ma alati wäljendada. Ja ma ütlen teile, et sberiff Benti kahtlus-

tamine on suurim rumalus, mida oskate teha. Parem silmitsjega lähemalt seda wõsawenda, seda Terry Couldi. Sel wõl, kui tapeti Penmoore'id, oli ta Mortonhillis. Ja ma olen kindel, et tema wõwis Elgerta, sest ei tahtnud hobust jätta Castingile. Ja nüüd on ratsu kadunud nagu tinatuhka, täpselt samuti kui Penmoore'ide neegrinnast perenaine!"

Kuid Hikor oli teisel arwamisel.

"Terry Could sai Booki poes niisuguse nahatäie, et ta sel wõl ei jõudnud kättki tõsta."

Prince'i ei ärritanud Hikori wastuwäited põrnugi.

"Ah, usute ka seda ilusat muinasjuttu," naeris ta pilkawalt. "Nägin Terry Couldi järgmisel hommikul pärast löömingut: ta oli terve kui purikas, ainult ta sinise flanellsärgi käis oli lõhki ristud. Castingist oli aga eile weel näha, et teda just õrnalt ei kohelnud."

Hikor ohkas.

"Nagu märkan, ei kuulu teie Castingi leeri."

"Mina ei sega end teiste omawahelistesse asjadesse. Siendagu igauks ise oma arwed. Aga ennast narris pidada ma ka ei lasse. Uskuge, ühel päewal selgub kõik ja siis jääb mõnigi mees pika ninaga."

Hikor ohkas uuesti ja tõusis püsti.

"Waatan õige, kas ta on juba tõusnud," ütles ta ja lonkis Castingi elamu poole.

Casting oli ümbruskonna suurima ja rikkaima farmi omanik, aga et ta oma warandust majandada oskaks, seda ei wõinud isegi Hikor ütelda. Mõne aasta jooksul, kus Casting oli peremeheks, olid majad ja aiad jäetud hooletusse. Iga wõõras märkas, et siin tehti tööd ainult nii palju, kui see oli tingimata wajalik. Suel wedelesid sadulad, hobuseriistad, kuuri katus oli mädanenud ja pooleldi sisse wajunud, tarad olid sammeldunud ja lagunened, marjapõõsad aias olid metsistunud ja juurwilja peenrad rohtunud.

Aeglaselt lähenes Hikor elamuni, seisatas siis akna all, tõusis kikkwarbaile ja piilus läbi tuhmunud klaasi sisse.

Casting istus laua taga, nägu weel pundunud ja siniseplekiline. Ta juuksed olid saassis, habe ajamata ja nähtawasti polnud ta ennast ka pesnud. Ta oli särgikäised käänanud üles ja jalad sirutanud wälja. Tema ees laual seisis tindipott ja ta kirjutas midagi wõidunud paberile, mõeldes iga tähe juures.

Arglikult koputas Hikor uksele. Kuid Casting polnud pahur, nagu ta oli oodanud. Wastupidi, ta palus lahkelt istet wõtta.

"Kirjutan praegu oma omule kirja. Ta saab seitsekümmend aastat wanaks. Kõle ränk leida ilusaid ja sobiwaid sõnu. Wabest aitaksite mind?"

Hikor ohkas.

"Ei minust ole kirjameest. Ma pole elus weel kirjutanud ühtegi õnne-soowikirja."

Ta waikis wiimtu, ohkas jälle, ja küsis siis:

"Atelge, mida hakkame nüüd Penmoore'i farmiga peale? Lähemaid sugulasi pole minu teada olemas. Kaugemaid on küll, aga kes nende õigusi teab?"

„Ah, see Penmoore'i farm,“ haigutas Casting. „Kumal lugu. Minu ema oli wanamehega mitte just liiga kaugelt sugulane, aga kui leidub teisi, kel suuremaid õigusi, siis võtku nad see talu jumalarahus! Ma ei taha, et keegi julgeks ütelda, minul olnud mõrvast kasu.“

„Ei seda ütle keegi! Meie Mortonhillis tunneme ju teid.“

Ja siis jäi Hikor väga kauaks Castingi elutuppa, suitsetades sigareti sigareti järele ja kuulates lahke peremehe seletusi.

Wäljas aga imestas Prince.

8.

Harry Penmoore'i ja ta isa matused olid möödas. Rogu Mortonhill oli nende muldasängitamisest osa võtnud. Ka Myrna Bent. Tialgi poleks ta uskunud, et see päew kujuneb nii õudseks. Tal ei lubatud isegi ühises rongkäigus sammuda. Keegi ei keelanud teda küll otseselt, aga kõigi nägudes ja liigutustes väljendus nii palju põlgust ja viha, et tal oli võimatu nendega liituda. Viimastena järgnes Myrna matuserongile ja keegi ei pidanud tarwilikuks talle lausuda ainsatki sõna.

Nüüd oli see kannatus möödas. Aga Myrna hinges oli midagi muredunud, usk inimeste headusesse. Mortonhill oli temalt rööwinud selle.

Eelmisel pühapäeval oli Snooki baaris peetud koosolekut. Kõsimuses oli olnud Penmoore'i pärandi jagamine. Istung on pikaks veninud, sest neid, kes pidasid endid pärijateks, leidis Mortonhillis väga palju, olid seal ju kõik läbisegi sugulased.

Nüüd oli asi juba enam-wähem selge. Suurimad õigused olid Castingil, kes sai siis ka lõwiosa wana Penmoore'i õige laialdasest warandusest. Wäiksem osa jagati teiste wahel. Hikor sai natuke ja isegi kerjus Zip. Peale Mortonhillis asuwa suure farmi oli Penmoore'il veel mitmes kohas metsa, karjamaid ja mitmesajapäine kari Humboldt-jõe ääres, sularaha pangas ja wõlakohustusi oma kaaskodanikest.

Penmoore'i waranduse kõsimused surusid ajutiselt isegi sberiff Benti ja Bill Bottomi tahaplaanile. Pärast Blue tapmist oli asi olnud palju lihtsam. Raha polnud siis leitud ja ta wiletsat onni ei tahtnud keegi.

Sheriff Benti polnud ikka veel kodus. Ja Myrna oli sellepärast mures. Ta armastas oma isa, ja kui ta jõisiti lebas unetult sängis, waimasid teda kurjad eelaimdused. Tal oli hirm, et Bill Bottom, kes arwatawasti ikka veel wiibis ümbruskonnas, oli waritsenud isa teel ja tema kõrwaldanud, et wältida oma süütegude paljastamist.

Tundide kaupa wiskles Myrna sängis, wõideldes muremõtetega, ja kui ta hommikul tõusis, oli ta wäsinud ja tülinud. See õudne teadmatus. Alaline ootus. Ja ühtegi inimest, kellega wõinuks kõnelda! Roy Fergon polnud Humboldt-jõelt veel tagasi tulnud. Sulaste kaudu ta oli teatanud, et seal on kõik korras. Myrna oli talle Penmoore'ide tapmisest sõna saatnud. Aga Roy ei saabunud matusele. Myrna teadis, et ta ootas erilist kutsset. Kuid seda ei kawatseenud Myrna talle läkitada.

Ilmad olid endiselt lämmatawalt kuuma. Põud oli täielik: jõesängid kuivasid, kaewudes lõppes wesi, rohi oli kõrbenud kiviõwaks. Kõik ootasid wihma. Aga seda ei tulnud ja ikaldus näis wältimatu.

Rõike seda nägi Myrna, kui ta kaksteist päeva pärast Harry Penmoore'i tapmist asus oma isa otsima. Ta tahtis Tuscarrorasse sõita ja seal küsitleda inimesi. Järljed pidid ometi kuskile wiima.

Sõiduwalmistusi tehes oli ta peaaegu kindel, et teda ei lubata Mortonhillist lahkuda. Kuid midagi sarnast ei juhtunud. Easting pööras talle isegi selja, kui ta tema majast mööda ratsutas, ja Prince noogutas talle sõbralikult. Tahtmatult naeratas Myrna — Mortonhillis leidus siiski veel keegi, kes teda terwitas!

Kui temalt keegi oleks küsinud, kuhu ta ratsutab, ta oleks wastanud Tuscarrorasse. Kuid siis oleks küsija kahtlemata imestanud, sest tema poolt walitud tee ei wiinud Tuscarrorasse. Ta tegi nimelt ringi, kartufes jattuda wastamisi Terry Couldi meestega, kes luusifid ümbruskonnas.

Aga õnneks ei tulnud talle keegi wastu.

Metsa wahеле jõudes lõdwendas ta ratsuteid ja hingas kergendatult. Põliste puude tihedate okste all walitfes meeldiw jahedus. Ja ümberringi oli sügaw waiikus. Waewu-waewu sahisesid lehed, mõni lind lendas üle tee wõi krabises oks.

Kui hea oli siin! Myrna oli äkki nagu wabanenud painawast koor- mast ja ta oli nii rõõmus, et ümises tasast laulu. Ahastus oli hajunud, ta lootis jälle, uskus, et kõik lähew hästi ja teda ja ta isa koheldakse taas kui ausaid ja õigeid inimesi.

Kuskilt kaugelt kostis krõbinat. Ratsu teritas kõrwu. Kuid kobe walitfes jälle waiikus. Nähtawasti oli mõni suurem metsloom tormanud läbi wõfastiku, murdes oksti.

Myrna unistas endamisi. Meenutas möödunud päewi. Ja mõtles Harry Penmoore'ile. Oli ta teda armastanud? Wist mitte. Ta oli temast lugu pidanud, temaga sõbrustanud, aga see polnud suur ja wõimas armastus, mis teda oleks sidunud noormehega, kelle elulõnga nii julmalt katkestas tundmatu mõrwar.

Jälle kostis tasast raginat. Hobune kuulatas uuesti. Myrna pöördus wajakule, et wältida kohtamist, sest arwatawasti oli ka keegi teine teel.

Pikkamisi ratsutas ta mäest üles. Kümnete miilide wiisi laiutus laas, tiheda wõõtmena piirates Mortonhilli. Kes siin polnud kaswanud ega lapsest saadik hulkunud, ekkis juba esimese poole tunni jookkul ega leidnud enam õiget teed. Aga Myrna oli metsas nagu kodus, teades alati, kus pool asus Mortonhill ja kust kaudu pääses Tuscarrora maanteele.

Äkki kõlas pauk. Ja siis sädistasid ja kriiskasid linnud, parwedena tõustes õhku. Kes küttis siin? Wiis minutit kaalus Myrna küsimust, kas see üldse puutus temasse, kuid siis jõudis ta otsusele, et peab selles asjas tingimata selgust muretsema.

Ta hüppas sadulast, sidus hobuse lasjoga puu külge ja hiilis ettewaatlikult suunda, kust oli kõlanud pauk. Pehme sammal summutas sammude müdina ja Myrna hoidus hoolikalt astumast kuwadele okstele, mis jala all wõisid krigiseda. Ka warjas ta end põõsaste taha, liikudes nagu mõni piilur.

Ammu ununenud lapsepõlwe-päewad elustufid uuesti. Siis olid nad sageli mänqinud metsaweerul, põgenedes teineteise eest ja otsides waenlase laagrit. Tol ajal oli ta alles üsna wäike, kuue-setsme-aastane. Ja Harry

Penmoore oli alati olnud tema poolt ja Casting oli ikka kuulunud waenlaste hulka. Wiimane oli neist palju wanem, kuusteist-seitsmeteist wõis ta olla, kui ta wäikete kluttidega tuli rööwleid mängima. Aga ta ei wiitsinud tööd teha ja sellepärast oli ta sageli pagenud kodust.

Need olid ilusad ajad! Aga kui kawa sellest oli möödunud!

Ta sammus juba tükk aega pehmet rohelist sammalt mööda, awastamata midagi. Ka ei kostnud enam mingit heli. Wõimalik, et see oli mõni Mortonhilli elanik, kes ajawiiteks oli lastnud paugu õhku ja nüüd ammu juba oli koduteel. Wõimalik, et läheduses leidis ka mõni kiskja, keda lastja oli hirmutanud. Suhtus küll harwa, et siia eksiid karud, aga sedagi tuli ette.

Igaks juhuks seadis Myrna oma rewolvri nõnda, et see wadjaduse korral oli kobe käepärast. Hirnu ei tunnud ta põrmugi. Aeg-ajalt pööras ta pead, et leida pärast teed tagasi hobuse juurde. Kui ta siis ettewaatlikult ronis künkale, taipas ta, et ta siia polnud sattunud warem. Mida lähemale ta jõudis künka tipule, seda walwsamaks ta muutus. Lõpuks lastus ta kõhuli ja roomas edasi, röömustades, et tal olid jalas nahkšed ratsutamispüksid. Keegi ei kuulnud ega näinud teda, selles oli ta weendunud, ja ta seiklusihale segunes weidi uhkust oma wõimete üle.

Warjates end tiheda põõsa okste alla, piilus ta wargsti alla orgu. See oli wõrdlemisi sügaw ja umbes kakskümmend meetrit läbimõõdus. Teisel pool ei tõusnud nõlwad nii järsult kui Myrna poolel.

Ahtegi inimest polnud näha. Kuid oru põhjast kõlas ühetoonilist wulinat. Oja seal aga polnud. Tähelepanelikumalt silmitsedes märkas Myrna orus kaswawa ainja halja puu all — teised puud olid kõik kuivanud, sirutades tontlikult oma raagus oksti taewa poole — mingit mustendawat awaust, mis näis olemat väga sügaw.

Oli see mõni wana kaew? Imelik wulin kostis tema sifemusest. See oli wesi, mis woolas sügawuses. Myrna raputas pead, aga siis peatus ta otswi pilk esemel, mis reetis inimeste lähedalolu. Puu teise oksa küljes, üsna wastu tüwe, rippus püüs.

Myrna pidas hinge kinni.

Ta siis tegi ta oma teise awastuse. Puu tüwe ümber oli sõlmitud kõis, mis rippus alla kaewu. Mida otsis püüsi omanik mustast sügawusest?

Myrna otustas oodata, kuni salapärane mees ilmub jälle päewawalgele. Aga pikapeale hakkas tal igaw.

Wõimalik, et kõis tühjalt rippus alla. Et sealt ükski inimene polnud roninud kaewu. Wõib-olla rippus kõie küljes lihtsalt meeämber. Muidugi, nõnda see oli!

Miks ei pidanud siin läheduses elutsema inimesi? Teiselpool Mortonhilli olid ju Terry Couldi mehed ehitanud endile elamu kõige suuremasse tihnikusse. Wõimalik, et siinse onni omanik oli oma püüsi unustanud kaewu juurde. See wõis ka alati siin rippuda, sest waewalt oli enne Myrnat siia sattunud keegi wõõras.

Kas minna alla? Myrna kõhkles waid silmapilgu ja lastus siis ettewaatlikult liiwakiwist seinä mööda oru põhja. Hoides ühe käega puust kinni, waatas ta kaewu sügawusesse. Pimedus haigutas talle wastu ja imelik külmus. Siis wõttis ta püüsi ja ronis uuesti üles.

Kuid see toiming oli hoopis raskem kui laskumine. Kivid weeresid ta jalge alt ära, ta libistus, komistas, ja kui läheduses leidis mõni inimene, siis pidi ta teda nüüd tingimata kuulma.

Sügavalt hingates lükkas ta laubalt juuksed, kui seisis jälle künka tipul. Kuhu nüüd? Kas ta otsib üles maja ja viib püssi õigele omanikule kätte? Milleks ta selle üldse wõttis?

Myrna oli hetke hämmastunud. Keegi ei palunud teda ju püssi puu küljest ära tuua? Miks ta ei jätnud seda sinna? Ta mõtles juba relwa sinnapaika jätta, kui ta püsspäral äkki märkas nimetähti.

B. B. — seisis seal.

Ta ei pillanud püssi käest, kuigi ta sõrmed wabisesid. Will Bottom! Tema hoidis Will Bottomi püssi!

Ta ei heitnud seda metsa ega põgenenud. Aeglaselt, peaaegu laisalt heitis ta püssi õlale ja asus tagasiteele. Nüüd ei tarwitsenud ta metsa-maja enam otsida, ei tarwitsenud ka Tuscarorasse ratsutada. See olnuks mõttetutu arajist. Kui ta isa oli Tuscaroras, siis tuli ta kas täna wõi homme tagasi. Ja kui teda polnud enam elawate kirjas, siis ei tarwitsenud ta ka pikka teekonda ette wõtta.

Tema walduses oli Will Bottomi püüs. See oli asitõendus. Nüüd wõis ta julgesti Mortonhilli elanike ette astuda ja neile teatada, et ta oli awastanud Will Bottomi peiduurka. „Otsige teda sealt,“ wõis ta ütelda, „mitte aga meie rahulikust majast!“

Ta heitis weel wimse pilgu orgu, kus suurenesid warjud, sest päike lähenes juba õhtukaarele. Ta tahtis parajasti ümber pöörduda, kui ta oma imestuseks märkas, et puu külge seotud kõis tõmbus pinguli. Wiitmata aega, peitis Myrna end uuesti põõsa taha, jäädes pinema uudishimuga ootama.

Kõis wärises, wõnkus, liskus siis täiesti sirgu ja mõne minuti pärast ülmus kaewu serwale üleni mudane mees ratsapükstes ja katkises särkis.

Will Bottom?

Myrna ei julgenud end liigutada. Ta filmad walutasid, nii pingutatult wahtis ta pikka sihwakat kogu, kes nii ootamatult oli tulnud sügawikust.

Mees oli punase taskuräti sidunud näo ette. Ainult filmade kohale oli tehtud kaks kitsast pilu. Loetudes puu najale, näis tundmatu ahmivat õhku.

Loibunud weidi, sõlmis ta oma puusade ümber finnitatud kõie lahti ja hakkas seda pikkamisi kaewust üles kerima. Puntra wiskas ta endale õlale. Sama aeglaselt pistis ta käe pükstaskusse ja wõttis sealt pihutäie kuldünite, pildudes neid õhku ja mängides nendega üleemeelikult.

Myrnal oli kohutawalt kuum. Ta wärises palawikus. Seal all seisis mees, keda otsis terve Nevada. Ta seisis nii rahulikult ja kuidagi poisi-likult, nagu oleks tal puhtain südametunnistus maailmas. Ta oli pikk ja sale ning nõlke kui panter. Läbi katkise särki paistsid ta tugewad päewitanud käsiwarred. Kõige järgi otsustades oli ta weel noor mees.

Myrna süda wafardas. Tal tarwitsenuks waid weidi kergitada püssi, sihtida — ja siis katkestaks pauk hetkeks metsa waiuse. Ning Nevada oleks pääfenud oma hirmuwalitsejast.

Kuid Myrna ei lasknud. Selja tagant kellelegi kuul kehase kihutada oli kuritegu. Ja Bentid polnud roimariid.

Lundmatu tüdines kuldrahade loopimisest, korjas need hoolikalt maast üles, pistis taskusse, kohendas revolvrivööd, ja tahtis siis puu otsast haarata püssi.

Sekundiks jäi ta käsi tühjalt õhku rippuma. Aga ainult sekundiks. Siis taipas ta.

Myrna hammustas huule verele. Ta hoidis revolvril laskewalmis käes, olles weendunud, et mees tormab talle kallale. Tema leidmine ei tekitanud Bill Bottomile vähematki raskust. Sest orust üles ronides ta polnud ega saanudki olla ettevaatlik ja terve nõlmal oli jälgi täis. Samuti oli ka künka serval tallatud rohi.

Aga mehel ei olnud nähtavasti vähematki huvi otsida kadunud püssi. Märgates, et seda polnud enam endisel kohal, waatas ta korraks ringi, ja ronis siis rahulikult ja äärmiselt osawasti järjult kiviseinast üles. Siis kohendas ta oma wöö küljes rippuwaid revolwreid, asetaski kőiepuntra paremini õlale ja tõmbas porise taskuräti näolt.

See oli Terry Could.

Myrna süda tõmbus kramplikult. Tal oli äkki wäga walus.

Kui ta uuesti tõstis pilgu, sammus Terry Could juba metsa ja mõne filmapilgu pärast kadus ta sihwakas loogu puude taha.

9.

Oli juba õõ, kui Myrna saabus koju. Waene ratsu oli üleni wahus ja lõõftutas, nii metsikult oli teda kihutatud. Trepil ees hüppas Myrna sadulast, asetaski püssi ukse najale ja wiis hobuse talli. Kui ta tuli tagasi, seisis püsi weel endisel kohal. Myrna wiis relwa oma tuppale.

Tema tuba oli lihtne katusekamber. Kogu sisustus koosnes maid Bentil enda poolt meisterdatud fāngist, kirstust, millel seisis kőünal, ja ühest toolist. Wāiksest madalast aknast awanes lai waade ümbruskonna metsadele ja mägedele.

Myrna oli ammu juba unistanud ilusamast ja mugawamast toast, kuid ta polnud oma soovist isale lausunud sõna.

Nüüd istus ta kirstule, süütas kőünla ja silmitses uuesti püssi, Terry Couldi püssi.

Ta ei sallinud Terry Couldi, ei ta põlgas teda ja ta polnud temale andestanud seda õõd, mille ta oli sunnitud meetma tema majas. Aga ometi ei uskunud ta seni, et Terry Could oli Bill Bottom.

Aga millest oli tal nüüd kahju? Myrna ei saanud endast aru. Ta oleks pidanud rõõmustama, et salapärane mõrwar oli wiimaks paljastatud. Aga tal oli kahju, ääretult kahju.

Ta silitas külma rauda. Haruldaselt hea püsi, erakordselt täpne riist. Jah, Terry Could oli nähtavasti asjatundja.

Aga miks walutas ta süda? Miks polnud tal hea meel, et ta homme julgelt ja iseteadwalt wõib astuda Mortonhilli elanike ette?

Murelikult ajas ta end sirgu, kohendas oma fāngi ja peitis püssi õle-koti alla.

Samal hetkel koputati uksele.

„Kes seal on?“ inestas Myrna.

Trepikojast vastas rahulik hääl:

„Mina olen.“

Myrna kehitas õlgu. See oli Roy Fergon. Ta oli siiski sumatsenud koju tulla? Ükskõik. Nüüd ei wajanud Myrna teda enam. Ta oli üksidusega juba harjunud.

Kohe awanes uks.

Myrna kibutas laupa. Talle ei meeldinud põrmugi, et Roy Fergon tema loata tungis tema tuppa.

„Tere õhtust,“ ütles noormees.

„Tere. Mis on juhtunud?“

„Rarjamaal on kõik korras,“ vastas Roy Fergon. „Ma ei tulnud sellepärast. Aga kohtasin teie isa ja ta soovis, et sõidaksin temaga koos koju.“

„Isa!“ rõõmustas Myrna. „Isa on kodus? Kus ta on?“

Myrna tahtis wälja tormata, kuid Roy Fergon sulges tal tee.

„Teie ei saa temaga kõnelda,“ ütles ta.

„Miks mitte?“ ehmus Myrna.

„Jah, waadake, see on pikk lugu.“

„Arge kiirake mind — rääkige, mis on juhtunud?“ nõudis Myrna ägedalt. „Kus on isa? Miks ei tulnud ta koju?“

Roy Fergon kehitas õlgu.

„Ta wangistati.“

„Wangistati?“ hämmastus Myrna.

„Jah,“ vastas Fergon ükskõiksest.

„Naeruwäärt!“ wihastas Myrna. „Kes seda tegid?“

„Mortonhilli elanikud.“

Roy Fergon kõneles rahulikult, isegi nagu tüdinenult. Ta keeras endale sigareti ja toetus seljaga uksepiidale.

„Taewapäralt, rääkige ometi! Arge laske ennast nii palju paluda. Kes wangistasid mu isa? Ja millal see juhtus? — Ja miks? —“

Myrna oli ärritatud, kuid ühtlasi tundis ta suurt kergendust, et isa, keda ta oli pidanud juba surnuks, elas ja oli terve. Kuid kõigi nende päewade erutus wallandus nüüd ja ta tuuseldas närvlikult tuba mööda, loopides ettejuhtumaid riideid.

Roy Fergon aga wiivitas wastusega.

„Kes wangistasid mu isa?“ kordas ta küsimust, jäädes noormehe ette seisema ja mõttes teda kõrgi pilguga.

„Hikor, Zip ja Watchlin.“

„Ja teie waatasite rahulikult pealt?“

„Sõudsin wiimasel filmapilgul päralt. Siis oli juba hilja.“

„Imelik, et hilinete alati. Millal see toimus? Ja kus?“

„Olime juba pool tundi kodus ja otsisime teid igalt poolt.“

„Wõi nõnda!“

„Kui oluksite kodus, siis wõinuksite wähest takistada, et nad poleks teie isa pannud raudu,“ pilkas Roy Fergon.

„Aga kuidas nad tohtisid seda? Millega nad põhjendasid oma inetut tegu?“

„Põhjendasid? Taemas hoia, kolm mõrma paari nädala jookkul, sellest on küllalt, et süüdistada sberiffi — kas wõi lohakuses.“

Myrna waatas talle otsa.

„Kus on mu isa praegu?“

„Arwatawasti wanglas.“

„Arwatawasti?“

„Ma ei tea, kus ta muidu wõiks olla.“

„Oh, teie — —“

Myrna pööras talle wihaselt selja ja astus akna alla.

Roy Fergon naeratas kergelt. Ta seda naeratuft oli raske mõista. Iga tahes ei osanud Myrna seda seletada, kui ta järskult noormehe ette astus.

„Lähem alla,“ ütles Myrna, „wangla juure. Kõneleu Castingiga ja kisuun ta kas wõi sängist, kui ta peaks juba magama. Ja ostan endale Hixori poolehoiu. Zip on liig rumal, aga Watchkiniga räägin ka paar sõna. Arwan, et — saadate mind.“

„Hm... Ma pole selles nii kindel.“

Myrna tõstis üllatunult pilgu. Kui ta märkas tema häbematu pilku, wõttis ta käed raskapükste taskust, ja heitis pea kulla.

„Sberiff Bent on teie tööandja. Kui teie ei hoidu tema poole, siis —“

„Mis siis?“

„Siis leian, et te pole meie sobiw mees. Meie wajame ainult inimesi, keda wõime usaldada.“

„Mida see tähendab?“ küsis Roy Fergon.

„Pettusin teis,“ ütles Myrna ja nägil sel hetkel lapselikult abitu wälja. Roy Fergon kehitas õlgu ja waatas temast üle.

„Kui tulen teiega kaasa,“ lausus ta asjalikult, „siis tekib tüli. Ja riuga ei saawuta me midagi. Mis on sellest kasu, kui sõiman Hixorit eesliks ja nõuan Castingilt sberiffi wabastamist? Mind naerdakse ainult wälja ja siis pean oma au kaitseks haarama rewolvri. Ning siis satuksin ise ka wanglasse, sest nende käes on ülewõim. Ja wangla on tugew kivihoone, kust keegi ei pääse põgenema. Wõtmeid aga hoitakse kindlas kohas.“

Myrna neelatas. Ta polnud ta häbematu pilku weel unustanud, kuid ta pidi tunnistama, et Roy Fergonil oli õigus.

„Mida pean ma siis ette wõtma?“ küsis ta tasa.

„Dotama,“ wastas Roy Fergon rahulikult.

Nüüd pistis Myrna jälle käed taskutesse ja hakkas tuba mööda tam-muma.

„Ei,“ ütles ta, hetke pärast seisatades, „olen oodanud küllalt kaua. Ükskõik, kas saawutan midagi wõi mitte, aga kõnelema ma pean. Kui jään waikides pealt waatama, siis arwatakse, et mu südametunnistus pole puhas. Aga teil ei tarwitse minuga kaasa tulla, sest on tõepoolest wist parem, kui lähem üksi.“

„Soomitaksin teil homseni oodata. Mulle näib, et olete täna liiga ärritatud.“

„See on just hea. Ütlen nüüd härradele kõik, mida mõtlen neist. Nad ei tunne mind veel!“

Ta mõttis warnast oma laia kübara, wajutas selle oma lopsakaile kauris sassis juustele ja astus üle läwe.

„Walwake seni maja, muidu wiiaakse see ka weel ära,“ ütles ta üle öla. Kuid trepil peatus ta uuesti.

„Mida teilt weel küsida tahtsin, Roy,“ sõnas ta nagu weidi hajameelselt, „mida mõtlete teie meist, Bentidest? Kas usute ka, nagu teisedki, et minu isa on Bill Bottom?“

Roy Fergon ei wastanud kohe ja Myrna kordas oma küsimust.

„See huwitaks mind wäga, Roy.“

Noormees, kes terve aja oli seisnud liikumatult uksepiidale toetudes, astus nüüd pimedasse trepikotta.

„Armastan sind,“ sõnastas ta, „ja kõik muu on mulle ükskõik.“

Myrna tundis ta hingeauru ja ootas ta puudutust. Kuid Roy Fergon ei sirutanud kätt. Ta see hämmastas tüdrukut ning halwas teda ühtlasi.

„Seda ei tahtnud ma kuulda,“ lausus ta kogeldes. „Olen teile juba mitu korda ütelnud, et jätaksite armastusawaldused. Dotan wastust oma küsimusele.“

„Jään teile wastuse nõlgu,“ ütles Roy Fergon, Myrnale otse waatamata. „Aga kui armate, et poisid nagu Williams ja Fred ja Tommy, ja kuidas nende nimed ka ei ole, kes hoiawad teie isa karja, sheriff Benti süütuses on weendunud, siis eksite rängalt.“

Roy Fergon läks Myrna tuppä tagasi, kustutas küünla ja wäljus uuesti. Trepikojas walitses nüüd pilkane pimedus. Myrna kuulis teda lastawat trepist, aga ta ei heitnud enam pilku tagasi, karmesti awades wälisukse ja astudes õue.

Oli tõesti juba liig hilja külastada Mortonhilli härrasid. Aga mis sellest? Myrnal oli tuju kedagi sõimata ja ta otse wajas skandaali. Arwatawasti oli cowboydel, kes oma nädalapalgaga taskus suundusid Snooksi baari, umbes samasugune tunne.

Roy Fergon polnud Myrnale rahustawalt mõjunud. Wastupidi. Myrnal ei läinud ta ilme meelest. Ta ei mõistnud, kuidas suutis ta teda ikka weel armastada, kui ta ometi mitu korda oli tagasi lükatud. Kas tal polnud siis raasugi uhkust?

Roy Fergon oli tubli töömees. Sheriff Bent oli teda sageli kiitnud. Ka Myrna hindas teda ja imestas tihti endamisi, miks Roy Fergon sisen- das talle nii wähe huwi.

Cliffordi farm oli pime, aga Cliffordit polnudki tal tarwis.

Proua Book oli weel ärkwel. Arwatawasti luges ta raha. Zip magas nähtawasti juba. Ka Hifori maja akendest ei paisunud walgust, ja kui Myrna seisatas Snooksi baari ees ja waatas Eastingi elamu poole, ei näinud ta ka seal tuld. Siis pöördus ta paremale, Watchkini farmi poole, mille luukide wahelt paistis nõrka walgusekuma.

Hilisele tunnile waatamata oli õhk täis tolmuga ja kerge tuulepuhang keerutas seda Myrnale wastu nägu. Wihma on hädasti waja! — mõtles tüdruk, kürel sammul lähenedes Watchkini majale.

Myrna lootis kohata ainult Watchkini naist, kes wirga inimesena alati hilisööni parandas oma laste pesu. Sellepärast oli ta väga üllatatud, kui ta, awades ukse, seisis äkki keset heledasti walgustatud ruumi, kus istus ja seisis hulk inimesi. Siin oli farmereid, nende naisi ja lapsi, cowboyid ja sulaseid. Hikor oli siin ja Cliffordi noorem poeg ja weel hulk kohalikke tähtsaid tegelasi.

Myrna taipas filmapilk, mida see tähendas. Mortonhilli uudishimulikud elanikud ei suutnud hommikuni kannatada, nad tulid kokku, et awaldada oma arwamist uusima sündmuse — sheriff Benti wangistamise — kohta.

Myrna ootamatu saabumine äratas tähelepanu. Kõnelus katkes ja kõikide silmad pöördusid tema poole.

Aga keegi ei lausunud sõna.

„Härra Watchkin,“ pöördus Myrna majaperemehe poole, „kuulsin praegu, et wangistasite minu isa. See on kindlasti eksitus ja ma palun, et wabastaksite ta otsekohe.“

Watchkin kohatas. Kuid see oli ka kõik. Keegi ei suwatsenud talle wastata.

Myrna astus keset tuba ja küsis nüüd weel sõjakama häälega:

„Mis see tähendab? Ma nõuan, et wabastaksite filmapilk minu isa.“

Watchkin ajas end pikkamisi sirgu, astus paar sammu ja seisatas siis, toetudes kätega wastu lauda.

„See pole nii lihtne, preili Bent,“ ütles ta, „esiteks on praegu südaöö, ja teiseks pole see asi weel klaaritud. Juurdlus on alles käimas.“

Myrna krimpis huuli.

„Arge pange pahaks, härra Watchkin,“ lausus ta pikkawalt, „aga teie wastuwäited ei pea paika. Tulge minuga kaasa ja laske mu isa wabaks.“

„Kordan, et see on võimatu, preili Bent.“

„Kas sellepärast, et praegu on pime?“

„Meie ei wangistanud teie isa põhjusel.“

„Wõi nõnda? Ja millised on need põhjused, kui küsida tohib?“

„Praegu pole seletuste andmiseks sobim ei aeg ega koht.“

Kõik kuulasid hinge kinni pidades. Myrnale tundus, nagu oleks ta näitleja, kes etendab laual pealtwaatajate ees hoopis wõõrast osa. Aga lõpuks waldas teda wiha.

„Kui teil oli minu isa wangistamiseks põhjusi, siis tahan neid teada! Olen ikkagi sheriff Benti tütar.“

„Selles ei kahtle keegi ja meie saame teist väga hästi aru. Aga mis võimatu, see võimatu,“ wastas Watchkin, püüdes kõnelda selgest ja aeglaselt. Oli näha, et ta ei tunnud end sugugi mugawasti. Ta polnud endas päris kindel ja Myrna selgete filmade wali pilk ärritas teda.

„... see võimatu,“ osatas Myrna, jäljendades Watchkini kähisewat häält. „Oh, olete kõik wiletsad argpüksid!“

Ta tõmbas kübara peast, wiskas nurka ja istus madalale kummutile, mis seisis ukse läheduses.

„Ma jään siia,“ kuulutas ta rahulikult, „ja ma ei lahku siit enne, kui olete wabastanud minu isa.“

Watchkin kõhatas ja Hikor irvitas pillawalt.

„Kuna mul nüüd on aega,“ jatkas Myrna üleolewa kindlusega, „siis loodan, et jutustate mulle nüüd, mis teil on meie, Bentide, vastu. Seletage mulle, kuidas tulete üldse mõttele, et meil on midagi ühist Bill Bottomiga. Ja siis tõestage mulle, et minu isa on tapnud kellegi.“

Kõik waikisid, kuid temasse kiindunud pilgud olid imetlewad ja üllatatud ühtlasi. Wanemad mehed ja naised silmitsesid tema korratut ja tolmust riietust ilmse põlgusega, kuid nooremate tüdrukute silmades peegeldus kaebus. Igaüks neist tahtnuks ka kord olla üldise tähelepanu keskuseks, ja plikaõhtu Edith Clifford juba mõtles endamisi, mida teha, et temast ka hakataks nii palju halba rääkima.

Wahepeal oli Watchkin jälle weidi toibunud. Ta tahtis uuesti kõhatada, kuid nähtawasti taibates, et see on naeruwäärne, algas ta kohe tähtsalt ja tõsiselt:

„Preili Bent, ma ei taha ütelda, mida mõtlen inimeste kohta, kes nii hilja wõsel tungiwad wõõraste majja ja esildawad täitmatuid nõudmisi, pealegi weel nii häbematu tooniga. Aga ma paluksin, et teie ei loobaks meilt liig suurt kannatust. Agedusega ei saawuta te midagi. Teete endale ainult kahju. Seft üldise heakorra huwides oleksime wadjaduse puhul sunnitud ka teie vastu karmimaid abinõusid tarwitusele wõtma.“

Seda lühikest kõnet saatis tasane poolehoiu-sosin.

Myrna kõlgutas jalgu.

„Mida kawatsete minu isaga ette wõtta?“ küsis ta. „Kas wiite ta Tuscarorasse komisariaati wõi kuulate ta siin üle?“

Watchkin pidi jälle kõhatama.

„Kuulame ta siin üle,“ wastas ta tõeksalt.

„Ius. Aga kes korraldab ülekuulamist? Kes täidab siin seadusliku wõimu esindaja kohuseid?“ küsis Myrna rahulikult ja külmalt. „Arge unustage, et minu isa on maakonna-komisari poolt ametisse määratud ja tal on õigus nõuda, et ta ossekohene ülemus kuulaks teda üle.“

„Tuscaroras ei tunta Mortonhilli vastu wähematki huwi. Ja Mortonhill oskab enda eest ise hoolitseeda. Uus sheriff on juba walitud ja pole kahtlust, et maakonna-komisjar ta kinnitab ametisse.“

„Wäga huwitaw,“ sõnas Myrna Bent, klõpsutades kontsadega vastu kummutit. „Ja kes on siin teie walitu? Wõi on see saladus?“

„Jack Casting,“ wastas Watchkin ja isegi selle nime mainimine sisendas temale julgust.

„Wõi nõnda!“

Myrna libistas pilgu üle koosolijate, ja mida tähelepanelikumalt ta neid waatles, seda kibestunumaks ja kalgimaks muutus ta ilme. Need inimesed ei tunnud tema vastu halastust. Kuigi nende nägudel peegelbus waid ükskõiksus, tundis Myrna ometi, et nad wihkasid teha ja soowisid talle waid halba. Ainult Hikor wäljendas oma põlastust awalikult, wahi- tides teda jultunud irwitusega.

Kas näidata neile Bill Bottomi püssi? Aga ei, see oleks asjatu. Nad naeraksid ainult ja waidaksid, et nimetähed B. B. märgitawad Benjamin Benti. Myrna otustas omal käel edasi tegutseda ja ise Bill Bottomit paljastada. Ja ta oli weendunud, et see tal õnnestub.

La libistas end kummutist maha.

„Hea küll,“ lausus ta rahulikult, „ma lähen nüüd. Waatame, kes meist enne saawutab sihi: mina wõi teie? Kas juudate teie tõestada, et minu isa on Bill Bottom, wõi mina, et ta seda ei ole.“

Ta waatas ringi, et näha, kuhu ta enmist oli wisanud oma kübara, kummardas, et tõsta seda nurgast pingi tagant, ja wäljus uhkelt ja püsti päi toast.

Roduteel oli Myrna siiski endale wihane. Ta oli oma esinemist kujutlenud teisiti. Ta oli kawatšenud ju skandaali teha, karjuda, jalgu tram-pida ja rewolwrit paugutada. Aga nüüd mööduis kõik ahulikult, isegi uniselt. Roy Fergon irwitab pilkawalt, kui ta kuuleb tema taltfasi käitumiseft.

Roy Fergon! Myrna käsi tõmbus rusikasse. Loo mees ei astunud sammu, et teda awitada. Naeruwäärne kangelane! Myrna otustas mitte koju minna. Roy Fergon ootab teda muidugi. Ja milleks temaga jälle waielda? Ta oli nii tüdinenuid inimestest.

Ta hullus sihitult mööda tänawaid, kuni leidis end äkki lagedalt wäljalt, mille teisel serval kerkis waid üks hoone. Myrna wõpatas: see sünge, kõrge ja kitsas maja oli wangla. Ja seal katuse all, trellitatud akna taga, istus ta isa.

Myrna wiskas kiwikestega wastu trelle. Ja warsti kuulis ta oma isa häält.

Nende kõnelus oli päris lühike. Bent wabandas, et oli nii kauaks jäänud eemale ja teinud oma tütrele asjatult muret. Tal olewat aga kahjuks wõimatu ütelda, kus ta käis.

„Kuulsid sa midagi Bill Bottomi kohta?“ küsis Myrna.

„Jah, mõningaid jälgi mul on, aga need on weel väga ebamäärased. Kõigest sellest on weel wara rääkida.“

Ja siis lohutas ta Myrnat, paludes teda oma wangistust mitte liig tõsiselt wõtta. See olewat Castingi süü, kes iga hinna eest tahtwat sberifiks saada. Warem wõi hiljem lastakse ta wabaks. Seni polewat Mortonhillis weel kedagi süütult hukka mõistetud.

„Kõnelesin Roy Fergoniga — meie asjad pole hiilganud. Aga kannata weel natuke, Myrna, niipea kui wabanen, lahkume Mortonhillist ja asume mujale elama.“

Kõnelda oli väga ebamugam, sest mõlemal tuli karjuda. Ja kuigi Myrna märkas, et isa pingutas häält, kostsid ta sõnad siiski sofinal. Smalt poolt ei wõinud Myrna liig kõwasti rääkida, siis oleks wabesti walwur ärganud ja ta minema ajanud. Selle tõttu ei ütelnud ta ka midagi Terry Couldi ja leitud püssi kohta.

„Ara minu pärast muretse!“ hüüdis ta isale. „Lulen väga hästi üksi toime. Ja teen kõik, et saaksid jälle wabaks. Head päewa, isa!“

Sine weskus läbi pakkude müüride ja trellitatud akna rahustas Myrnat weidi. Peaasi oli, et isa elas. Mõte, et ta juba lähemal ajal pääseb Mortonhillist minema, tegi Myrna peaaegu õnnelikuks. Oh, kuis ta wihkas seda paika!

Kopliwärawat awanes märkas Myrna talli seinä ääres inimese kõrguses tibatillukest hõõguwat tulukest. Põlew sigarett — teadis ta filmapilk. Roy Fergon oli teda siiski oodanud.

Maja üks oli lukus. Aga Mortonhillis polnud komboks lukustada uksti. Myrna ei mäletanud ka, et ta oleks lükanud riivi ette või keeranud võtit. Ja tal polnud wiimast kaasaski. Kuid see ei heidutanud teda. Ta läheb kõõgiuksest. Nähtawasti oli Roy Fergon tema kasku, korralikult walwata maja, liig tõsifelt wõtnud. Ta astus trepilt alla. Mõõdudes põlewast sigaretiist, nägi ta, et oli eksinud. Seal ei seisnud Roy Fergon. Mees, kes waikides suitsetas, oli Terry Could.

Myrna ei üllatunud põrmugi. Kui ta Terry Couldi ära tundis, jäi ta seisma.

„Teie soowite?“ küsis ta jahedalt.

Mees wõttis sigareti suust ja kergitas kübarat. Ta oli ikka weel porine ja määratud nagu metsaski.

„Imestate wiist, et sattusin nii ootamatult siia?“ ütles ta.

„Ei, hoopiski mitte,“ wastas ta rahulikult. „Teil näib harjumuseks olewat wõsiti Mortonhilli majaduesid mööda luusida.“

Terry Could tõmbas sigareti heledamini leegitsema.

„Minu pärast wõite siin hommikuni seista,“ jatkas Myrna. „Kui aga minult midagi soowite, siis ütelge seda kohe, sest tahaksin magama heita.“

Terry Could waatas talle otse.

„Tulin teilt wabandust paluma,“ ütles ta.

„Mille pärast?“ imestas Myrna.

„Mul on väga kahju, et mu kaaslased wedasid teid minu majja. Ja nii palju kui mäletan, polnud ma teie wastu ka eriliselt wiisakas.“

Myrna oli tõsifelt üllatatud.

„Teie sugune mees pidanuks selle tühise wahetuhtumi ammu juba unustama,“ lausus ta pilkawalt.

Terry Could kehitas õlgu.

„Mul on väga kahju,“ kordas ta.

Myrna puhles naerma.

„Arge muretsege sellepärast. Olen häbematuatega harjunud.“

„Häbematuatega — —“ kordas Terry Could mõtlikult. „Teil on õigus.“

Olin tõesti häbemata. Ja teil on küllalt põhjust, et mind põlata. Ainaks wabandawaks asjaoluks on see, et ma teid tol korral weel ei tunnud. Teadsin teist waid seda, mida Mortonhillis räägitakse, ja kui näha teid esimest korda meesterüetuses, jätate kaunis halwa mulje.“

„Olete väga otsekohene,“ wastas Myrna pilkawalt. „Wõtan teine kord arwesse, et awaldan oma tawalises rüetuses halba muljet. Aga miks tahetsete nüüd oma tookordset käitumist? Tunnete mind nüüd paremini?“

„Kahlemata.“

„Tõepoolest?“ pilkas Myrna, imestades ikka enam.

„Olen teid pärast seda mitu korda näinud.“

„Ja siis?“

„Sellest jatkub mulle. Muide, mul oli põhjus, miks tulin õõsel. Kawatsesin nimelt alles homme teid tülitada. Aga arwasin, et on parem, kui hoiatan teid õigel ajal.“

„Lulsite mind hoiatama?“ küsis Myrna hämmastudes.

„Seal tagumises koplis on hobune, kes sarnleb Elgertale,“ jattas Terry Could. „Teate sellele ratsule, kelle Penmoore minult ostis. Mõtle, et teil oleks väga ebameeldiv, kui homme Elgerta leitakse teie koplisi.“

Myrna oli kohkunud.

„Mida see tähendab?“

„Ma ei tea. Wahest waataksite hobust lähemalt.“

„Aga Myrna ei tahtnud.“

„Wõtke hobune kaasa,“ lausus ta kartlikult.

Tal hakkas äkki hirm. Mida tahtis see mees temalt? Millest ta kõneles? Elgerta oli kadunud samal ööl, kui tapeti Penmoore'id. Ja selles polnud vieti midagi imelikku, sest arvatavasti oli Bill Bottom tema seljas põgenenud. Aga kuidas sattus hobune nüüd siia, nende koplisse?

„Kui see hobune tõesti on Elgerta,“ palus ta, „siis võtke ta kaasa.“

Terry Could kehitas õlgu.

„Mul pole selleks õigust ega põhjust. Elgerta ei kuulu enam mulle.“

„Mida pean siis tegema?“

Terry Could kehitas jälle õlgu ja waatas talle siis kummalise pilguga otsa.

„Laske ta wabaks,“ ütles ta taha, „awage kopli wäraw ja laske tal minna. Küll te näete, kui kiiresti ta kaob. Tulge, ma aitan teid.“

Waikides läksid nad koplisse, kus Terry Could eraldas metsiku ratsu teistest, ajas ta wärawani ja awas selle. Nagu nool jõöstis ilus hobune wabadusesse ja hetke pärast oli ta kadunud.

Waikides sulges Myrna wärawa, waikides pööras Terry Couldile selja ja sammus kõõguksse poole, mis oli lahti.

Terry Could aga seisis weel kaua liikumatult endisel kohal.

10.

Constance Fallot istus oma wäikeses hästi hoolitsetud aias. Ta istus mugawas lehamistoolis, käed kulla taga ja wahtis sirawalt sinisesse taevasse. Ka Virginia Cityt hõlmas pöud lämmitawa kuumusega ja kirewa heledusega.

Constance Fallot lameksles juba teist tundi aias, mis väga imestas tema teenijat Nettied, kes juba mitmendat korda waatas kõõgiaknast wälja. Constance Fallotil polnud tavaliselt kannatust olla üksi aias, ja kui ei olnud külalisi, siis tuli ta kõõki, et Nettiega mõne tühise asja pärast kurjustada. Üldse oli Constance sest päewast saadik, kui sberiff Bent lahkus, tundumalt muutunud. Ta oli weel tujukam kui warem ja wahel wõis ta tundide kaupa omaette mõtiskleda.

Constance Fallot mõtles tõepoolest asjuft, milledele ta wiimaseil aastail polnud pühendanud wähematki tähelepanu. Talle meenus jälle, et ta kunagi oli olnud wäike tüdruk, keda kõik hellitasid ja imetlesid, et ta oli olnud kahelkateist-aastane, taas kõigi tüdrukute poolt kadestatud ja kõigi meeste poolt ihaldatud, ja et ta oli elult wõtnud kõik, mida see talle pakkus.

Wiimased künne aastat oli möödunud nagu uimas. Wahest oli ta alatises lõbustuste keerises unustanud midagi, mida wõimatu oli uuesti leida? Midagi, mis andis suuremat rahuldust kui uute wõitude tähistamine? Südamete murdmine?

Seni polnud ta üialgi kahetsenud, et oli elanud nii, aga mitte teisiti. Tal polnud nüüdki kahju, et ta oli meetnud oma päevad ajaviite ja mahelduse otsimises. Aga šheriff Bent oli teinud ta segaseks, rõõminud temalt ta enesekindluse, ta naeratawa üleoleku. Ta oli liig suure tunnetepalangu kaasa toonud, see wana armas Bent. Ja Constance Fallot ei sallinud tundeid, mis panid mõtlema. Bihjed kohusetundele, ohwritele ja tänulikkusele häirisid teda alati.

Sheriff Bent oli otsustanud Bill Bottomit tabada. Constance Fallot naeratas pilkawalt: too unistaja! Ei, tema poolt ei ahwarda Bill Bottomit vähemgi oht. Ta ei küüni oma suurtest sõnadest kaugemale.

Kuid wana Bellin! Constance Fallot tõsines. Mida olid kõnelnud mehed, kes jõid tema juures eile teed? Tex Canteril olewat kindlad jäljed, ta teadwat, kust otsida Bill Bottomit. Wana Bellin polnud eile enam Virginia Citysse toonud uusi plakateid, kuigi wanad lendlesid räbalaina tuules.

Constance Fallot tõsis üles ja sammus siidkleidi kahisedes tuppa, kust ta hetk hiljem uuesti nähtawale ilmus, riidetatud nüüd elegantsesse ratsutamisülikonda.

„Tulen warsti tagasi!“ hüüdis ta wanale Nettiele üle kõõgiukse ja suundus talli poole.

Kaunilt sadulas istudes, uhke kui würstinna, ratsutas ta oma läikiwustal hobusel läbi Virginia City tänavate. Ta teadis, mida ta oma kuulsusele wõlgnēs. Ta teadis, et igast aknast jälgiti teda kardinatē tagant. Tal oli wõidukas naeratus fergelt awatud huultel, mille ta säilitas kuni Bellini farmini.

Wana Bellin oli tema külastusest meelitatud ja liigutatud. Ta muheles, paludes teda istuda kõwale pingile suure laua ääres ja erutusest walas ta kõhwi linale.

„Teil on siin suurepärane,“ kiitis Constance Fallot, wahtides wana-mehele särasilmi otsa.

„Eks ta ole,“ nõustus wanamees, „teen, mida suudan. Naisekäsi puudub muidugi igalpool, sest tänapäewal ei hooli teenijad millestki.“

„Oh, aga teil on ju suurim mõis ümbruskonnas. Ja waewalt leidub teist majapidamist, mis oleks nii korras kui teie oma.“

„Olen terve oma elu pühendanud farmile, terve oma pika elu, preisi Fallot. Elu, mis nüüd on jõudmas lõpule.“

„Aga, Bellin,“ naeris Constance, „mis te lobisete! Näete wälja, nagu hakkaksite praegu alles elama! Ma pole teid veel nii nooruslikuna näinudki!“

Bellin naeratas. Ta teadis, et see oli waid meelitus, kuid see kõditas ta enesetunnet ometi.

„See tuleb wist jellest, et sain häid teateid,“ ütles ta.

Ta oli ilusa naise külastusest nii roopast wälja löõdud, et ta unustas laudlinalt pühkimata kõhwi, kastis sõrme pruuni wedelikku ja joonistas siis weel walgeks jäänud kohtadele fringleid ja kolmnurki.

Constance Fallot aga naeratas oma kuulsat wõidukindlat naeratusi.

„Ja milline oli see hea uudis?“ küsis ta.

„Tex Canter on tagasi. Ta teab, kust leida Bill Bottomit.“

Constance oli seda wastust oodanud. Ent kuigi see tegi talle valu, ei reetnud ta oma tundeid ainsagi liigutusega.

„Kas teie ei lõpetaks juba mehe jälitamist, kes arvatavasti on ammu surnud?“

Bill Bottom pole surnud.

„Kuis võite selles olla nii kindel?“

„Tunnen seda oma südames. Uskuge mind, teaksin filmapilt, kui teda poleks enam elavate killas! Ta elab veel, kuid ta päevad on loetud. Minu püsivus on suurem kui tema kavalus. Ja mina saadan ta wõllasse. Enne ei leia ma hauas rahu.“

„Kui hirmus, Bellin, kui hirmus! Miks te ei andesta? Miks wihtate nii pöörafelt?“

Wana Bellin waatas talle otsa, nägi ta naeratavaid suuri pruune silmi, mis olid järjekindlad ja julged, kuid alandlikud ja kartlikud ühtlasi.

„Andestada? Ei, seda ma ei suuda,“ wastas Bellin tasa. „Pea tasuta kätte oma lapse eest. Mul pole ju teist ülesannet, see on ainus, mis kõidab mind eluga.“

Constance Fallot liigutas lusikat suures kohwitasassis.

„Kättemaks on inetu ja jõe,“ ütles ta, „ja see teeb inimese wäiklaseks. Miks pole te suurejooneline? Teie, uhke Bellin, keda tunneb terve Nevada? Unustage, andestage, see oleks õilis ja teie wääriline. Wihtata võib igaüks. Kättemaksu nõuda samuti. Aga unustada suudab waid kangelane.“

Bellin tõstis pea. Ta filmad olid sügawale koobastesse langenud, ta laud olid paistetanud, lumivalged juuksed hõredad, nagu üleni kortsudest uuristatud, aga ta hambad olid terwed ja walged.

„Mina pole kangelane,“ wastas ta, „mina ei suuda. Olen endaga tihti aru pidanud, aga tagajärjetult. Ma ei saa, ma ei jaksa unustada. Ja pealegi oleks see minuist alatu, sest Bill Bottom on hädaohuks kogu maale.“

„Olen weendunud, et tema arwele kirjutatakse ka teiste patte.“

„Wõimalik. See on kõikide kuulsate bandiitide eesõigus. Neile poogitakse alati külge tegusid, milledes nad pole süüdlased. Aga, uskuge mind: Bill Bottomil on siiski veel küllalt roimi hingel. Kardan, et tal on neid rohkemgi kui teatakse oletada. Ja ta suurendab oma süükoormat iga päewaga.“

Constance Fallot mängis kohwitasfiga ja naeratas wõlumalt.

„Räägitakse, et Bill Bottomi jälitamisel on hukkunud juba kahessa meest. Kahessa noort elu olete mõne aasta jooksul häwitanud. Kas arwate, et tegite sellega kellelegi head?“

Wanamees langetas pea.

„Mõistan, et leinate oma tüdart,“ jatkas Constance Fallot, „saan aru, et tema laotus oli teile wäga raske. Ja oleks täiesti loomulik, kui te ise otsiksite tema mõrwarit. Aga teie ise ei liiguta sõrmeqi. Assitate ainult oma raha abil noored julged mehed tema kannule. Te lubate suurt autasu, jah, sunnite kogu oma teenistuses seiswaid noormehi Bill Bottomit jälitama. Aga kas teid huvitab, mis neist saab? Kas olete mõelnud, et neil on emad, õed, pruudid, kes jääwad neid leinama? Ja seda teate ometi, et Bill Bottomit ei taba keegi, et ta on wõitmatu. Ma ei usu, et

Ter Canter on õigeil jäsil. Olen aga kindel, et temagi ei pääse oma saatuselt."

Bellin waatas naisele tõsiselt otsa.

"Miks tahate mind teha halvemaks kui ma olen? Miks tulete minu wõidurõõmu wähendama? Miks kiusate mind?"

Siis waletas Constance Fallot, waletas naeratades ja ingli-ilmel.

"Armastan Ter Canterit," ütles ta, "armastan teda ja ta ei tohi surra. Ta ei tohi hukkuda selles hullumeelses jahis. Ta ei tohi teie pöörase kinnismõtte pärast kaotada oma noort elu. Aga ta sureb, sureb Bill Bottomi käe läbi, kui teie teda tagasi ei hoia, sest Bill Bottom on tänapäewa parim lastur."

Bellin waatas talle üllatumust otsa. Raud nägi igiwana wälja. Ta nägi wälja, nagu ripuks ta elu ainult weel niidikesel küljes.

Constance Fallot naeratas. Ta silmad helkifid äkki rohkest.

"Oleks kahju Ter Canterist, eks ole," kõneles ta edasi, ja tal oli tunne, nagu ei kuuleks wana Bellin teda üldse. "Temaist oleks tõepoolest kahju. Ta on tublim poisiks ümbruskonnas."

Aga wana Bellin oli juba kuulnud. Ta hingas sügawalt.

"Jah," ütles ta, "temaist oleks rohkem kui kahju. Aga mul pole jõudu käsida tal otsemist lõpetada."

"Arge olge nii suur egoist, Bellin," naeratas Constance Fallot wõlulwast. "Mõtlege ka teistele inimestele, mitte ainult endale, oma kurbusele ja walule. Teie tütar on surunud. Oli tema elu nii palju wäärt, et see maksis kümne noormehe elu?"

"Armastate Ter Canterit wist wäga, et julgete minuga nii kõnelda?"

"Jah," wastas Constance Fallot, ja siis kadus naeratus tema huulilt. "Jah, minu armastus on piiritu."

See polnud wale. Aga ta ei mõtelnud Ter Canterit, waid hoopis toda teist, kes ta arwatasti ammu oli unustanud.

Bellin tundis inimesi. Ta mõistis, et naine kõneles tõtt. Aga ta ei teadnud, et Constance Fallot armastas Bill Bottomit.

"Ma ei awalda Ter Canterile mingit mõju," ütles ta. "Ma ei ole teda kunagi sundinud ega taga kihutanud ja ma ei tee seda nüüdki. Ter Canter on waba mees, ta wõib teha, mida soowib. Aga wõite temaga ise rääkida."

Constance oli kindlas wõidulootuses tulnud wana Bellini juurde. Ta oli kaotanud lahingu. Kuid ta ei tunnistanud wõitlust sellega weel lõpetatuks. Ta oli küll asjatult raisanud sõnu ja naeratusi, aga ta ei loobunud weel oma õhtlikust manguist.

Ta oli otsustanud Bill Bottomit aidata ja teda endale kindlustada.

— — — — —

Kuna õhtu oli saabumas, kogunesid cowboyd juba koju. Nad istufid omatehtud pinkidel, kastidel, isegi sadulatel, sest kuumuse tõttu ei tahtnud ükski minna kinnisesse ruumi. Mõned lebasid lihtsalt murul, wahtides taewasse, ja suitsetafid omakeeratud sigarettide. Kõik nad olid pikad ja sale-
dad, tüüpilised ameerika läänlased

Constance Falloti ootamatu ilmumine tekitas Bellini farmis sensatsiooni. Kui ta lähenes oma elegantse ratsutamiskonnas, vaikselt mehed ja süvenesid vaatlemisesse.

Constance Fallotit ei häirinud see põrmugi. Tuhat meest võinuksid teda silmitseda, see poleks röövinud ta iseteadvat rahu.

Ta astus väikeste sammudega lähemale ja ta huultel mängles jälle temale nii omane võlum naeratus. Ta walged hiirehambad välfusid ja ta laia kübara all, mis moodustas terava kontrasti ta muu riietusega, ringleksid punakad kiharad.

Ta seisatas meeste ees, libistas pilgu üle inestanud nägude ja ohkas naljakalt.

„Ah,“ ütles ta, „ma segan wist.“

Nagu elektriseeritud, kargasid noormehed maast püsti. Igaüks paikus talle oma istet, pärides ta soowide järgi, ja kinnitas waimustatult, et olewat suur au teda näha siin tagasihoidlikus ümbruses. Mehed olid korraga kohmetud kui väikesed lapsed hea tädi tulekul, ja Constance Fallot puhkes naerma.

„Ei, ei,“ hüüdis ta plikalikult, „ma ei taha teid segada. Jääge istuma, mu härrad. Tahsin ainult härra Canteriga paar sõna wahetada. On ta siin?“

Lex Canter oli kodus. Ta seisis maja nurga ääres, pik ja sihwas nagu teisedki, ja waatas rahulikult ilusale naisele otse.

„Minu nimi on Canter,“ ütles ta, kui Constance Fallot küsimalt waatas ringi. See oli waid teeskus, sest Constance Fallot tundis Lex Canterit, kuigi ta temaga iialgi polnud kõnelnud.

„Kõõmustan, härra Canter,“ ütles ta, sirutades noormehetele oma ilurawitud käe. „Kartsin juba, et teid pole enam kodus. Tahsin teiega weidi kõnelda, ja ma ei pea teid kaua kinni. On teil aega?“

Canter oli surunud ta kätt lühidalt ja järsult, peagu wiisakusetult. Teised noormehed märkasid, et külalise tulek ei meeldinud talle põrmugi. Sest ta ei hoolinud naistest.

Constance silmitses teda naeratades.

„Tahaksin teiega nelja silma all kõnelda,“ ütles ta kuidagi kohmetult, nagu paludes wabandust.

Lex Canter polnud waimustatud. Wastupidi, ta oli wihane. Ja eriti ärritasid teda kaaslaste muigawad näod.

„Kui läheme pingi juurde maantee ääres, ei kuule meid keegi,“ lausus ta ükskõiksel ja külmalt.

Constance Fallot istus pingi otsale, lootes, et Lex Canter wõtab tema kõrwal istet.

Kuid Lex Canter jäi seisma.

Hetke walitses waikus. Constance Fallot ei ütelnud midagi ja Lex Canter ei esitanud küsimusi. Süüdanud sigareti, wahtis ta kaugusesse.

Wiimaks otsustas Constance Fallot kõnelda.

„Teie otsite Bill Wottomit, eks ole?“ küsis ta.

Lex Canter noogutas.

„Seda teab termc Virginia City.“

„Eksite, seda teab wist kogu Nevada. Mida kauem teie otsite, mida jonnakamalt te taotlete oma sihti, seda kuulsamaks te saate. Ja ometi on see kõik mõttetu.“

„Minule küll mitte,“ lausus Tex Canter sõbralikult.

„Tõepoolest?“ imestas Constance Fallot. „Olete tõesti sattunud õigeile järele? Soowin teile südamest õnne. Aga kas olete kindel, et teie ka see lord ei ekski? Bill Bottom on wäga kawal ja müüb oma elu kallist.“

Tex Canter haigutas ja see polnud hoopiski wiisakas.

„Tahtsite mulle wist midagi teatada?“

„Oh,“ mositas Constance Fallot, „on teil siis nii kiire?“

„Ma ei kannata enam Bill Bottomi nime. Ma ei falli, et temast räägitakse.“

„Mida tahtsin teile teatada, puudutab aga just teda. Tahaksin teid nimelt aidata kiiremini sihile jõuda.“

„Wõi nõnda.“

„Wõin teile ütelda, kus Bill Bottom praegu asub.“

„Seda ma ei usu,“ wastas Tex Canter rahulikult.

Kuid Constance Fallot ei solwunud.

„Miks ei taha te mind uskuda?“ küsis ta süütult.

„Sellepärast, et mul on wõimatu kujutella, et teaksite temast midagi.“

„Ma tunnen Bill Bottomit, kui lubate tähendada,“ sõnas ta ninakalt, haawudes, et ta Tex Canterile ei awaldanud mõju.

„Ütlete seda liig hilja, preili Fallot,“ wastas Tex Canter. „Püüan unustada, mida tunnistasite praegu, sest wastasel korral tekitaks see teile ainult soowimatuid sefeldufi.“

Constance Fallot wakis, mängides oma käewõruga. See oli sheriff Benti kingitus, mis aga Constance'ile sel hetkel küll meelde ei tulnud. Siis tõstis ta pea ja waatas noormehele oma nukraima pilguga otja.

Nüüd sumattes Tex Canter küsida:

„Ja kus on siis Bill Bottom teie arwates praegu?“

Constance Fallot naeratas teeseldub arglikkusega.

„Ta on Kalifornias,“ sosistas ta ja waatas noormehele filmi. Kolm sekundit ristlesid nende pilgud, siis süütas Tex Canter uue sigareti.

„Kas nägite teda ise wõi teatati teile sellest?“ küsis ta asjalikult.

„Mulle saadeti teateid,“ wastas Constance Fallot.

Tex Canter kehitas oma laiu õlgu.

„Teie usaldusmees eksib. Bill Bottom on Nevadas. Ta ei ole veel ületanud piiri.“

„Ah,“ ohkas Constance Fallot ja surus käe südamele. Ta kahwatas ja ta huuled wärisesid.

„Kas teie ei kardate?“ sosistas ta kähisehes. „Teid ähwardab suur oht, kui on tõsi, et ma eksisin.“

„Olen weendunud, et eksisite.“

„Tahtsin teid aidata,“ jatkas Constance Fallot tawja, erutatult, „aga nüüd tahaksin teilt küsida: kas teie ei lõpetaks juba lord oma otsi, kuid herra Canter? Kardan, et teid waritseb õnnetus. Nägin teist hiljuti unes ja tulin teid hoiatama.“

„Minu otsus on wankumatu ja kindel,“ lausus Ter Canter jäiselt. „Teen ainult seda, mida pean wajalikuks. Olen seadnud oma sihiks tabada Bill Bottomit ja ma ei puhka enne, kui olen ta kohtuwõimudele üle annud. Muide, suur tänu hea nõu eest.“

Jälle helkisid Constance Falloti silmad rohkesti, kui ta ütles:

„Dlete samasugune põikpea nagu kõik mehed. Hea küll, tormake siis hukatusesse! Mina ei saa teid arwatada.“

Ta waikis wiiru ja jatkas siis:

„Hea küll, tunnistan, et waletasin teile ennist. Tegin seda selleks, et päästa teid. Aga nagu soovite. — Muide, kas tohib küsida, kus asub siis Bill Bottom praegu?“

„Täpselt ei tea ma seda muidugi,“ wastas Ter Canter, „pole lihtne teda leida. Kuid ikkagi tähendab juba palju, et teame vähemalt, kust teda otsida.“

„Ja kust nimelt?“ nõudis Constance innukalt. „Kääkige.“

„Humboldt-jõe piirkonnast. Ta warjab end kuskil Tuscarora ja Eureka wahel.“

Siis otsustas Constance Fallot ise otsinguid alata. Ta lootis kergesti saawutada sihti, sest temal tarwitses ju ainult igale inimese otsa waadata. Sheriff Benti külas käigust saadik oli teda wallanud sundmõte päästa Bill Bottom, päästa endale, sest seni oli ta elanud arwamises, et Bill Bottom on kas ammu surnud või põgenenud kaugemasse osariiki. Nüüd aga, kus ta teadis, et mees, kellesse ta kunagi oli armunud, wiibis läheduses, otsustas Constance Fallot teda hoiatada ja temas äratada armastust enda vastu. Ja Constance Fallot algas teekonda Mortonhilli.

11.

Mortonhill oli jälle nädal aega wanemaks läinud, kuid möödunud nädal polnud linnakeste üksluisesse ellu toonud mingit muudatust.

Kell oli waewalt üksteist, aga juba kõrwetas päike nii kuumalt, et inimesed ohkisid. Ka Myrna Bent, kes istus talli taga warjus ümberkukkunud tünnil. Tema tööd oli kadunud. Kõik oli ju asjatu. Milleks end waewata, kui sellest polnud vähematki kasu?

Benti farm oli wõlgadega koormatud. Milleks isa oli kulutanud nii palju raha? Oli see tingitud alalistest loomade wargustest, mis harwendasid nende waremalt nii suurt karja? Myrna oli wiimaseil päewil puis-
tanud läbi kõik laekad, lapid ja kirstud ning leidnud hulga igasuguseid pabereid ja märkmeid, mis lubasid järeldada, et sheriff Bentil oli kaugelt rohkem wõlausaldajaid kui Myrna teadis oletada. Dmeti ei moodustanud wõlasumma pooltki Bentide warandusest ja otstarbekohase majandamise abil oleks pikapeale ka wõlgadest lahti saadud.

Kuid Myrna ei tahtnud enam töötada. Mujal küll, aga mitte siin Mortonhillis. Ja pealegi ootasid teda nüüd teised ülesanded.

Terry Could wiibis weel wabaduses. Ja Myrna polnud astunud ainult sammu, et tõestada tema süüid, et paljastada teda. Minewal nädalal oli ta kolm korda wõtnud salapärase püüsi kätte, oli seda waadeldud ja jälle endisele kohale asetanud. Ja siis oli ta alustanud kirja Tuscarora

Komisjarile, oli rebinud paberi puruks ja alustanud uut. Ning lõpetanud selle. Aga ta ei saanud kirja ära, waid põletas selle küünlatulel tuhaks.

Kõigele sellele mõtles ta nüüd, istudes tünnil ja wahtides kaugusesse. Ja ta oli nii süwenenud oma nukraisse mõtteisse, et ta ei kuulnudki lähemaid samme, ei kuulnud, et awati maja uks ja see hetke pärast uuesti suleti, kui wõõrad mehed astusid wälja.

Ta waatas alles üllatunult üles, kui Watchkin, Casting ja Hikor astusid tema ette. Nende taga seisis weel mitu meest.

„Te soowite?“ küsis Myrna kõrgilt ja wihaselt, kui ükski meestest ei wõtnud waewaks seletada, miks nad olid tulnud.

Jälle astus Watchkin sammu lähemale. Waene Watchkin, kes alati teiste nimel pidi kõnelema.

Watchkin kõhatas.

Myrna wiipas tõrjuwalt käega.

„Ah, jätke,“ lausus ta põlastawalt, „ärge pingutage end asjatult, härra Watchkin. Kui teil on mulle midagi ütelda, siis tahan seda teie uult sberifilt kuulda. Härra Casting, wahest seletaksite mulle, mida tähendab see ootamatu külastus?“

Watchkin punastas, kuna teised waatasid Myrnalt Castingile, tahtmatult meenutades siseeni, mis Booki poes oli aset leidnud. Myrna taipas meeste mõtteid ja muigas pilkawalt. Uudishimulikult jälgis ta Castingi ilmet. Kuid see ei muutunud. Ilus sberiff tundis enesewalitsuse kõrget kunsti.

„Meil pole palju ütelda,“ algas Casting pahase häälega. „Nagu teate, on nüüd Penmoore'i pärand jagatud. Leidsume tema järelejäänud paberite hulgast teie isa wõlakohustuse kahekümnele tuhandele dollarile. Kuna teie isal weel teistele isikutele on suuremaid summasid maksta, terve farmi wäärtus tõuseb aga waewalt kolmekümne wiiele tuhandele dollarile, otfus-tasime endile oma osa kindlustada. Estitasime teie isale wõlakohustused, kuid ta keeldus maksmast, kuna tal polewat raha. Nõnda ei jää meil üle muud, kui farmile ja karjale käed külge panna. Meie kahjud on väga suured. Kui me aga weel ootame, siis jääme me hoopis ilma. Loodan, et saite minust aru ja olete mõistlik. Teil on ju sugulasi Idahos, kes teid wõtawad.“

Kõik waikisid. Myrna ei suutnud kõne mõtet koha taibata. Ta polnud weel esimestest lausetest kaugemale jõudnud. „Kakskümmend tuhat dollarit?“ imestas ta endamisi.

„Mul on nii mõnigi asi ebaselge,“ lausus ta hetke pärast üsna rahulikult. „Tean küll, et isal on wõlgu, kuid kuulen esimest korda, et ta laenas Penmoore'ilt raha ja weel nii suure summa. Peate lubama, et külastan oma isa wanglas ja kõneelen temaga.“

Casting kehitas õlgu.

„Mul on väga kahju,“ ütles ta, „aga see ei lähe. Wangidega on keelatud rääkida. Esimesel õhtul õnnestus see teil wangiwälwuri lohakuse tõttu, kuid nüüd, kus mina olen sberiff, ei juhtu niisugust korrarikumist enam.“

„Aga ma pean temaga ometi kõnelema!“ korvas Myrna jonnakalt.

„Teie isa ei wähistatud nalja pärast. Ja teil pole põhjust Mortonhilli aumäärsemate meeste sõnades kahelda. Teie isa wõiks ju kõik allkirjad maha salata, — kui meie ei tunneks ta käekirjal Waadake, siin on see wõlakohustus — kas tunnete oma isa allkirja?“

Ta tõmbas taskust pihutäie koltunud ja kortsutatud pabereid ja ulatas ühe neist Myrnale. See sarnles täpselt teistele, kuid Myrna oli weendunud, et allkiri oli wõltsitud. Isa polnud Penmoore'ilt laenanud raha. Selles ei kahelnud ta filmapilkugi. Aga kes seda uskus?

Myrna heitis Castingile imetlema pilgu. Nii suurt häbematusi ei oodanud ta temalt siiski! Ja ka sääraist leidlikkust!

Kõrge liigutusega andis ta paberi Castingile tagasi.

„Mida kawatsete teha?“ küsis ta.

Casting irwitas wõidurõõmsalt.

„Teie ei saanud minust nähtawasti aru, ma ju awaldasin lootust, et teie sugulased on walmis teid wastu wõtma.“

Myrna polnud tema sõnade tähendusest tõesti aru saanud, kuid nüüd mõistis ta seda, oh, liigagi hästi!

„Wõite juba täna asuda teele,“ jatkas Casting, „sest Mortonhillis pole teil nagunii midagi teha. Wõtke kõik oma isiklikud asjad kaasa — meie ei waja neid. Urwatawasti pole neid palju, noh, Idahos hangite liha. Seal läheb teil ka kõik kiiremini meelest. Jah, nõnda see on, kui inimesel on halb isa. Lõpuks pole teie ju selles süüdi. Aga mis seal parata! Paarikolme nädala pärast on kohus. Oma isa teie enam ei näe. Ja see teid wist erilistelt ei kurwastagi.“

Ta waikis, oodates wastust, kuid Myrna jäi tummaks.

„Kuna teil pole enam hobust,“ jatkas Casting teeseldub lahkussega, „olen walmis teile ajutiselt kasutada andma oma ratsut. Prince saadab teid piirini ja toob siis hobuse tagasi.“

Myrna oli waikides kuulunud, näol ükskõikne kivistunud ilme. Kuid nüüd lausus ta:

„Mu härrad, üllatate mind. Ma ei karda teile ütelda, et pean wõlakohustust kahelümnele tuhandele dollarile wõltsituks. Minu isa pole seda kunagi wälja annud, sest tal pole Penmoore'iga mingisuguseid äritehinguid olnud. Aga ma mõistan, et pean ülewõimule alistuma. Minu proteste ei wõtaks ju nagunii arwesse. Ka ilma tolle paberita leiaksite põhjust meil rõõwida maad ja majad. Täidan teie soomi ja lahkun siit. Kuid mitte Mortonhillist. Järelikult pole mul härra Castingi lahkust tarwis kasutada. Mis aga puutub minu isasse, siis pöördun Tuscarora komisjari poole, ja ma ei kahle, et ta leiab abinõusid tema wabastamiseks.“

Myrna keeras kannalt ringi ja eemaldus meestest. Keegi ei pidanud teda kinni.

Aga waewalt oli ta jõudnud oma tuppa, kui ta juba kuulis ruttawaid samme trepil. See oli wana Zip, kellele oli tehtud kohuseks walwata, et Myrna ei wõtaks kaasa midagi, mis isiklikult temale ei kuulu.

„Iga nael siin on meie oma,“ seletas ta iseteadmalt, „kaotame juba nõndagi häbematusi palju! Nii ränk wõlakoorem nii wiletsalt farmil!“

Ja sealjuures oli Zip ühtelugu käinud sberiff Bentilt raha laenamas, ja ta polnud oma võlgu kunagi tasunud. Ka Myrna oli tema lastele annud riideid ja viinud neile tihti toiduaineid.

Myrna oleks talle meelstasti virutanud hoobi vastu nägu, kuid talt futas end. Milleks veel kuhjata sekeldusi, kui neid oli juba nüüdki küllalt?

Kui ta oma asjad oli pakkunud kompsu, jäi Myrna keset tuba seisma. Zip arvas, et ta mõttes jätab oma minewikuga hüvasti, kuid Myrna murdis pead, mida teha peidetud püssiga. Ta pidi relva tingimata kaasa võtma, sest vastasel korral oleks see tunnistatud sberiff Benti omaks, ja siis oleks igaiks ütelnud, et Benjamin Bent on Bill Bottom.

Zip võttis oma kohustusi väga tõsiselt, ta ei jätnud Myrnat minutiski üksi. Ja hetke pärast tuli ka Hikor üles.

Juba lävelt küsis ta õlise häälega, kuhu Myrna nüüd kawatsevat minna? Kas ta ei võiks pakkuda pisikest toakest oma majas? Ta wajakat majapidamises abi. Ka Casting olewat tähendanud midagi sarnast. Castingil olewat suur ja ilus maja. Myrna ärgu arwaku, et Casting on temale wahetuhtumi pärast Booki poes pahane. Ei, Casting ei võtawat niisuguseid asju südamesse. Casting olewat teda saatnud. Jah, Myrna wõiwat tema wõi Hikori majas alati leida ulualust.

Myrna wastas ainult põlastawa pilguga. Ta haaras oma wäikeset kompsu kaenlase ja lahkus majast, milles oli elanud kakskümmend aastat.

Suel peatas ta wana Cliffordi.

„Ja mis saab meestest?“ küsis ta. „Jääwad nad teie teenistusse edasi?“

„Muidugi,“ wastas Clifford. „Arge nende pärast muretsege. Roy Fergon on juba uuel kohal. Täna hommikust saadik on ta Penmoore'i farmi walitsejaks.“

„Nä,“ pomises Myrna ja kõrk ilme ta näol süwenes.

Waatamata kordagi taqasi, wäljus Myrna wärawast ja sammus püsti päi maanteed mööda edasi. Esimesel käänakul pöördus ta kitsale jalgrajale, mis loogeldes tõusis mäkke.

Metsa wahel walitfes waikus. Myrna kõndis kiiresti, rutates, ümber waatamata.

Siis filmas ta põlise kuuse all seiswat meest, kes nähtawasti wotas kedagi. See oli Roy Fergon.

Myrna teeskles, nagu ei märkaks ta teda, tahtes temast mööda minna. Aga Roy Fergon astus ta teele ette.

„Preili Bent,“ ütles ta.

Myrnale meenus, et ta teda wiimasel ajal tihti oli kutsunud waid eesnime järgi.

„Palun?“ Fergitas ta kulme.

„Kas teid — —“

„Jah, mind aeti wälja!“

„Lurjused!“

„Arge ärrituge. Teil pole selleks põhjust. Olete end hästi sisse seadnud.“

„Mõtlete muidugi — —“

„Mida mina mõtlen, ei huwita wist enam kedagi, härra Fergon! Soowin teile igatahes palju õnne uuel töökohal.“

„Myrna!“ Noormees waatas talle tigidalt otsa. „Jätke see rumal loba. Saate minust walesti aru. Ususin Penmoore'i farmi ainult sellepärast juhtima, et teid aidata.“

„Ütle mata kena teist.“

„Arge pilgake! Ma ei falli seda.“

„Dlete närwlik tänä, härra Fergon. Aga kahjuks ei saa ma sinna midagi parata, et pean teid wihastama. Ja muide: ma ei mõista, mis kasu on minul sellest, et mängite Penmoore'i farmis härrat?“

„Mina — ma tahtsin teile uut kodu luua.“

„Penmoore'i farmis?“

„Pidite ju omal ajal sinna perenaiseks minema. Sellest järeldasin, et see loht teile on meeltemööda.“

„Ta oli seda küll, kuid nüüd enam mitte.“

„Wäga meelitanu minule!“ pilkas Roy Fergon. „Siis astus ta tüdrukule üsna ligidale. „Kas wihkate mind?“

Myrna taganes sammu.

„Ei,“ wastas ta rahulikult.

„Kuid näib, et see on nii.“

„Ega see, mis näib, pole alati õige.“

„Ja kuhu lähete nüüd?“

„Metsa.“

„Metsa?“ kordas Roy Fergon imestades.

„Miks mitte? Kas seal teie arvates pole ruumi?“

Roy Fergon naeris.

„Kas see on teie meelest nahjakas?“

„Mida kawatsete metsas teha?“

„Seal elada?“

„Kas poete mõnda koopasse?“ pilkas noormees.

„Wõib-olla.“

„Dlete lapsik, Myrna. Teadsin kohe, et teie ei lähe Idahosse, nii kaua kui te isa on wangis. Ja ma teadsin ka, et teid kihutatatakse kodunt wälja. Waadake, sellepärast asusingi Penmoore'i farmi. See oli ainus pääsetee.“

„Teile küll, aga mitte mulle.“

Roy Fergon haaras ta käsiwarrest kinni. Myrna tahtis end kärke liigutusega wabastada, kuid ta ei lastnud lahti.

„Mina,“ kähistas Roy Fergon, „mina abiellun sinuga.“

Mehe nägu oli ähwardaw ja süinge, kui Myrna end wabaks rabeles.

„Ah,“ ütles ta, wahtides alla Mortonhillile, mis lebas nende jalgade ees päikesepaistel, „mulle tundub, et kõnelesite sellest juba warem.“

„Tol korral jäin hiljaks,“ sõnas mees ja naeris wõikalt. „Tol korral eelistasite minule kedagi teist. Nüüd aga — —“

„Nüüd aga — —“ katkestas teda Myrna, tõstmata pilku Mortonhillilt, „nüüd ei wõi sellest enam juttugi olla.“

„Miks mitte.“

„Oh, ma ei tea. Wahest olen muutunud wiimaseil nädalail.“ Ta pööras pea ja waatas talle awameelselt otsa. „Minus on nii palju wiha, Roy,“ ütles ta tasa, „et seal armastuseks pole enam ruumi. Ja pealegi,

Roy, meie ei sobi. Tunnen teid juba kaks aastat, kuid selle aja jooksul — oleme teineteisele jäänud ju täiesti wõõraks. Ma ei saa sinna midagi parata, aga — teie ei sisenda mulle mingisugust sügawamat tunnet — —“

„Tõepoolest armastuswäärne, see teie otsekohesus! Et te minust ei hooli, seda ma tean. Aga ma ei suuda ilma teieta elada.“

„Roy!“ manitses Myrna.

„Ma lihtsalt ei suuda,“ karjus Roy Fergon.

Ta astus lähemale, sirutas käed, kuid Myrna taganes kohkunult. Tema ehmunud ilme kaineastas meest.

„Dlete hull,“ pahandas Myrna.

„Wist küll. Aga selles olete teie ise süüdi. Kumbalus, täielik lollus! Saan sellest ise aru ja sõitlen ennast, et jooksen kui narr teie järele. Maa-ilmast on ilusamaid tüdrukuid ja lahkemaid ja lõbusamaid. — Aga, mis me sellest räägime? — Dodake, küll loidab päew, kus õpite ka mind hindama. Kus tulete ise minu juurde, armupalujana. Siis, kui saabub talw ja teie isa üle on juba mõistetud kohut. — Aga kuhu te nüüd lähete?“

„Metsa, härra Fergon,“ wastas Myrna pilkawalt, „uut eluaset otsima.“

„Aga kui te ei leia koobast?“

„Siis magan samblal. Praegu on see.“

„Jah, aga ilmad muutuwad peagi. Weel paar nädalat, ja sügis on käes.“

„Selleks ajaks olen endale juba maja ehitanud.“

Roy Fergon naeris, inetut, lõikawat naeru.

Myrna kehitas õlgu.

„Poleed ma muidugi ei püstita, aga onnist jatkub mulle täiesti. Teil ei tawitse minu pärast muretseda.“

„Muretseda, mis weel!“ Siis aga kadus pilkaw irwitus ta näolt, ta kummardus tüdruku poole ja sosistas tasa, nagu kartes, et keegi neid kuulab: „Seadsin toa korda. Wäikese ilusa toa alumisel korral, aknaga metsa poole. Kui tulete nõlwakult alla, ei näe teid keegi. Seal on parem ööbida, kui lageda taewa all.“

Hämmeldunult silmitses teda Myrna.

„Ma ootan,“ jatkas Roy Fergon. „Wiin teile ka toitu tupp. Metsast ei leia te midagi peale marjade.“

Ta enne kui Myrna jõudis taanduda, haaras ta tema oma käte wahese, surus ta wastu rindu. Tüdruk rabeles, kuid ei suutnud end ta raudsest haardest wabastada.

„Kuuled sa,“ sosistas ta firglikult, „kuuled sa: ootan sind! Wahest mõtled weel järele. Wahest on see parem, kui Castingilt peawarju nuruda. Sest sul on ainult Castingi ja minu wahel walida. Kumba sa eelistad?“

Ta ei suudelnud Myrnat. Hingeldades, furnukahwatuna wabastas ta tüdruku oma embusest. Siis leeras ta kannalt ringi ja ruttas kiirete sammudega teed mööda alla, Mortonhilli poole. Ta oli juba tükk maad eemal, kui Myrna talle järele hüüdis:

„Tialgi! Mitte uialgi! Parema tõmban end esimese suurema puu oksa!“

Aga Roy Fergon ei waadanud enam tagasi.

Wana Nan, proua Booki elupõline teenija, tuli parajasti metsast, fuur haokubu seljas, kui ta kuulis lähenemat rataste mürinat. Ta seisatas uudishimulikult tee weerel. Ja mida ta nägi, oli nii kummaline, et ta imestusest unustas suu lahti.

Maanteed mööda lähenes uhke kahchobuse sõiduk, mitte mingisugune postwanker, waid kõige toredam lakitud kales.

Kutsar peatas hobused.

„Sõidame sherifi juure,“ kõnetas ta Nani, wiitfimata teretada. „Kas oleme õigel teel?“

Wana naine oli üllatusest kaotanud kõnewõime. Tummalt wahtis ta kõnelejale näkku.

„Noh, maadam, kas te ei kuule? On see Mortonhill? Kus elab sheriff? Misuguses majas?“

„Mortonhill? Jah, see on Mortonhill,“ wastas Nan wiimaks ja noogutas pead.

„Ja sheriff?“ hüüdis kutsar. „Paganapäralt — kus elab siis sheriff?“

„Muidugi on see Mortonhill,“ kordas Nan, suutmata pöörata pilku laisalt padjul lamefleewalt elegantset daamilt.

Kutsari kannatus katkes. Ta plaksutas piitsa ja wandus.

„Misugune tobe wanamoor! Tean isegi, et see on Mortonhill! Aga kus elab sheriff? Kas selles suures majas seal wajakul?“

„Just, just,“ noogutas Nan ja tahtis weel palju küsida, aga juba weeres sõiduk wedrude nagisedes mäest alla.

Kui uhke sõiduk peatus Castingi duel, paistid igast aknast uudishimulikud näod. Aga keegi ei sõandanud läheneda.

Kutsari abil ja toetusel astus Constance Fallot wankrist maha ja astus fergelt ja nõtkelt maja trepile.

Samal hetkel awanes uks.

„Tere,“ lausus Constance lahkelt, „ma ei tea, kas olen õiges kohas. Tahaksin nimelt Mortonhilli sherifiga kõnelda.“

Mees, kes seisis läwel, näis olewat umbes kolmekümneaastane. Warjates üllatust, kummardas ta wiisakalt.

„Astuge aga sisse,“ ütles ta. „Olen Mortonhilli sheriff.“

„Ah,“ imestas Constance Fallot, „tõesti ilka?“

„Igatahes. Aga miks üllatab see teid?“

„Oh, ma ei tea, olete nii noor.“

Ta järgnes mehe wiipel läbi kitsa poolpimedada käigu awarasse tuppa.

„Kas sherifi amet nõuab teatawat wanaduse alamäärä?“ küsis Casting.

„Oh ei. Oli rumalus minu poolt üllatuda. Kujutlesin Mortonhilli sheriffi waid teistsugusena.“ Ta naeris. „Muide, kuidas on teie nimi?“

„Casting, Jack Casting. Aga mis toob teid siia?“

„Oh,“ naeratas Constance Fallot wõluwalt. „See on küsimus, mida sheriff on kohustatud esitama. Rahjuks pean ütleva, et ma ei saa teile midagi huwitawat wastata. Dtsin ainult rahu ja waitust.“

Casting oli istunud tema vastu laua ääre ja vaatles teda uuriva pilguga.

„Rahu ja vaikust?“ kordas ta. „Mis ajast on preili Fallot tüdinenud karest?“

Constance mängis oma käevõruga.

„Teie tunnete mind?“

„Kes teid ei tunneks,“ vastas Casting wiisakalt. „Kes Nevadas ei tunneks teid?“

Constance naeratas meelitatult.

„Dlete väga sõbralik. Mida arvate minu ettevõttest? Mulle räägiti, et Mortonhill olewat kõige rahulikum koht Nevadas.“

Casting naeris.

„Õõib-olla. Tean ainult, et ta on kaugeim ja igawaim pesa kogu osariigis. Kuhu kawatsete korterisse asuda?“

Constance Fallot kehitas õlgu.

„Digust öelda ei tea ma seda isegi weel. Arwasin, et võite mulle nõu anda.“

Casting istus sirgelt ja kangelst oma toolil. Ta kõneles wiisakalt, weidi sunnitult küll, sest wiisakus polnud talle harjumuseks. Ja ta ei rõõmustanud just ootamatu külalise üle.

Casting oli iseloomult umbusklik. Ja ta ei teadnud, mida kawatsetes too ilus naine, sest oli enam kui kindel, et ta Mortonhilli ei sõitnud põhjusetult.

„See pole nii lihtne,“ vastas ta põiklewalt. „Mortonhillis käib harwa wõõraid, ja needki on peamiselt mehed, kes lepiwad wähesega.“

Constance Fallot naeratas.

„Oh, ma ei waja mingit mugawust. Tahaksin waid wäikest wäikset tuba, kus wõiksin segamatult puhata.“

„Meil on siin wõõrastemaja, kuid waewalt leiata seal rahu,“ ütles Casting ja waatas afnast wälja.

„Kuid siin on ju nii palju maju? Kas keegi ei tahaks mind siis korterisse wõtta?“

„Siin elawad lihtsad inimesed, kes pole harjunud end milleski piirama. Wõiks ju waadata, aga kardan küll, et te midagi sobimat ei leia.“

„Aga teie endal on ju suur maja? Kas siin on ruumist puudust?“

Constance Fallot naeratas oma weetlewaimat naeratust, kuid Castingile ei awaldanud see soowitud mõju.

„Ruumi on siin laialt,“ ütles ta, „kuid ma ei eksi wist, kui ütlen, et see on kõige ebamugawam elamu Mortonhillis.“

„Miks nii?“

„Mul pole perenaist. Näete isegi, kui korratu ja lohakas siin kõik wälja näeb!“

„Wahest suudaksin siia weidi mugawust tuua.“

Constance Fallot waatas talle wõlunwalt otja, kuid Casting oli langes tanud pilgu.

„Külaliskahkus on meile püha,“ lausus ta väga ametlikult. „Kui soowite minu majas elada, siis tehke seda, palun. Kardan ainult, et peettute.“

Naeratus kadus Constance Falloti huulilt. Sellist külma wastumõttu ta ei oodanud.

„Oh, ma ei taha teid segada ega teie rahu rikkuda,“ ütles ta kõrgilt. Nüüd pidas Casting oma kohuseks teda wastupidises weenda. Kuid Constance taipas, et see oli paljas wiisakus.

„Räägime sellest hiljem,“ katkestas ta Castingi seletusi. „Vaatan weidi ringi ja kui mulle keegi tõesti ei anna ulualust, olen sunnitud teie lahkust kasutama. Muide, kas olete juba ammu Mortonhilli sherifiks?“

See küsimus wihastas Castingit. Aga hoolimata sellest ei waletanud ta.

„Ei, alles lühikest aega.“

„Ah nüü!“

„Jah, olime sunnitud oma endise sherifi ametist wabastama.“

„Tõepoolest?“ lausus Constance Fallot wäga ükskõiksetl.

„Jah, sheriff Bent laskus seiklustesse, mis polnud tema ameti wääriluse jega kooskõlastatavad.“

„Oh, ma arwasin, et Mortonhillis elatakse suurimas üksmeeles ja rahus. Kuid nähtawasti on ka siin oma sensatsioonid nagu Virginia Citys, kust ma tulen.“

„Suhtub seal siis tihti kõmulisi sündmusi?“

„Muidugi. Seal asub ju wana Bellin.“

„Ja tema annab rahwale kõneainet?“

„Muidugi. Ta loodab ikka weel, et tal õnnestub Bill Bottomit tabada.“

„Wõiksin temale selles suhtes abi's olla.“

„Kas tõesti?“

„Jah, Mortonhillis ollakse nimelt arwamisel, et sheriff Bent on Bill Bottom.“

Rõneldes keeras Casting sigaretti. Ta filmad olid pooleldi suletud ja ta ilmeft oli raske järeldada, kas ta uskus ise oma sõnu wõi mitte.

Constance Fallot waitis. Hoolimata oma erakordsest enesewalitsuse oskusest, ei suutnud ta warjata, et teade teda üllatas. Sheriff Bent! Ta oleks peaaegu naerma pahwatanud. Wana hea, hull sheriff Bent. Aga siis sähwatas tal pöörane mõte läbi pea. Ta käed hakkasid äkki wärisema ja ta põskedel löid punetama palawikulised laigud. Lemas sündis idee, mis kaswades omandas üha selgemad piirjooned.

Ta lakkas käewõruga mängimast ja toetas oma ilusad käed lauale.

„Ma ei usu, et wana Bellin seda Mortonhilli arwamist tõsiselt wõtaks,“ ütles ta tafa.

Casting puhus suitsu õhku.

„Wana Bellin on jäänud umbusklikuks,“ jatkas Constance Fallot, „ta ei usalda enam kedagi peale Tex Canteri. Märkasin seda, kui kõnelesin teiega wiimati.“

„Ja mis on teil wana Belliniga tegemist?“

„Oh, ma tunnen Bill Bottomit.“

Suurima huwiga jälgis ta Castingi nägu, kuid see ei muutunud. Ta ei tõstnud ka pilku, olles süwenenud laua serwa waatlemisesse. Casting ei wastanud. Tal oli tunne, nagu oleks Constance Fallotiga saatus ise tulnud Mortonhilli. Nagu lähe'is nüüd kõik oma rada, ükskõik, kas tema seda soowis wõi mitte. Ta oli nagu korraga kõigest wälja lülitatud.

„Jah, tunnen teda isegi wäga hästi,“ kordas Constance Fallot naeratahes.

Castings ei vastanud ikka veel.

„Wõiksin sberiff Bentile heita pilku. Siis selguks kohe, kas Mortonhillil on õigus. Mida mõtlete sellest?“

Castings waatas talle otja.

„Ma ei usu, et see muudaks asja.“

„Nagu soovite,“ vastas Constance Fallot ja ta hääles kõlas kerget solwumist. „Mõtlesin ainult, et võiksin Mortonhilli elanikele osutada teene.“

Castings kehitas õlgu.

„Kas Virginia Citys on ka nii palaw?“ küsis ta püsti tõustes.

„Jah,“ ohkas Constance Fallot ja jatkas siis wesiustoonis: „Arwan, et kuumus teeb igal pool liiga. Näagitakse, et see olewat põlbudele ja karjamaadele väga paha?“

„Loomulikult. Tänamu tuleb halb aasta.“

Castings kõndis suurt tuba mööda edasi-tagasi. Ta oli rahutu ja käre. Ta küsis ta äkki.

„Kas tunnete tõesti Bill Bottomit?“ küsis ta äkki.

„Muidugi,“ naeratas Constance Fallot.

„Siis olete ainus inimene Nevadas, kes teda tunneb.“

„Wõimalik küll.“

„Kas teie wahel selle teadmise pärast ei tunne hirmu?“

Constance kehitas oma hapraid õlgu.

„See on ohtlik tutwus.“

„Mõnel juhul arwatawasti.“

„Mati, preili Fallot.“

Constance naeris.

„Leidub inimesi, kes selle teadmise eest maksaksid palju!“

„Wõib-olla, kuid mina pole uudishimulik.“

„Mortonhilli sberifina peaksite seda olema.“

Castings peatus Constance Falloti kõrwal, kummardus tema kohale, fofistatas:

„Ja mis juhtuks, kui tunneksite wangistatud sberiff Bentis Bill Bottomi ära?“

Constance naeratas tähendusrikkalt.

„Kas tohin teilt midagi paluda, sberiff?“ küsis ta.

„Mida soovite?“

„Sigaretti, härra Castings.“

Pettunult keeras Castings tubakat paberisse. Sigarett ei tulnud just ilus. Tõmmanud paar sügawat söömu, tõusis Constance oma kohalt ja astus seina äärde, asudes silmitsema pilte.

„Kui tunnistasin sberiff Bentis Bottomiks,“ sõnas ta laulwa häälega, „siis osutaksin mitmeleegi teeneid. Wana Bellin võiks rahulikult furra, Mortonhill ja kogu Nevada wabaneksid painawast hirmust ja Ter Canter võiks jälle tööle hakata.“

„Ja kui te sberiff Bentis Bottomiks ei tunnista?“ küsis Castings.

„Dleks see teile ebameeldiw?“

„Jah,“ vastas Castings.

Constance Fallot mõõddus temast tantsusammal ja istus jälle toolile.

„Nüüd ma tean, kust te mind tunnete, härra Castings,“ lausus ta naeratahes. „Istusime kord ühises teelauas.“

Casting waatas talle otja. Ta mäletas seda väga hästi. Ta oli Constance Falloti pärast mitu korda käinud Virginia Citys, ja ta põlgas teda.

„Noh, preili Fallotit tunneb igauks Nevadas. Võimalik, et jõime kunagi ka koos teed. Aga kahjuks on see mul meelest läinud.“

Constance Fallot oli solwatud, kuid ta naeratas ja oli üllatunud. Mis see tähendas, et mehed temast enam ei hoolinud? Wana Bellinit ei suutnud ta wõrgutada, Tex Canterit samuti mitte ja nüüd ei awaldanud ta ka Castingile vähematki mõju?! Närwlikult astus ta tuhmunud peegli ette ja kohendas oma kiharaid.

„Issand,“ ütles ta ohates, „raiskan teie aega, eks ole? Pean endale kiiresti korteri otsima. Muidu tuleb öö ja ma jäängi peawarjuta. Ja see oleks õudne, eks ju?“

Casting silmitses teda pilkawalt. Ja talle meenus korraga Myrna Bent, kel polnud enam kodu.

„Wõite siia jääda, preili Fallot,“ lausus ta haawawa ükskõiksusega. „Pakkusin teile ennist juba oma maja, nüüd palun koguni, et jääksite siia.“

„Dlete väga lahke.“

„Wahest palun teid ka lähemal päewil — —“ ta waitis, süüdates uue figareti.

„... abiks olla Bill Bottomi isiku kindlaks määramisel, tahtsite wistelda?“ lõpetas Constance lause.

Casting waatas talle otja ja märkas esmakordselt, et ta filmad asetsefid weidi wiltu. Ja see polnud ilus.

„Olen teile väga tänulik ja püüan teie lahkest igati tasuda,“ ütles Constance. „Kas lasen oma pakid sisse tuua?“

Castingit hetkeks wallanud wõidurõõm asendus masendawa kaotuse tundega. Ta surus käed rusikasse. Kui ta kitsast ja järsku treppi mööda üles sammus, et juhatada Constance Fallotit temale määratud tuppa, oli ta ainult tülpinud ja õnnetu. Ja sel filmapilgul taipas ta, et ta ei wihanud Myrna Benti. Ei, hoopiski mitte. Aga ta tahtis seda unustada.

13.

Smooki äri õitfes sel põuasel suwel eriti. Igal õhtul oli ta baar külastajaid täis. Kolm päewa pärast Constance Falloti saabumist Mortonhilli, laupäewa õhtul, ei leidunud suitsufuses ruumis enam ainustki waba lauda. Ja mehi oli nii palju, et Smookil oli waewa, et nende foowe rahuldada.

Baari oli kogunenud peaaegu terve Mortonhilli meespere. Cowboid istusid naerdes ja lärmitsedes oma kockulükatud laudade taga. Farmerid rüüpasid wäärikas rahus õlut, westeldes asjalikult ja tõsselt. Isegi Terry Could oli ilmunud ja istus oma kahe kaaslasega üsna ukse ligidal.

Puudusid ainult Benjamin Bent, Roy Fergon ja Jack Casting.

Et Benti polnud, see ei imestanud kedagi.

Jack Castingil oli huwitaw külaline — arusaadaw, et ta eelistas koju jääda. Meestele näis see väga loomulik, teadis neist ju igauks, kes oli Constance Fallot.

Aga Roy Fergoni puudumine inestast kõiki. Eriti Watchkinit, kes esimesena märkas, et Penmoore'i valitseja polnud kohal. Minult Hikor ei leidnud selles midagi üllatavat.

„Küll Royl on ka oma põhjused,“ kädistas ta tähendusrikkalt. „Muide, olen rõõmus, et teda pole siin, sest juba teist nädalat on ta nii pahas tujus, et ära mine ligi!“

„Whisky oleks ta meeleolu vahest parandanud,“ ütles Clifford.

Aga Hikor raputas pead.

„Roy Fergoni teeb wiin hulluks,“ ütles ta. „Wean kihla, et näeme uhket lõõmingut, kui ta weel heaks arwab siia tulla.“

„Oled Roy Fergoniga viimasel ajal tihti kokku puutunud?“

„Noh, keegi peab ometi teadma, kuidas Penmoore-farmis elatakse!“

„Muidugi,“ rahustas Clifford ägestumat Hikorit. „Oleme sulle selle eest ka väga tänulikud.“ Ta pühkis suult õllewahu ja waatas peremehekslikult ringi. „Olen kindel, et Penmoore-farmiga teeme weel hea äri. Kari on seal esimest sorti, põllud on eeskujulikult korras, ja Roy Fergon pole ei rumal ega laisk!“

Nüüd kalbus jutt põuakahjudele, loomahindadele ja sulaste lodemusele, teemale, mis kõiki suurmaapidajaid alati huvitas.

Kuid nooremate meeste laus ei kurdetud halbade aegade üle. Seal keerles jutt palju kõmulisemate sündmuste ümber. Constance Falloti ootamatu saabumine Mortonhilli erutas meeli.

„Ilus on ta,“ lausus Houston waimustatult. „Wäga ilus koguni. Rena ei ütle midagi tema kohta! Waadake ainult ta jumaliku kuju, ta filmi, juukseid, — ei, peenemat daami ei leia teie kufagilt!“

„Peenemat daami?“ segas end jutusse Hunty. „Korjan kaks aastat raha, et ratsutada Virginia Citysse ja näha imelooma, kellest kõik kohad kõmu täis. Nüüd aga, kus waatasin teda õige põhjalikult, ei kahjatsen ma põrmugi, et jõin igakord oma kogunud weeringud maha! Ta pole mitte sentigi väärt, see teie iluduskuninganna!“

„Nagu roheline kass näeb ta wälja,“ arwas teine mees ja pani klaasi kolksatades lauale.

„Roheline?! Tal on ju punased juuksed!“

„Räägitakse, et need waremalt olnud päris walfjad. Aga ükskõik, mulle tuletab ta ikka kassi meelde. Temas on midagi salaliku ja ussiliku. Mida ta üldse siit otsib?“

„Selle üle murrab terve Mortonhill pead.“

„Kindlasti on tal oma siht. Ilmaaegu ei astu see naine sammugi.“

„Wahest kutsus Casting ta niisama külla?“

„Wõimalik, et ta otsib meest.“

„Ja Castingil on naist hädasti waja.“

„Naist jah, aga mitte niisugust kallist iluasja!“

„Ei mina tahaks temaga ühe katuse all elada,“ lausus Hunty nii tõsiselt, et kõik pahwatasid naerma.

„Poisid,“ ütles Wils, „me lööbime täna. Aga uskluge mind, selle naise tulek ei tähenda head. Ta otsib siit midagi. Pidage teda ainult päew otša silmas: kas ta püüab paigal? Ei, kogu aja on ta liikmel, räägib siin naistega, jagab seal kingitusi lastele, pärib meestelt seda ja teist.“

Eile küsis ta minult koguni, kust kaudu pääseb Terry Couldi juure, ja kuna ta mu seletusest ei saanud aru, wiisin ma ta sinna."

"Tuhat ja tuline!" inestas Hunty, "ka Terry Couldi ei jäta ta mängust välja!"

Ta tasandas häält, sest Terry Could istus ainult natuke maad eemal.

"Jah," rääkis Wils edasi, "aga teda polnud kodus."

"Noh, siis astu ta lauda ja teata talle, kes teda külastada tahtis! Ta ehk läheb siis preilit terwitama!"

"Mis ja veel ei mõtle! Ei, Terry Couldiga ei räägi ma sõna."

"Miks mitte?"

"Mulle tundub, et tema ongi Bill Bottom!"

"Inimene, ole tasem!"

"Ma maikin juba."

"Teed hästi, sest kui ta seda kuuleb, peame tulewal nädalal sinu mastustest osa võtma."

"Noh, ega mina ka papist ei ole! Küll ma — —"

"Arge rääkige rumalusi," katkestas neid Houston. "Kui keegi sin ümbruskonnas tõesti on Bill Bottom, siis on see Bent. Ja warsti antakse seda ka ametlikult teada."

"Noh, sinnamaani on veel palju aega," arwas Wils. "Ei suuda Casting musta walgeks teha. Kuigi pool Mortonhilli usub teda nagu jumalat, ei saa ta ometi tõendusteta inimest hulka mõista."

"Noh, ennem tõendab tema, et Bent on Bill Bottom, kui sina, et Terry Could on see!"

"Eks me näe!" Wils'i pilk oli paljuütlew. "Mida arwate selle kohta, et nägin eile Terry Couldi maja taga koplis Elgertat!"

"Penmoore'i hobust?"

"Just. Toda sama, keda Casting nii kangesti ihaldas."

"Räägi tasemini," hoiatas Houston, aga Terry Could näis nii süwenenud ajalehe lugemisesse, et ta pani selle käest ainult uue sigareti keeramiseks. Ja siiski ei waadanud ta meeste poole, kes teda suurima hirmuga silmitsesid.

"Kuidas elab siis Myrna Bent?" küsis üks meestest, kes warem oli teeninud Benti farmis.

"Myrna Bent?" kordas Wils. "Ma pole teda näinud sest ajast, kui ta lahkus majast."

"Ja sina oled ikka seal edasi?"

"Muidugi, kuski tuleb ju olla."

"Kas rõõmustate, et saite Roy Fergonist lahti?"

"Milleks? Meil polnud tema vastu midagi."

"Aga sellest ajast peale, kus ta Penmoore-farmi üle wõttis, on ta päris metsalikeks muutunud!"

"Wiimasel ajal on terve Mortonhill pahas tujus," pilaks Hunty. "Casting pole ka kõige roofilisemas meeleolus, kuigi tal nüüd on ilus lohutaja. Ta karjub ja sõimab hommikust õhtuni."

"Loodetawasti ei jää ta weetlew külaline enam kauaks Mortonhilli."

"Ta on alles kolmandat päewa siin," ütles Houston. "Waewalt ta lühikese aja pärast wõttis nii pika ja wäsitawa reisi ette. Minupärast

wõiks ta terve talwe siin elada. Mulle ta meeldib ja näen teda suurima rõõmuga."

"Waata, aga waata," kihistas Hikor nii waljusti, et noormehed pöörasid pead. Hikor oli oma tooli lükanud tahapoolle ja nagu näis, huwitas teda poiste jutt laugelt rohkem kui farmerite seletused.

"Minu arvates ei puutu see kellessegi, kas Constance Fallot mulle meeldib wõi mitte," lausus Houston pahaselt.

Hikor aga kihistas edasi.

"Muidugi! Minupärast wõite temasse rahulikult armuda. Olge ainult walwel, et Casting seda ei märka. Jah, need naised! Wõtke kas wõi Roy Fergon! Nüüd istub ta weel rohkem kodus kui warem."

"Roy Fergon?"

"Lema, neh."

"Kas tahate welda, et Roy Fergonil on mõni tütarlaps? Nüüd eksite, Hikor. Kui Mortonhillis on keegi, kes tütarlastest ei hooli, siis on see Roy Fergon."

Hikor naeris jälle, kõledalt ja wõikalt. Noormehed wahtisid teda imestades ja ka farmerid waikisid.

"Oh, olete kõik pimedad!" jatkas Hikor. "Ütle sin juba ennist, et Roy Fergonil on põhjused, miks ta ei tule enam meeste sekka. Samad põhjused, mis Castingilgi!"

"Teete meid uudishimulikuks, Hikor."

"Oh, asi on lihtne. Roy Fergonil on igal wõsel kohtamised."

"Lont wõtaks! Kellega siis?"

"Noh, armake ise!"

"Mis te pinnite," pahandas Houston. "Kui teil midagi südamel kipitab, siis rääkige lausa wälja. Näete, et põleme uudishimust. See peab erilise tüdruk olema, kelle pärast Roy Fergon kohtamistele jookseb!"

"Seda ta on," kihistas Hikor, "ta nimi on Myrna Bent."

Hetke walitšes ruumis sügaw waikus.

Süis ütles Hunty:

"Pole wõimalik. Roy Fergon teenis kaks aastat Bentide juures ja polnud märgata, et ta tüdruku wastu oleks tundnud wähematki huwi."

"Mul ükskõik: uskuge wõi ärge uskuge."

"Noh, tollest plikast wõib kõike uskuda," ütles Clifford, "ja nüüd ei tee temast ükski teine enam wälja."

"Aga kust teie seda nii täpselt teate?" küsis Hunty Hikorilt.

"Nägin neid wõsel Bent-farmi õuel."

"Wõi koha seal!" imestasisid mehed.

"Jah, nägin oma silmaga Myrnat ronimat teisele korrale oma endisesse tuppale, ja kolm tundi enne seda nägin, et Roy läks majja. Tal oli nähtawasti oma wõti, sest ta keeras ukse lukust lahti."

Watchkin, kes terve õhtu oli waikides joonud, elawnes äkki. Ta patutas Hikorile õlale ja hüüdis waljusti:

"Mu armas sõber, ohwerdasid ju oma unerahu, et õõ otša walwata Bent farmi õuel!"

Hikor riivas teda põlastama pilguga.

"Üks peab ometi kõige eest hoolitsema," porises ta. "Castingil pole

millestki aega. Aga mina ei jäta, ma ei rahune enne, kui Bill Bottom kõlgub wõllas. Ja ma arwan, et keegi meist ei kahtle, et kurjategija, kelle hingel lasub ränk süükoorem, istub juba trellide taga. Ja kui Benjamin Bent on elawate kirjast kustutatud, siis kihutame minema ka ta tütre, kes juba aastaid on Mortonhilli häbiplenkis! Las ta läheb oma lapse juure, kelle ta jättis Ibahosse!"

Wanemad mehed pomisesid heakskiitwalt. Noormehed aga waikisid, püüdes näida wõimalikult ükskõiksed.

"Myrna Benti käitumine on otse kuulmatu," jattas Hikor. "Ta ajab kõigil meestel pead segi ja läheb igaühega, kes talle ainult wiipab. Kui ta minu tütar oleks — —"

Leda katkestas paberi sahin selja taga. Hikor pöördus wihaselt ümber.

Kuid Terry Couldi ei häirinud ta mürgised pilgud. Kärarikalt pani ta ajalehe kofku. Siis kustutas ta sigareti ja tõusis lauast ja astus wiis sammud lähemale, jäädes ruumi keskele seisma.

"Kas soowite midagi?" küsis Hikor tagedalt, sest Terry Could waatas talle otse.

"Jah," wastas Terry Could.

"Ja nimelt?"

Hette silmitses Terry Could waikides inetut Hikorit, siis algas ta rahulikult:

"Dietan, et teie kõne oli määratud kõigile sünniwiibijatele. Kõnelesite wähemalt nii waljusti, et tahes-tahmata olin sunnitud teid kuulma. Rääkisite tüdrukust, keda pole siin ja kes end sellepärast ei saa kaitsta. Rääkisite temast toonil, mis on enam kui solwar. Mind huvitaks väga, millised tõendusused teil on, et julgete Myrna Benti kohta nii häbematu laimu lewitada?"

Hikor oli keeletu. Ta põrnitses Terry Couldile otse, nagu näeks ta waimu. Siis pahwatas ta naerma.

"Waat see on nali! Suurepärane nali! Pange tähele, poisid! Keegi nõuab Myrna Benti kohta tõendusi!"

Hikori naer ei wihastanud Terry Couldi. Wähemalt ei näidanud ta seda ainsagi liigutusega, seistes rahulikult endisel kohal.

"Rõõmustan, et minu sõnad teid lõbustawad," ütles Terry Could. "Kuid ootan wastust. Wähest pingutate end weidi. Olen nimelt harjunud oma küsimustele alati saama wastust."

Hikor heitis talle kiire pilgu, et weenduda, kas kõneleja nagu oli ka nii sõbralik kui ta sõnade toon. Ja talle näis, et kartuseks pole põhjust.

"Hm," pomises ta, "teie nõuate tõendusi. Arwan, et sellest jatkub, kui nägin oma silmaga, kuidas ta alnast sisse ronis."

"See pole tõendus," wastas Terry Could pilkawalt. "Ta wõis ju midagi unustada majja, kust ta wälja kihutati."

"Aga mida tegi Roy Fergon seal samal ajal?"

"Ka tema wõis mõne unustatud asja järele minna."

Nüüd rõkkas kogu saal naerust. Ja Hikor oli otse lämbumas. Ta ahmis õhku.

"Tore," luffus ta, "lihtsalt tore! Härra Could, olete väga lõbus mees!"

„Wäga kena, et saate sellest aru,” pilkas Terry Could. „Aga kas tohiksin teile meenutada, et olete mulle weel wastuse wõlgu. Esimesest töendusdest ei jatkunud mulle.”

„Wõi nii! Suurepärane tõeпоolest! Noh, siis ütlen teile weel, et Myrna Bentil on laps!”

„Aga kus on see laps?”

„Selle on ta kuhugile ära toimetanud! Wõib-olla saatis wana Bent mainufese teise ilma! Tema juures poleks see ime!”

Terry Could naeratas sõbralikult.

„Ma ei usu seda,” lausus ta lahkest.

„Teie ei usu? Hüwa! Küsige siis meestelt, kes istuwad siin!”

„Kas keegi on näinud last?”

„See pole oluline.”

„Mina pean seda ifegi väga oluliseks. Kas Myrna Bent on kellelegi öelnud, et tal on laps?”

„Muidugi mitte. Ta ei julgeks seda kunagi tunnistada!”

„Noh, siis pean terwet lugu inetuks kuulujutuks. Ja ma nõuan, et wõtate kõik oma sõnad tagasi.”

„Tuhat ja tuline, waata, kus mul suurhärä wäljas! Ma ei mõtlegi midagi tagasi wõtta. Myrna Bent on häbiplikiks Mortonhillile, kordan seda seni, kuni ta on siit minema aetud!”

Hikor löi rusikaga lauale nii, et klaasid klirisesid ja wiin jookkis üle laua serwa pörandale.

„Mu härä,” lausus Terry Could rõhutades, „soowitaksin, et suhtuksite asjale tõsiselt. Minu juuresolekul ei laimata ühtegi tütarlast.”

„Mul polenud aimugi, et olete säärane rüütel!” pilkas Hikor.

„Ma nõuan, et wõtaksite oma märkused Myrna Benti kohta tagasi,” kordas Terry Could terawalt.

Hikor irwitaski imalalt.

„Ah, teil on temaga ka suhted?” kihistas ta. „Miks rääkis teile muidugi, et olete esimene? Ja teie kukkusite sisse! Waene noormees! Sest siin ruumis ei leidu kedagi, kes poleks Myrna Benti suudelnud...”

Ta tahtis weel midagi lisada, kuid Terry Couldi rusikahoop tabas teda wastu nägu ja ta langes tuitudes toolile. Paar klaasi lendas klirisesedes pörandale.

Aga keegi ei lausunud sõna.

Kaewunult ajas Hikor end jälle jalule, tahtes otsekohese sõbsta Terry Couldi kallale. Aga teine hoop paiskas ta pikali.

„Arge nähke asjatult waewa,” pilkas Terry Could. „Kui tahate elusjalt koju minna, siis mõtke parem oma inetud sõnad tagasi.”

Mehed silmitsesid teda üllatumult. Nagu ta seal seisis, rahulikult ja naeratahes, ei kartnud ta nähtawasti põrmugi, et teised wõiksid Hikorile appi minna.

Nagu moondunud wihasi, tormas Hikor teist korda Terry Couldile kallale. Jälle tabas teda osaw hoop.

Müüd haaras Hikor rewolwri. Kuid ta ei jõudnud lasta, sest Terry Could löi tal relwa käest.

„Kas surete ennemini kui teete oma alatusse heals?” küsis Terry Could.

jäästelt. „Tänage jumalat, et ma ei puudutanud revolvrilt. Sest siis polnuks teil patukahetsemiseks enam aega.“

Ikka veel waitisid mehed. Nad wahtisid ükssilmi Terry Couldi ja Hiforit, kes, käed rusikas, taarus nõtkuwait jalgadel. Ta kiristas hambaid.

Siis käratas Terry Could:

„Wõtke oma sõnad tagasi, teie wiimane narr, wõi ma peffan teid waese omaks! Loen kolmeni. üks — —“

Hifor oli arg. Hirm peegeldus ta silmis.

„Kaks — —“ ütles Terry Could.

Hifor tahtis midagi welda, kuid ta kurgust tungis waid kähin.

„Kolm,“ kõlas rahulik hääl.

„Ma wõtan kõik tagasi,“ pomises Hifor, wärisedes kogu kehast. Ta feifatas veel wiimu ja tormas siis baarist wälja.

Teised mehed koondasid oma tähelepanu jälle klaasidele, teeseldes, nagu ei näeks nad Terry Couldi, kes seisus ikka veel keset saali, käed puusas. Waitides süüdati sigaretid, waitides rüüwati klaasidest.

„Nüüd ta sai oma palga,“ lausus Hunty, kuid keegi ei wastanud talle.

Mehed põrnitisesid süngelt omaette. Nad olid wihased Hifori kaotuse pärast ja neil oli piinlik, et nad ei läinud talle appi.

Siis kõlas läbi waituse Terry Couldi hääl:

„Nagu mäletan, ei olnud ka härra Clifford ja härra Hunty preili Bentisti kõige paremal arwamisel. Kas ma tohiksin teid paluda, et põhjendaksite oma seisukohti?“

Järgnevas waituses wõinuks kuulda nõõpnõela kuffumist. Clifford, kellele suundusid kõigi pilgud, lahwas. Kuid Hunty tõusis iseteadmalt püsti.

„Arge tehke endale minu pärast tüli, wõõras,“ ütles ta kerge pillega hääles. „Teatan, et olen oma arwamist muutnud. Kuid paluksin mind mitte wääriti mõista. Olen weendunud, et ma laskeosawuses ei jää teist põrmugi maha, ja mis puutub käsitsi wõitlusesse, siis on minu rusikad teie omist kindlasti tugemamad. Mulle näib, et Hiforil polnud igas suhtes õigus. Kui ta wäitis, et siin ei leidu ainsatki meest, keda Myrna Bent poleks suudelnud, siis pean tunnistama, et mina temaga küll pole tegemist teinud.“

Ta wõttis warnast kübara, wiskas raha lauale ja wäljus baarist, heitmata kellelegi pilku.

Terry Could naeratas.

„Ja teie, härra Clifford?“ küsis ta siis.

Wana farmer tõstis käe, et põrutada wastu lauda, kuid otsustas veel wiimisel sekundil ümber. Ta käsi langes lõdwalt lauaserwale.

„Jätke mind rahule,“ porises ta, „olen wana mees. Ütlefin ainult, et Myrna Bentist wõib kõike uskuda. Ja keegi ei saa mind sundida, et mõtlefin teisiti. Miks te segate end asjusse, mis teisse ei puutu? Jätke Nortonhillile oma arwamine.“

„Hea küll,“ wastas Terry Could. „Ma ei hakka teiega waidlema, sest olete minust palju wanem. — Muide, kas kellelgi on veel midagi ütelda?“

Uga keegi ei lausunud sõna. Terry Could wotas wiis minutit. Siis kehitas ta õlgu, istus jälle oma laua taha ja hakkas lugema ajalehte.

14.

Juba kolmandat nädalat elas Myrna Bent metsas. Ta oli afunud tühja onni, mille omal ajal metsatöölised olid ehitanud. Püüd ja praod seintes oli ta sambla ja tohikuga kinni toppinud, ukse hinged ära parandanud ja pisikeste eluruumi puhtaks pesnud. Loas oli kolle, aina all seisis laud ja istmeks oli wana pakk-kasti. Kuuskoostest tehtud asemel oli päris hea magada, sest ta oli Mortonhillist mitu waipa kaasa toonud.

Kuna Myrna Bent polnud hellitatud, ei häirinud teda ta uues elamus waesus ega ebamugawus. Kuid teda waewasid teised mured. Sellõige ähwardas teda nälg. Ta oli oma ainu wäärteseme, emalt päritud sõrmuse, proua Bookile müüinud ja selle eest toiduaineid ostnud. Poe-perenaine hindas aga sõrmust wäga odawalt ja sellepärast puudus Myrnal wõimalus suuremat toidutagawara hankida.

Paar korda ta oli käinud jahil, kuid rewolwriga ei tabanud ta ühtegi lindu ja püüsi tal polnud. Onni pimedamas nurgas seisis küll Terry Couldi püü, kuid selle jaoks puudusid tal padrunid.

Myrna oli kaua endaga wõidelnud, enne kui ta südaööl julges hiilida oma isamajja, et sealt metsast leitud püüsi ära tuua. Tal oli praegu weel jube, kui ta meenutas õist seiklust. Mitte, et temaga midagi oleks juhtunud, aga ta oli õuel sattunud wastamisi Roy Fergoniga, kes teda seal nähtawasti oli waritsenud. Roy Fergon polnud teda kõnetanud, ta oli talle waid otse waadanud, kuid ta pilk oli nii wõigas olnud, et Myrna teda sest saadik kartis.

Sheriff Bent oli ikka weel wangis ja polnud lootustki, et ta wabastatakse. Algul oli Myrna mõelnud, et Castingi kättemaksu iha on Bentide waranduse wõõrandamisega rahuldatud, kuid see lootus ei teostunud. Jonnakalt wäitis Casting ikka weel, et Benjamin Bent on Bill Bottom, kuigi ta wäga hästi teadis, et Bent oli süütu.

Kolme erakuna weedetud nädala kestel oli Myrnal mõndagi selgunud. Ta oli nüüd täiesti weendunud, et Terry Could on Bill Bottom, ja ta oli kindel, et temal tarwitzeb asjast waid teatada Tuscarora komisjarile ja ta isa wabastatakse wiivitamata. Myrna ei kahelnud, et Prince annaks talle Tuscarorasse wõi Virginia Citysse ratsutamiseks hobuse, sest tema oli wist ainus, kes oli säilitanud Bentide wastu teatava sõbralikkuse.

Kõik oli wäga lihtne, aga Myrna Bent kõhles siiski weel. Ta püüdis end weenda, et teda hoidis tagasi ausa inimese wastikustunne kedagi reeta, olgu see kas wõi tagaotsitaw mõrwar. Ta lootis salajas ikka weel, et Casting kahetseb oma suurt ülekohtu ja lasseb ta isa wabaks.

Tihti aga halmustas ta enmast oma nõrkuse pärast. Siis lebas ta unetult oma kõwal asemel, kuulatades tuule kohinat. Ta siis walgusid tal pisarad silma ja ta nuuksus waikselt kui laps, keda põhjusetult karistatud.

Kaks päewa tagasi ta oli läinud teele, et küsida Prince'ilt hobust, kuid märgates Mortonhilli esimeste majade juures Roy Fergonit, oli Myrnat wallanud nii metsik hirm, et ta pöördus kannalt ringi ja poolsoostes ruttas oma onni tagasi. Seal oli ta siis rõõmustanud, et pääsis ebameeldisest reisist. Kuid isa meenudes, hakkas tal oma arguse pärast häbi.

Nüüd korjas ta metsast kuiwanud oksti, et wiia neid koju kütteks. Ilmad olid jahenenud ja tal tuli ikka sagedamini teha koldesse lõket. Kust saada raha? — oli mõte, mis ei andnud talle rahu. Teenima minna? Aga ta ei tahtnud Mortonhilli lähedusest lahkuda ja Mortonhilli elanikke kumardada, seda ta lihtsalt ei suutnud.

Endasfe süvenenult sammus ta kodu poole. Minge krabin metsas sundis teda tõstma pilku ja nüüd filmas ta oma onni ees puu all mehe kogu. See oli üllatus, sest Myrna teades polnud Mortonhillist kellelgi tema asupaigast aimu. Roy Fergon? mõtles ta. Wõi koguni Terry Coulb.

Aga votaja oli Jack Casting.

„Tere, härra Casting,“ ütles Myrna. „Pean tunnistama, et teie küllatulek üllatab mind. Rahjuks ei saa ma teile midagi pakkuda. Kui aga kannatate janu, siis võtke sealt tünnist wett, see haiseb küll weidi, aga mis sellest.“

Ta kõneles rahulikult ja pilkawalt, et warjata Castingi eest oma wiletsust.

„Teie käsi ei käi halvasti, nagu ma näen,“ sõnas Casting, mõdotes teda uurima pilguga.

„Muidugi mitte. Minu oluford on lihtsalt hiilgaw,“ wastas Myrna kõrgilt.

„Wäga rõdumustaw,“ pilkas omalt poolt Casting. „Teate ju, et meil ameeriklastel on naise kannatust raske taluda. Teie suhtes ei tarwitse mul wist muretseda?“

„Oh ei. See oleks asjatu.“

„Nagu näen, olete end üpris mugawalt sisse seadnud,“ jatkas Casting. „Heitsin ennist nimelt pilgu teie wäiksesse eluruumi. Aga kas teie ei tunne end siiski wäga üfsilbasena?“

„Celistan üfsilbust halvale seltskonnale,“ wastas Myrna jäiselt.

„Käisite metsast puid toomas?“ wiis Casting jutu teisale.

„Wahel tuleb ka tuld teha.“

„Dn teil ka küllaldaselt toidutagawara?“

„Wäga lahke teist selle wastu hurwi tunda, härra Casting.“

„Dlen ju Mortonhilli sberiff. Minu kohus on hoolitseda, et keegi ei kannataks nälga.“

„Dn see ainus põhjus, mis tõi teid siia?“

„Loomulikult. Miks kahtlete selles?“

„Tunnen teid liig hästi, et wõtta teie sõnu puhta kullana.“

„Olete libestunud, Myrna Bent.“

„Ja täie õigusega, ma leiän.“

„Mina pole selles süüdi. Mortonhill ei falli teie isa ja wiha pole alufeta, kui arwestada kõiki neid mõrwi — —“

„Jätke ometi see wana laul!“ ägestus Myrna. „Igaüks teab ju, et kurjategija on Bill Bottom — —“

„Aga Mortonhillis ollakse weendunud — —“

„Minu isa ei ole Bill Bottom!“ wihastas Myrna. „Ütelge parem, mida kawatsete ette wõtta? Kas saadate isa Tuscarorasfe?“

„Ei, Mortonhillil pole seda kawatstust.“

„Itka Mortonhill! Oskate suurepäraselt teiste selja kaha peitu pugedal kava tahate mu isa veel kinni pidada?“

„Oh, mitte enam kava. Niipea kui selgub, et ta on Bill Bottom, puuakse ta üles.“

Myrna vaatles teda suuril silmil.

„Ja see selgus on meil warsti käes,“ jatkas Casting rahulikult.

„Kuid see on alatu wale! Dlete lurjus, Casting.“

„Wihkate mind, eks ole?“

„Ei, ma põlgan teid.“

„Minusuguseid mehi ei tohiks põlata, Myrna. See on ektitus.“

„Soowiksite siis, et püüaksin teile meeldida?“

„Peaksite weidi diplomaatlikum olema, Myrna. Mandlikkusega, näiteks, saawutaksite palju enam.“

„Kas Mortonhill ei peaks minu isa siis Bill Bottomiks?“

„Wõib-olla.“

„Rõõmustan, et sõandate seda awameelselt tunnistada.“

Hetke silmitises Casting teda waikides.

„Tulin süia, et anda teile wõimalust minult midagi paluda,“ lausus ta taja.

„Ja mida peaksin teilt paluma?“ üllatus Myrna.

„Arwan, et leiduks mõndagi. Wihkan teid ja tahaksin teid alandada. Ja sellepärast olen walmis teie palweid kuulda wõtma.“

„Mul on kahju, et pidite asjatult käima nii pika tee,“ lausus Myrna kõrgilt. „Täna te mind weel alandlikuna ei näe!“

„Oh, pole wiga! Elate ilusas kohas.“

„Kuid raiskafite mõttetult terwe pärasilduna!“

„Westlen teiega meeleldi.“

„Mina pole teie seltskonnast aga eriti waimustatud.“

„Seda ma usun. Ja ma lahkun ka kohe. Tahtsin teile waid meenu- tada, et teie isa ootab surmanuhtlus, kui —“ ta waikis wiiru, „kui — teie ei tule minu juure.“

„Ja see tähendab?“

„Loodan, et saite minust aru.“

„Ja siis laseksite minu isa wabaks?“

„Jah,“ wastas Casting kindlalt.

„Sellega tunnistate, et kõik teie poolt kogutud tõendused minu isa wastu on alusetud?“

„Ma pole seda welnud.“

Myrna pööras talle selja.

„Oh, härra Casting,“ lausus ta süngelt, „põlgan teid.“

Myrna tahtis awada ust, kuid Casting haaras tal õlast kinni ja tõm- bas ta tagasi.

„Sina,“ kähistas ta, „kas sul pole mulle muud welda? Kui su isa kõlgub wõllas, kas sa siis ei kahetse, et wõimaksid teda surmast päästa?“

„Ta pääseb nagunii, härra Casting,“ wastas Myrna weendunult.

„Wõi nõnda? Kawatjed wist Tuscarorasse sõita? Aga, kullake, unu- stad, et sinu seletustest on ainult siis kasu, kui teatad, kes on tõeline Bill Bottom. Aga seda sa ei tea. Kuid mina tunnen naist, kes on Bill Botto-

miga tuttav. Ja kui tema tõendab, et Benjamin Bent on Bill Bottom, ei kahtle selles enam keegi. Annan sulle kaheksa päeva aega. Kui sa selle aja jookkful tuled minu juure ja lubad mulle kuuluda, siis saadan Constance Falloti minema ja sinu isa on waba."

"Constance Fallot?" sosistas Myrna kohkunult. "Constance Fallot teab, kes on Bill Bottom. Ja tema on walmis ohwerdama minu isa. Isсанд, ta on saatan, see naine!"

Castling kehitas õlgu.

"Mortonhill rahuneb alles siis, kui Bill Bottom on saadetud teise ilma. Oleneb teist, kas see mees on Benjamin Bent wõi keegi teine."

"Miks wihkate mind nii pööraselt?" küsis Myrna Bent ja waatas talle otse.

"Peaksite seda teadma."

"Ei, mul pole aimugi," wastas Myrna siiralt.

"Wihtkan teid sellepärast, et põlgate mind. Kas mäletate weel päewa, kus nimetasite mind rumalaks narriks, kui awaldasin teile armastust? Sest on mitu aastat möödas. Olite siis alles plika. Ka hiljem, kui püüdsin teile läheneda, naersite minu üle. Hakkasin teid kiusama, aga teie ei hoolinud ifegi sellest. Olite alati üleolew ja kõrk."

Ta wakis wiiru, oodates wastust. Kuid Myrna ei lausunud sõna.

"Kui sa pärast seda lugu Little Smithiga Ibahost koju tulid," jatkas Castling ärritatult, "lootsin, et oled muutunud. Kuid sa olid endiselt tõrges. Ja siis tapeti wana Blue. Ning mulle näis, et on paras aeg tegutseda. Olen awameelne, eks?" Castling irwitab wirilalt. "Mu näol pole armid weel paranenud. Usu, wäike Myrna, ma ei anna sulle rahu enne kui kuulud mulle. Aga nüüd jään ootama. Tule, millal tahad, päewal wõi öösel."

Myrnale meenus äkki kõnelus, mis tal kolme nädala eest Roy Fergoniga oli olnud. "Meheid on kõik ühesugused," mõtles ta, keeras kannalt ringi, astus onni ja sulges ukse enda järel.

Castling ei teinud katset talle järgneda. Kirest wälkumail silmil wahtis ta ukse poole, kiristab hambaid, jurus siis käd rusikasse ja sammus tulnud teed tagasi.

Myrna ärkas wõpatudes. Keegi koputas uksele. Aga siis kostis ta kõrwu ainult tuule kohinat. Ta kuulatas tähelepanelikult: ei, ümberringi walitses waiikus.

Aga siis koputati uuesti. Nüüd polnud enam kahtlust, et nõuti sissepääsu. Myrna ei julgenud liigahtuda. Singe kinni pidades kuulatas ta. Kes luuras wäljas? Mida taheti temalt?

Kui tundmatu endast energilise koputusega taas märku andis, kargas Myrna asemelt, riietus karmesti, süütas küünla ja haaras rewolvri pihku. Algul tahtis ta küsida, kes on wäljas, kuid siis näis talle kartus asjatuna. Ta lükkas kasti ja laua ukse eest ja astus siis läwale, wahtides pimedusse.

"Kes seal on?" küsis ta, nägemata kedagi. Alles hetke pärast seletas ta maja seinä ääres tumedat kogu sügawale laubale tõmmatud laias kübaras.

„Miks rikute mu unerahu?“ ütles Myrna vihasele.

„Andestage,“ lausus mees, „ma tean, et on häbematus teid öö ajal segada. Ütle site aga kunagi, et olete häbematustega harjunud. Sellepärast julgesingi tulla.“

Mees, kes mõttis nüüd kübara peast, oli Terry Could.

Myrna waikis hämmastunult.

„Mul polnud enam midagi muud teha,“ jatkas õine külaline. „Kas lubate sisse astuda?“

Myrna taganes samm, wahtides kohkunult mehele otsa. Metfikud mõtted keerlesid ta peas. Kui oli õige, et Terry Could oli Bill Bottom, siis... Kas ta samal wiisil oli tunginud ka wana Blue ja Penmoore'ide majja?... Mida tahtis ta temalt?

Aga järgmisel hetkel oli Myrnal oma hirmu pärast häbi.

Õnn oli nii madal, et Terry Couldi pea puudutas lage. Aga ta ei jäänud kauaks seisma.

„Kui lubate,“ ütles ta, istudes kastile, „olen nimelt hirmus wäsinud.“

Ta wiskas kübara naela ja pühkis oma kirju särkikäisega laubalt higi.

Toetudes seljaga vastu usti, waatles Myrna teda pärani silmil. Ta juuksed olid sassis, põsed unest punased. Ta hoiak wäljendas suurimat ülalust, kuid ta polnud suuteline lausuma sõna.

Kuid Terry Could näis tema tumma küsimust mõistwat, sest ta ütles:

„Õidite rahulikult jälle pikali heita ja edasi magada. Ka tule wõib kustutada. Tahaksin waid natuke puhata ja ma oleksin teile wäga tänulik, kui laenaksite mulle weidikeks oma rewolvri.“

Ta kui Myrna ikka weel ei wastanud, jatkas ta:

„Mul oli praegu kofkupõrge, keegi mees tungis mulle kallale. Ja mu rewolwer läks rikki — pagan teab, kuidas see küll juhtus!“ Ta tõmbas wöö wähest relwa ja pani lauale. „Loodetawasti ei usu te, et otsin teie juurest warju. Ei, sest on juba paar tundi tagasi, kui mind tappa taheti. Wajasin kallaletungijat taga ja ta oli mul juba peaaegu käes, aga siis pääsis ta selle neetud rewolvri pärast weel wiimsel filmapilgul! Ja nüüd olen surmani wäsinud.“

Myrna ei saanud millestki aru. Ta laskus aeglaselt oma lihtsale asemele, hoides rewolvrit ikka weel käes.

Terry Could waikis wiimse, waatas otsiwalt ringi, nägi weekannu ja astus selle juure. Ta kääris oma wajakü särkikäise üles ja nüüd wähest märkas Myrna, et käe ümber oli seotud werine taskurätt ja pahtunud werenired ulatusid küünarnukist allapoole.

„On teil tükk puhast riidet?“ küsis ta üle õla.

Myrna tõusis püsti, tuikudes tergelt, sest ta põlwed wärisesid. Miks oli ta nii ärritatud? Haaw polnud ilmsesti sügaw ja oma isakodus oli tal sageli palju hullemaid haawu siduda tulnud.

Ulatabes mehele walge riideriba, mõtles Myrna, et ta peaks teda abistama. Kuid Terry Could ei näinud sellest hoolimat. Ta mässis ise sideme käsiwarre ümber ega näinud märkawatki, et tüdruk hirmust kahwatuna seisid ta selja taga.

„Heitke nüüd puhkama,“ ütles ta, „muidu teen endale etteheiteid, et segasin te unerahu.“

Myrna neelatas. Ta pidi ometi kõnelema. Wõi oli ta üllatusest jää-
nud tummaks?

„Teie ei sega mind,“ lausus ta teeseldud ükskõiksusega, „ma ei ole wä-
sinud. Kui tahate aga ise magada, siis heitke minu asemele.“

Terry Could naeratas, tõstmata pilku.

„Wäga sõbralik teist,“ ütles ta, „aga ma pole sugugi unine.“

„Kas teil pole valu?“

„Miks siis?“

„Te olete ju haawatud?“

„Äinult kriimustatud! Bandiidi kuul tabas waid minu särgikäist.“

„Ja kes oli too bandiit?“

„Arwan, et te ei tunne teda!“

„Aga see humitaks mind siiski?“

„Mis põhjusel, kui küsida tohib?“

Myrna punastas ja see ärritas teda.

„Oh, teie pärast mitte,“ wastas ta upsakalt, „aga elades siin üksi, hu-
mitab mind iga sündmus Mortonhillis. Wõimalik, et asi puutus ka mi-
nusse.“

„Wõi nii,“ wastas Terry Could tõsiselt, „ei, seekord olin küsimuses
waid mina üksi. Aga ma mõistan teie uudishimu täiesti.“

Myrna kortfutatas waiba nurka oma sõrmede wahel.

„Kuid mind humitaks ometi, kes oli lastja?“

„Aga ma ei tahaks seda öelda.“

„Miks mitte?“

Terry Could naeris.

„Sest siis jääks teil minust halb mulje.“

„Ma ei mõista teid,“ imestas Myrna.

„Noh, siis arwaksite, et olen päris wilets mehike, kui ma ifegi tollest
kaabakast wõitu ei saanud.“

„Tähendab — teie ei taha öelda — —“

„Ei, tõepoolest mitte.“

„Hea küll. Ma ei kiusa teid enam.“

„Wäga kena teist. Olete üldse — —“ ta tõsines äkki ja waatas kõr-
wale. „Teil on wist wäga ebamugaw siin?“

„Oh ei. Minu meelest on siin päris tore olla.“

„Siis pole te hellitatud. Rauaks kawatsete siia urlasse jääda?“

„Oh, ärge laimake minu lossi,“ wastas Myrna. „Aga kui kauaks ma
süa jään, see oleneb muidugi taewast.“

„Talwel on siin wõimatu elada.“

„Ma ei mõtle ifegi homsele päewale, kõnelemata siis talwest.“

„Wõi nii? Jah, olete wiletsas seisukorras.“

„Kust teie seda teate?“

„Seda teab kogu Mortonhill.“

„Aga Mortonhilli see erilisel ei liiguta.“

„Ka mind mitte,“ naeris Terry Could, paljastades oma lumimalgete
hammaste ridu. „Pean ainult teesklema huwi, sest see on antud olukor-
ras wäga sobiw.“

Myrna langetas pea, sest mehe uljas pilk hämmeldas teda. Kui mu-
retu oli ta ometi! Ta ei hoolinud põrmugi sellest, et Myrna oli mõtnud
ta püüsi, et ta aimas, kes ta tõeliselt oli... Ta näis elu mõtvat naljana.

„Aga räägime nüüd mõistlikku juttu,“ jatkas Terry Could juba tõsiselt.
„Kui kawatsete talve wæeta metsas, siis peate endale otsima parema ulu-
aluse.“

„Härja Could,“ wastas Myrna rahulikult, „ma ei usu, et peaksin tal-
weks siia jääma. On wäga mõimalik, et kõik lahendub juba järgmise ka-
heksa päewa jookkul.“

„Wõi nii? Kawatsetein teile just pakkuda oma maja, sest ma pööran
Mortonhillile lähemal ajal selja.“

„Teie lahkute siit?“ küsis Myrna üllatunult.

„Jah, talwel pole siin midagi teha. Nagu teate, püüan ja taltsutun
metsahobuseid. Lähen jälle koju tagasi.“

„Kuju?“ imestas Myrna.

„Jah, Las Vegasesse. See asub seal kuskil Arizona piiri läheduses.“

Myrna ohkas. Kui hea oli inimestel, kel oli oma kodu!

„Miks arvate, et teie asjas langetatakse otsus lähema kaheksa päewa
kestel?“

Myrna kehitas õlgu.

„Mul on niisugune tunne.“

„Wõib-olla ei peta teid teie aimdused. Igatahes oodatakse ka Morton-
hillis suure põnewusega lõplikku lahendust.“

„Käite wiimasel ajal sageli Mortonhillis?“

„Jah, tont teab, mis ma seal otsin! Aga metsas läheb ka pikapeale
igawaks.“

„Kadestan teid teie hea tuju pärast, härja Could. Wajaksin seda hä-
dasti.“

„Kui tahate naerda, siis mõtelge ainult Mortonhillile ja ta aumäärseile
kodanikele.“

„Kui mõtlen Mortonhillile, siis hakkab nutma.“

„Kumalus!“ ütles Terry Could.

„Seda küll, aga wahest ei jõua enam kannatada. Kuid milleks hädal-
dada? Inimesi, kel meeleolu hea, ei humita teiste mured, ja mul pole
tavaliselt kombeks haliseda. Muide — olete wist nähane? Mul on kui-
wikuid ja wõin teile teed keeta.“

„Ma ei söö kunagi bõfel,“ ütles ta, „ärge minu pärast end waewake.
Kuid ütelge mulle, millest te dieti elate?“

„Eõddawatest asjadest loomulikult.“

„Proua Book jutustas mulle, et teil sõrmuse eest saadud toiduainetest
jatkub waid üheks nädalaks. Mute siin aga juba kolmandat nädalat.“

„Ma pole ka nii paks kui proua Book.“

Myrnale meenusid äkki jälle isa ja Casting. ja mure waldas teda uue
hooga.

„Kas tunnete kedagi Constance Fallotit?“ küsis ta.

„Meil oli teine jutt alles pooleli,“ jatkas Terry Could jonnakast.

„Millest kawatsete järgnewad nädalad elada?“

„See ei puutu teisse,“ wastas Myrna kulme kortsutades.

„Kühike ja selge vastus. Kuid see ei rahulda mind.“

„Peate juba leppima, härra Could, sest teisse puutub see asi tõesti kõige vähem.“

Myrna häälsõnas teravamalt kui ta oleks tahtnud. Terry Couldi näolt kadus naeratus ja ta muutus väga tõsiseks.

„Andestage,“ ütles ta, „olin pealetükkiv ja häbemata. Teie küsivate Constance Falloti järgi. Loo naine wiib praegu Mortonhilli uue šerifi juures külas. Jack Castingi juures.“

„Kas tunnete teda?“ küsis Myrna, kahetsedes, et oli meest asjatult solmanud.

„Constance Fallot on Nevadas väga tuntud.“

Myrna ei taibanud.

„Noh, mehed, kel raha, ratsutawad Virginia Citysse, et tema juures teed juua.“

Siis waikisid mõlemad. Wiimaks küsis Terry Could:

„Miks see Constance Fallot teid huvitab?“

„Küsimine niisama,“ wastas Myrna, waadates kõrwale, et warjata pisaraid, mis tal jälle olid walgunud silma.

„Kas keegi jutustas teile temast?“

„Jah, Casting kõneles.“

„Casting?“ imestas Terry Could. „Kas teie räägite Castingiga?“

Myrna punastas. Mida ta temast ometi mõtles!

„Ei, ma ei räägi temaga harilikult mitte,“ wastas ta pahaselt. „Kuid ta käis täna siin.“

„Casting teab, et elate siin?“

„Miks see teid üllatab? Teie teadsite seda ju ka.“

„Mina elan metsas. Muide —“ ta naeratas jälle, „oleme mõlemad seltskonnast wälja tõugatud. Peafime dieti kofku hoidma, sest oleme mõlemad üldise põlguse all.“

„Aga mina olen süütu.“

„Mina wiist mitte? Aga nagu soowite. Mida kõneles Casting?“

„Et ta laseb mu isa üles puua. Ja Constance Fallot tunnistab, et minu isa on Bill Bottom.“

Terry Could waikis. Ta toetas pea wastu seinale ja sulges silmad.

Jälle waikisid nad.

Möödus umbes pool tundi, kui Terry Could äkki tõusis ja pikkade sam-mudega hakkas tuba mööda käima. Siis märkas ta pimedas nurgas seis-wat püssi, wõttis selle kätte ja astus laua äärde.

„Noh, sellega wõite endale igasugust lihamoona hankida,“ ütles ta püssi waadeldes.

„Jah, kui mul oleks padruneid,“ wastas Myrna õlgu kehitates.

„Ah, neist on teil puudus. Rahju.“

Nüüd filmas ta nimetähti püsspäral.

„Püsi kuulub teie isale?“

„Ei,“ wastas Myrna wihaselt, „Bill Bottomile!“

Samal hetkel pörutati kõwasti wastu onni ust. Myrna siljatas ehmu-des. Terry Could aga wiskas püssi lauale ja haaras tema kõrwalt re-wolwri. Siis küsis ta rahulikult ja külmawereliselt:

„Kes seal on? Mis kÄra te teete?“

Wastuseks oli waikus.

Myrna süda wafardas peagaegu kuuldawalt. Wiie sekundi pärast kolas wäljas pauk. Samal ajal põrutati mingi raske esemega wastu onni seinu.

Myrna wärises. Terry Could aga naeratas.

„MÄete, seal ta nüüd mÄratsseb,“ ütles ta. „Loodetawasti teie ei karda. Ja loodetawasti pole te mulle pahane, et tekitasin teile nii palju sekeldusi.“

Myrna ei wastanud. Aga ta wõpatas, kui tundmatu uuesti hakkas uksele taguma.

Kuid Terry Couldile näis wahejuhtum meeldiwat. Ta naeratas lõbusalt.

„Julgemini, julgemini!“ hüüdis ta ergutades. „Kui mina oleksin sinu asemel, see wilets uks oleks ammu juba pilbasteks purunenud! Tee kÄhku! Mul hakkab juba igaw oodata. Ja kÄed wÄsivad juba rewolwrit hoidmast!“

Tugew hoop wastu seinu oli wastuseks. Ja siis jÄi kÄik wait.

Myrna kuulatas. Kes waritses seal? Otsisid nad Bill Bottomit?

Terry Could teadis nÄhtawasti, et keegi on tulemas, ja ootas teda kogu aja.

Eis kostis wÄljast inetut lõikawat naeru.

„Noh, tuwike,“ hüüdis pilkaw hÄäl, „kas leidsid endale kaitsja? Dnn kaaja!“

Kes see oli? HÄäl tundus tuttawana, kuid Myrna ei tundnud seda siiski.

Terry Could mÄngis rewolwriga. Ja Äkki taipas Myrna: mitte Terry Couldi ega Bill Bottomit ei otsitud siit, waid öine rünnak oli sihitud temale, Myrna Bentile. Ja kuna Terry Could seda teadis, tuli ta temale appi — — Myrna et mõtelnud edasi. Ta tõusis üles ja wõttis Terry Couldilt rewolwri.

„Noh,“ imestas mees, „mis teil nüüd arus?“

„KÄhen wÄlja ja waatan, kes sõandab mind tumikeseks nimetada?“

Aga Terry Could hoidis teda kÄsiwarrest kinni ja ta haare oli nii tugew, et Myrnal oli walus. Myrna alistus waikides.

„Arge tehke rumalusi,“ ütles Terry Could. „Heitke nüüd magama. Loo handiit põgenes. NÄhtawasti polnud tal isu minuga jõudu proowida. Ta ei lootnud mind siit eest leida. JÄän weel wiuwuks siia. Kuid ärge laske end segada. Wõite rahulikult magada.“

Myrna ei teadnud isegi, mis ta kuulas sõna. Kuid ta laskus segi-paisatud waipadele ja uinus kohe.

Kui ta jÄlle Ärkas, tungis juba hommikuwalgus läbi kitsa laealuse akna. Dnn oli tühi. Kustunud kÄünla kõrwal lebas laual rewolwer ja kÄünlajala alt paisis wiiekümmedollariline raha.

Myrna krimpus Äs huuli. Kas tahtis Terry Could talle tasuda selle eest, et ta isa tema asemel waewles wanglas? Oh, parem ta nÄlgib, kui puudutab seda raha!

Aga piis oli kadunud. Terry Could oli selle kaasa wõtnud. Hoolimata Myrna seletusest, et piis kuulub Bill Bottomile. Ta ei kartnud ilmsesti, et Myrna teda reedab.

Ja Myrna otjustas weel samal pÄewal Virginia Citysse ratsutada.

Järgmise päeva hommikul seisis Jack Casting kopli tara ääres, toetus des mõlema käega wärawa postile. Wõis arvata, et ta waatleb oma hobuseid, kuid tegelikult oli ta pill sihitult suunatud kaugusesse.

Ta nägi halb wälja, sügawad rõngad silme all ja jooned suu ümber terawad ja tigidad. Eile oli ta märatsenud kui hull, sõimanud ja wandunud, kaks sulast majast wälja kihutanud ja isegi Prince'i ähwardanud wäljalandada. Aga ta ei mõtelnud nüüd sellele. Ta ei mõtelnud ka Myrna Bentile. Ta ei mõtelnud üldse millelegi.

Kui teda äkki puudutas kerge käsi, wõpatas ta.

„Tere hommikust, Casting,“ ütles Constance Fallot oma maheda laulwa tooniga, „kas magasite hästi?“

Casting porises midagi arusaamatut ega waadanud fenale daamile otsa.

„Ilus ilm täna, eks ole,“ jatkas Constance Fallot. „Üldse hakkab mulle maaelu wiimasel ajal meeldima. Kawatsen farmi osta. Kas teie ei leia, et see on suurepärane mõte?“

„Mida hakkate teie farmiga peale?“ pilkas Casting. „Teil pole ju põllutööst aimugi.“

„Mis sellest? Palkan endale teenijad,“ naeratas Constance.

„See oleks wast ilus majapidamine,“ irwitas Casting.

„Dma teenijaid kohtleksin ma kindlasti paremini, kui teie omi. Niisugust mürglit, nagu eile —“

„Arge tuletage mulle seda meelde,“ kähistas Casting.

„— ei juhtuks minu majas kunagi,“ jatkas Constance Fallot rahulikult. „Need waesed poisid polnud ju milleski süüdi. Nad — —“

„Jätke juba!“ kähistas Casting.

„Miks olete nii pahas tujus? Kas magasite halvasti.“

„Mul on muresid.“

„Muresid?“ Constance Fallot sulges pooleldi filmad ja piilus tema poole laugude alt. „Kas wajate raha, härra Casting?“

Mees ei wastanud.

„Arwasin, et pärisite Penmoore'idelt ilusa summa ja Benti farm kuulawat nüüd ju ka teile. Aga kui teil siiski on rahamuresid, härra Casting — olen kaunis rikas!“

„Arge rääkige rumalusi,“ urises ta, „mul on raha küllalt.“

„Mis teid siis rõhub?“

„See ei puutu teisse.“

„Eile hommikul olite weel nii heas meeleolus, aga täna ajate hirmu peale. Kus te eile õhtupoolikul käisite?“

„Kui teile minu tuju ei sobi, siis kasige põrgu,“ wastas Casting wihaselt. „Teie pärast ei hakka ma end kofku wõtma!“

„Oh, kui kuri te olete!“ naeris Constance Fallot. „Aga te meeldite mulle. Olete esimene mees, kes mind nii jõhkralt kohtleb. Aga kas teie ei ütleks mulle siiski, kus käisite eile pärast lõunat?“

„Minu arwates ei puutu see teisse hoopiski.“

„Kes teab? Oleme ju teatawal määral liitlased.“

„Mis me oleme?“ üllatus Casting.

„Kiitlased,“ kordas Constance lahkest.

Casting waatas talle tagedalt otsa.

„Arge õelge seda nii waljusti,“ urises ta, „wõiksite seda kunagi kahtseda.“

Constance Jallot waikis wiivu. Siis lausus ta äkki:

„Jusad hobused, eks ole, Jack? Räägitakse, et suurema osa neist ostanud wana Penmoore Terry Couldilt.“

Casting hammustas huult. Tol naisel oli kummaliseks harjumuseks teda mõnikord ootamatult sinatada. Oh, kuis ta teda wihkas!

„Need on Penmoore'i hobused, teil on õigus. Aga ainult paar neist on ostetud Terry Couldilt.“

„Tolle Terry Couldiga olen ammu juba igatsenud tutwuda,“ lausus Constance Jallot tasa, „kuid imelikul kombel pole teda kunagi kodus.“

„See on loomulik. Metfikuid hobuseid püüdes peab ta alati walwel olema, need ei jookse ju ummisjalu wärawast sisse! Kui tahate teda näha, minge Smooki baari. Seal istub ta igal õhtul.“

„Baaris on wist väga huwitaw?“

„Kui peate joobnud mehi huwitawaks, siis küll.“

„Kuule, Jack, millal on asjad nii kaugel, et wõin Benti tunnistada Bill Bottomiks?“

„Selleks on weel terve nädal aega.“

„Küig kaua! Ei, wõimatu!“

„Miks?“ ägestus Casting.

Aga Constance Jallot kehitas ainult õlgu.

„Tutustan homme Mortonhilli elanikele, et Bent on Bill Bottom.“

„Seda sa ei tee,“ wastas Casting jäiselt.

„Siiski. Ra minu kannatus katkeb kord.“

„Sa ootad weel nädal aega. Ja sa räägid sellest ainult siis, kui mina sind käsen. Ja wõimalik, et sul ei tarwitse midagi öelda. Nimelt juhul, kui wabastan Benjamin Benti.“

„Mis ajast oled muutnud meelt? Kas eilne retk metsadesse oli nii otsustaw?“

„Kui tahad teada, jah.“

„Aga pea meeles, et mina ei loobu oma ettewõttest. Ma ei lahku Mortonhillist enne kui olen saamutanud oma sihi.“

„Arwasin, et tulid siia puhkama.“

„Oled sina ka naiwne! Saabusin Mortonhilli ainult Bill Bottomi pärast.“

„Mis sul selle mõrwariga ühist on?“

„Olen ainult huwitatud sellest, et Tex Canter teda ei leiaks. Ja minu idee Bentil Bill Bottomil asemel üles puua ja maha matta sobib mulle suurepäraselt.“

„Ja kes on tõeline Bill Bottom?“ küsis Casting kähisewa häälega.

„Oh, tema pärast ei tarwitse sul muretseda. Olen kindel, et ta pärast Bentil surma otsib endale uue tegevusvälja.“

Casting naeris pilkawalt.

„Kardan, et eksid seekord oma arwestusega. Bill Bottomil taoline mees ei tunne tänulikkust. Tahad teda endale wõita. Aga sina pole enam

naine, keda mõiks armastada. Oled liig wana ja äraelanud. Ara pahanda midagi — tõde on ikka libe. Aga ma saan sinust aru, isegi wäga hästi."

Constance Fallot hammustas huult.

"Wõimalik, et sul on õigus. Aga ma ei wäsi enne, kui olen wõitnud Bill Bottomi. Tema peab mulle kuuluma! Ja kui sina arwad, et suudad mind takistada, siis ehkid ja rängalt. Homme kuulutan igaihele, et Bent on Bill Bottom."

"Sa ei tee seda," sissistas Casting. "Sa kannatad veel."

"Milleks? Keda sa ootad?"

"Myrna Benti."

"Ah nii," lausus Constance tasa.

"Jah, Myrna Benti. Külastasin teda eile ja ütlesin talle, et wabastan ta isa, kui ta —"

"Nii," ütles Constance Fallot jällegi üsna tasa, "mõistan — ja sa mõtled tõesti pidada oma sõna, kui tüdruk tuleb sinu juure?"

"Mida tahad sellega öelda?"

"Tahad tõesti wabastada ta isa? Kas sa ei taipa, et naeruwääristad end sellega Mortonhilli ees? Kas annad Bentile ta farmi tagasi? Ja ootad kannatlikult, et ta kaebab sinu peale Tuscaroras? Ja lähed siis kohtusse oma ebaseaduslike tegude eest wastust andma?"

"Waiki!" sissistas ta. "Nectud madu!"

"Kas sulle ei näi, et oleks siiski parem, kui laseksid mul tegutseda?" jatkas Constance Fallot rahulikult.

"Jäta juba! Minupärast tee Bentiga mida tahad, aga tüdruk peab kuuluma mulle! Ja enne näbalat ta ei tule!"

"Kui töötad, et annad mulle Benti suhtes wabad käed, siis korraldan nõnda, et tüdruk tuleb veel täna."

"Täna?" naeris Casting. "Kas oled näinud Myrna Benti? On sul aimu, kui metsik ja iseteadew ta on?"

"Ma pole teda küll näinud, kuid wõib-olla tunnen teda paremini kui sina," wastas Constance Fallot tõsiselt. "Bent on mulle wiimase kümne aasta jooksul temast sageli jutustanud."

Casting wõpatas, nagu oleks teda midagi torganud.

"Sa tunned Benti?"

"Muidugi," wastas Constance rahulikult, "miks ei peaks ma teda tundma?"

Casting haaras ta õlust kinni ja raputas teda.

"Sina," kähistas ta, "sina õelus — — Kui sa tüdruku täna siia tood, siis wõid homme teha, mida tahad. Ma ratsutan mixema ja sul on wabad käed. Aga üht ütle mulle veel: kas leidsid Mortonhillist Bill Bottomi?"

"Weel mitte," wastas Constance Fallot, naeratades salapäraselt. "Olen näinud kõiki Mortonhilli mehi peale Terry Couldi. Ja temast räägitakse, et ta oskawat korraga kahest rewolwrist lasta."

"Narr," pomises Casting pettunult. "Sa pead siis Terry Couldi Bill Bottomiks? Aga kui ta seda ei ole?"

"Olen weendunud, et tema on Bill Bottom."

Casting ohkas.

„Soowiksin, et sul oleks õigus. Kuid sellisel juhul sinu waew oli asjata. Terry Could on mitu korda Myrna Benti au kaitsmaks wälja astunud, ja mehed, kellele Myrna Bent pole ükskõikne, ei hooli sinusugustest naistest!“

Wiha moondas Constance Falloti näo inetuks lõustaks. Aga ta kogus end koha.

„Tänan sind,“ ütles ta, „et rääkisid mulle sellest. On väga kasulik kõig teada. See kergendab minu ülesannet.“

Ta pööras ümber ja sammus maja poole. Casting aga waatas talle süngelt pilguga järele.

16.

„Wabandust,“ kõnetas metsa wabel luusimat Myrna Benti äkki naisehäälel, „kas wõiksite mulle juhatada, kus asub Myrna Benti onn? Olen esimest korda siin ja ma ei ole teinud.“

Myrna silmitses üllatunult elegantset naisratsanikku, kelle lähenemist ta polnud märganud, sest pehme samblapind summutas kapijade plagina.

„Mina olen Myrna Bent.“

„Oh!“ Constance Fallot — esimisel pilgul teadis Myrna, et see oli tema — näis meeldiwalt üllatatud. Ta hüppas sabulast ja sirutas tüdrukule käe. „Kas tohin teid terwitada?“

Myrna Bent ei wõtnud pakutud kätt wastu.

„Tere,“ wastas ta jääselt. „Mida soowite minust?“

Constance Fallot oli solwatud.

„Ah,“ ütles ta, „wabandage, unustasin. Pean end muudugi esitlema. Minu nimi on Constance Fallot. Kas teie ei wiiks mind oma majja? Urwan, et seal on parem kõnelda kui siin inetus ja sünges metsas.“

„Mulle meeldib metsas väga, preili Fallot. Aga kui soowite, lähme onni. Sinna on küll veel poole tunni maa.“

„Tänan, siis mitte,“ wastas Constance. „Juba siianigi oli tee minu jaoks küllalt pikk. Runa läheduses pole wist kedagi, kes meid kuuleks, siis ütlen süüdamas, mille pärast tulin.“

„Palun.“

„Mina, —“ Constance Fallot kehitas õlgu, „ma ei tea tõepoolest, kuidas alata, preili Bent. Ma ei tea nimelt, millest olete teadlik, millest mitte. Olen teie isa sõbratar.“

Myrna ei wastanud. Ta seisis sirgelt ja püsti päi, oodates kannatlikult. Ta ei pööranud pilku Constance Falloti ilusalt näolt.

„Tunnen teie isa kaua, kaua aastaid. Armastasime teineteist väga.“

Constance Fallot muutus närwlikuks. Need selged rahulikud silmad, mis ei peegeldanud ei üllatust ega imestust, häirisid teda. Miks ei kõneldud tüdruk? Miks seisis ta kangelst kui puu?

„Teie isa lubas minuga korduvalt abielluda,“ jatkas ta, aga Myrna ei liigastanud weelgi. „Dotasin kümme aastat, aga ta ei pidanud sõna.“

Myrna Bent waitis.

„Teie isa kõneles alati abiellumisest, kuid äkki ei kuulnud ma temast enam midagi. Ta ei tulnud enam minu juurde — ja — ja —“ Constance Falloti hääl muutus nutuseks, „ja sellepärast tulin nüüd Mortonhilli.“

Myrna Benti ilme oli süngistunud ja ta suunurgad tõmblefid waewalt määrgatawalt. Aga Constance Fallot nägi ometi põlgust, mis väljendus ta pilgus.

„Tulin teie isale meenutama ta töotust,“ jatkas Constance Fallot wäga tõsiselt, „aga ma ei saanud temaga kokku, sest ta istub wanglas ja teda süüdistatakse mitmes mõrwas. Ta puuakse üles ja ma jään üksi, hüljatuna ja õnnetuna.“

„Kas wõisite sellepärast ette pika teekonna metsa, et ütelda mulle seda?“ küsis Myrna Bent.

„Jah,“ nuukfus Constance Fallot.

„Ma ei usu teid,“ wastas Myrna rahulikult. „Mulle on teist juba räägitud. Olete juba mitmendat päewa Mortonhillis. Waletate mulle. Mu isa pole tiialgi Virginia Citys käinud.“

Constance Fallot pühkis pisarad filmist. Ta teeskles oivaliselt.

„Olete laps, preili Bent,“ ütles ta. „Mida teate teie meestest? Aga wähest tunnete seda käewõru? Selle kinkis mulle teie isa.“

Myrna püüdis oma närwlikkust warjata. Seda käewõru ta tundis. See oli kuulunud tema emale ja mitme aasta eest oli isa ütelnud, et käewõru oli kadunud.

„Kõõmustan, et tunnete käewõru,“ wõidurõõmutses Constance Fallot. „Nüüd ei pea te mind wähemalt waletajaks.“

Myrna waatas talle otsa.

„Kui minu isa teiega tõesti tahtis abielluda, — siis ei saa ma teid nüüd aidata, preili Fallot. Mul ei ole enam mingit warandust ja mul pole sentigi, et maksta teile kahjutasu.“

„Saite minust walesti aru. Ma ei waja teilt abi. Tutustasin seda kõike ainult selleks, et mõistaksite mind paremini. Mortonhilli uus sheriff härra Casting saadab mind teie juurde.“

„Kas ta eile ei ütelnud mulle veel kõik? Kas ta unustas midagi?“

„Ei, ta ei unustanud midagi. Kuid ta ekkis tähtajaga, mille andis teile. Peate täna veel langetama otsuse.“

„Täna? Mida te mõtlete?“

„Kas te Castingi ettepanekut enam ei mäleta?“

„Ettepanekut? — Ta ütles, et kawatsete minu isa tunnistada Bill Bottomiks. Kas teete seda kättemaksuks, preili Fallot?“

„Jah, ka mina olen inimene.“

„See on mõrw, mida kawatsete.“

„Milliseid suuri sõnu te tarwitate!“

„See on ainus õige sõna teie tegemise kohta.“

„Aga teie wõimuses on oma isa päästa.“

„Kuid teie kättemaks? Miks loobute sellest?“

„Mul on Castingi wastu kohustusi. Ja tema meeleheaks oleksin walis oma otsust muutma.“

„Suurepärane. Imestasin endamisi, miks tahate minu isa hukatusesse faata. Kuid nüüd ma tean, et osutate sellega Castingile teene. Võinuksite seda mulle kohe ütelda, jättes minu isa ja käemõru mängust välja. Minu isa pole mees, kes oma sõna ei pea.“

Constance Fallot naeratas.

„Teie ei tea midagi,“ lausus ta rahulikult, „aga see on ükskõik. Hoollitsen igal juhul selle eest, et teie isa mõistetakse süüdi, kui te veel täna ei külasta Castingit. Oma isa päästmiseks on teil nüüd see ainus võimalus. Tuscarorasse sõitmiseks pole teil enam aega.“

Myrna Bent oigas tahtmatult.

„Dlete väga halb inimene, precii Fallot.“

Constance Fallot naeris. Kuid võidurõõmu segunes mõrudat maiku ja tal oli tunne, nagu peaks ta nutma. Enda ja oma raiskunud elu pärast.

„Maailmas peab leiduma ka halbu inimesi,“ naeris ta. „Muidu ei hinnataks häid. Aga võite rahulikult tulla Castingi juurde, teie kuulsuse pole see kahjuks. Kuigi Terry Could paar korda on astunud teie au kaitseks välja, — kord isegi kellegi mehe läbi peksnud, ei ole Mortonhilli elanikud oma arvamist teie kohta veel muutnud.“

„Kes astus minu au kaitseks välja?“ küsis Myrna humitatuult, kartes, et ta kuulis valesti.

Constance vaatatas talle otja ja ta filmas sädelesid rohekalt.

„Terry Could,“ siistas ta läbi hammaste.

Myrna Bent pöördus kannalt ringi. Lausumata sõna ja vaatamata tagasi ta eemaldus naisest, kes teda vihkas.

Constance Fallot wandus, kui ta hüppas sadulasse. Ja ta nägu oli vihast moonutatud, kui ta kihutas Mortonhilli tagasi.

17.

Oli pilkafelt pime öö, kui Myrna Bent väljus metsast. Ta vaatatas ettevaatlikult ringi, kas läheduses ei leidu kedagi. Aga ümberringi valitses vaiksus.

All orus wilkused üksikud tuled. Seal asus Mortonhill.

Pikkamisi laskus Myrna kitsast teerajast alla. Iga samm juures viitas ta, nagu lootes, et tal siiski ei tarwitse jätkata teekonda. Aga ta lähenes ikka enam ja enam Mortonhillile ja seisis warsti esimese maja ees. Ta mõõdus Cliffordi farmist, Dooki poest ja Smooksi baarist. Kuid ta ei waadanud heledasti valgustatud akendest sisse. Teel ei kohanud ta kedagi. Castingi wärawasse jõudes lõi kell kuskil ükskeist.

Imelikul kombel näisid siin kõik magawat. Sulaste maja aknad olid pimedad ja Castingi enda elamus ei põlenud samuti lampi.

Myrna seisatas hetke waikiva maja ees. Ta nägi rasket ust ja suletud aknaid — ja ta ilme oli nagu kivistunud.

Siis astus ta aeglaselt trepist üles, koputas. Veel kord. Aga keegi ei wastanud ega tulnud awama. Siis wajutas ta lingile. Üks polnud lutus. Pikkamisi astus ta sisse.

Esikus oli vaiksus weel rõhavam kui väljas. Must pimedus hõlmas teda, kui ta enda järel sulges ukse. Ta toetus wastu seinale ja kuulatas. Vaikus. Ta ootas, aga kedagi ei tulnud.

Myrna oli aastate eest, kui wana Casting weel elas, käinud kord siin. Ta teadis, et paremal pool asus elutoa uks.

Myrna hingas taha ja raskelt. Metšik hirm rõhus teda.

Ta seisis siin, sest kõi oli otsas. Ta oli kadunud, päästmatult, sest ta armastas Terry Couldi. Ta päästab oma isa — nõnda oli ta otsustanud, — ja läheb siis. Ükskõik kuhu. Kõige meelsamini Humboldt-jõkke. Sest tal polnud ju tulewikku.

Toast kostis tassist häälitust. Myrna surus käed rinna vastu. Ta kuulatas. Kas keegi oli siiski toas? Constance Fallot wõi Casting? Dotas ta teda?

Äkki süngistus Myrna ilme. Ta surus otsustawalt elutoa ukse lingile ja astus järgmisel sekundil üle läwe. Toas oli nii pime, et ta ebamääraselt nägi waid mööblite piirjooni.

Hinge kinni pidades astus ta sammude edasi. Kell löi jälle. Oli ta tõesti juba pool tundi siin wõõras majas? Ta lähenes aknale, ettemaatlikult ja aralt. Ning äkki komistas ta millelegi pehmele.

Põrandal lebas inimene!

Kõhudes põrkas tüdruk tagasi. Aga ta toibus kohe ja kummardus mehe kohale, kes lamas kõhuli. See oli Casting. Ja ta oli kõidetud.

Myrna tahtis teda akna poole tõmmata, sest seal oli weidi walgem. Kuid ta ei jõudnud, mees oli wäga raske. Ja ta ei liigastanud. Oli ta surunud? Wõi haawatud?

Laua kohal rippus lamp. Kuid Myrnal polnud tikk. Ta otsis neid kummutit, laualt, ifegi põrandalt, kuid tikk ei leidunud kuskil.

Wahupeal olid ta silmad pimeduse warjunud. Myrna astus jälle lebaka juurde, keeras ta seljalt. Ja siis imus taewasewale kuu. Ning Myrna märkas nüüd, et Castingile oli sugu topitud mingi riidest nuustik.

Myrnal hakkas korraga külm. Ta toetus kummuti vastu ja silmitses meest, kes aeglaselt tõstis laud. Myrna kummardus kärmelt, tõmbas tal rästi suust ja hakkas siis kõidikuid lahti näppima. Kuid see polnud kerge töö. Nöörid olid tõmmatud nii pinguli, et Myrnal lihtsalt ei jatkunud jõudu sõlmede arutamiseks. Ta tõusis uuesti, et otsida nuga. Wiimaks leidis ta ühe laua laekast. Nüüd oli Casting mõne osawa wõttega kõidukiist wabastatud. Myrna pani noa käest ja jäi nurka akna alla seisma.

Casting waiakis. Pikkamisi ja raskelt ajas ta end jalule. Ta astus paar tükewat sammude ja lastus siis pingile ahju juures. Mõlemast wäikesest aknast tungis tupp kuuwalgust. Kuiwanud lilled aknal heitsid põrandale kummalisi hiiglaslikke warje. Kell tiksus korrapäraselt ja mees pingil hingas kähisedes.

Siis lausus Myrna taha:

„Ma täitsin teie soowi, Casting, — ja tulin.“

Waiakus oli wastuseks.

„Siin ma olen ja püüan andlikult — —“ nuuskudes katkestas ta lause.

Näis, nagu poleks Casting teda üldse kuulnud. Ta wigas ainult. Kuid lõpuks kähistas ta ometi:

„Wõite jälle minna. Mul pole täna tuju teiega jannata.“

Myrna ei liikunud paigast.

„Kas te ei kuulnud? Hakake filmapilk minema! Te segate mind!“ kätartas Casting. „Kas teie ei näe, et tulete ebasobival ajal? Wihkan teid! Miks wabastafite mind köidikuisi? Miks ei naernud te minu üle? Miks seifate ifka weel siin? Mida te ootate?“

„Minu isa ei tohi surra, Casting,“ ütles Myrna tafa. „Peate ta wabastama. Olen walmis tema eest ohwerdama köik.“

„Wõi nii? Muide, kas teate, kes siin käis? Kes mind aheldas?“

„See ei huwita mind.“

„Aga ütlen teile süiski. Terry Could oli see. Mees, kelle hobused on parimad ümbuskonnas. Mees, kes oskab kaht rewolwrit korraga kasutada ja kes alati tabab märki. Mees, keda pidafin lihtfaks hobustepüüdjaks ja kes hikori läbi pekfis sellepärast, et ta teid laimas. Mees, kes Constance Falloti arwamise järgi on Bill Bottom.“

„Mis puutub see minusse? Tulin oma isa eest paluma. Köik muu —“

„Ei huwita teid, eks ole? Noh, hea küll. Minge nüüd.“

„Aga minu isa, Casting?“

„Tõmmatafse wõllasse! Jätke mind rahule.“

„Andfite mulle oma sõna, Casting.“

„Ütlefin sulle, et wabastan su isa, kui kuulud mulle,“ wastas Casting pilkawalt. „Aga ma ei taha find enam. Mine!“ karjus ta. „Mine! Palu Bill Bottomilt abi. Aga hoiatan find Constance Falloti eest — ta armastab teda nimelt.“

Myrna oli nagu halwatud. Ta ei suutnud end liigutada.

„Jäta mind rahule!“ kriiskas Casting, „mine ometi!“

Samal ajal lähenesid kiired sammud ja keegi hüüdis erutatult Castingi nime.

Aga Casting ei tõfunud ifegi pead. Tal oli nähtawasti täiesti üksköik, kas teda hüüti wõi mitte.

„Casting! Casting!“ hüüti waljusti ja põrutati rusikatega wastu ust.

See oli Prince, kes nüüd paiskas ufse walla ja tormas tупpa.

„Kähku,“ hingeldas ta. „Tulge filmapilk. Ufi on wäga tõfine.“

Casting filmiufes teda pilkawalt.

„Wanglasse on sisse murtud,“ häaldas Prince. „Mõlemad walwurid on uimaseks löödud ja finni köidetud. Ja Bent, sberiff Bent on waba.“

Casting naeris karedalt.

„Jäid oma teatega hiljaks,“ pilkas ta. „Seda teadfin juba ammu.“

Prince wahtis Castingile pärani filmil otfa.

„Terry Could oli see,“ seletas ta. „Terry Could. Ufsi.“

Myrna kartis, et ta kukub ümber. Nii jõueta oli ta äkki. Aga nõrkus kestis waid sekundi. Järgmisel sekundil sööstis ta uksest.

Kuuwalgel lebasid majad ja metsad. Täna wail walitses endiselt waihus. Myrna jooksis edasi, teadmata ifegi, kuhu ta ruttab. Kuhu peab ta fuunduma? Kust otsima põgenikke?

Kui ta pööras ümber nurga, nägi ta peatänawal inimesi rühmade wiifi koos oma majade ees. Arwatawasti oli sõnum sberiff Benti põgenemifest lewinud kulutulena. Myrna ei hoolinud uudishimulikest, kelle kõnesumin

tema möödumisel waikis. Ta rõõmustas ainult, et keegi ei astunud tema teele ega esitanud talle küsimusi.

Cliffordi farmi ees tasandas ta sammude. Ta hingeldas. Ei, jalgsi ei jõua ta kuigi kaugemale. Ta pidi tingimata hankima hobuse.

Ta käändus Penmoore'i farmi wiivale teele, otustades seal mõtta hobuse. Waewalt Roy Fergon talle seda keelaks. Ta pealegi ei mõtelnud Myrna temalt üldse luba küsida, waid koplis lihtsalt hobuse selga hüpata ja minema kihutada.

Ta möödus esimestest kopliteist, kus jälud olid kogunenud puude warju, ja astus siis õuele. Tallide juures paistis nõrka walgusekuma. Myrna hülis ettevaatlikult lähemale, soowides märkamatuult teise koplisse jõuda.

Teerada wiis otse talli tagant mööda. Wäikestest aknast kostis hääli. Myrna seisatas wiiru ja kangestus hirmust. See, mida ta nüüd kuulis, oli õudne.

18.

Kui Constance Fallot oma wäsitawalt ratsutusretkelt koju jõudis, läks ta lohe oma tuppa, lukustades ukse enda järel. See oli küll asjatu, sest majas polnud inimest, kes tulnuks teda segama. Ei märgatud isegi, et ta puudus lõunalaualast. Terwe pärastlõuna lebas ta tolmunud riietes sängis, haududes kättemaksu mõtteid.

Alles õhtu eel asus ta end ilusaks tegema. Ligi tund aega istus ta peegli ees, minnikes end kõigi reeglite kohaselt. Wäga elegantses kleidis, kalliskiwide säras, wäljus ta siis kella üheksa paiku majast.

Castingit polnud näha. Snel seiswad teenijad aga silmitsefid teda imestunult: nii toredana polnud nad teda weel enne näinud!

Constance Fallot läks Smookfi baari. Ta pidi nägema Terry Couldi. Tingimata. Ja täna weel.

Baaris äratas ta õigustatud tähelepanu. Seal ei käinud kunagi naisi, kõnelemata nii elegantsest daamist. Aga ta ei tekitanud üldist imetlust, nagu ta oli lootnud. Wastupidi, wanemad mehed wangutasid pead ja waatlesid teda halbustawalt. Nooremad aga piilusid teda waid alt-kulmu, kartes, et ta wähest kawatseb nende lauas aset wõtta.

Constance Fallot märkas süngeid pilke, kuid see ei häirinud teda. Ta istus wäikese laua taha, tellis endale midagi söödawat ja hakkas siis suitsetama. Mitte omakeeratud sigarette, nagu teised siin, waid kalleid luksus-pakendis sigarette.

Ta ootas. Kuna aga ootamine teda wäsitas, tüdines ta kiiresti ja muutus närwlikuks. Mida hilisemaks läks aeg, seda rohkem tuli uusi külalisi. Kuid Terry Couldi polnud nende seas.

Kella üheteisikümne paiku tormas Hunty hingeldades baari ja teatas, et sheriff Dent olewat wabastatud. Terry Couldi poolt.

„Ta löi ukse sisse,“ karjus ta läbi saali, „selle raske ukse. Kirwega, nii et pilpad lendasid. Ja enne oli ta mõlemal wahil käed ja jalad kinni sidunud. Mehed lamasid nagu puntrad põrandal, ei jõudnud sõrmegi liigutada. Tal oli teine hobune kaasas. Elgerta, nagu seletawat wahid. Ütlen teile: me olime igaweseid lollid, et uskufime Castingi juttu. Mitte Dent pole Bill Bottom, waid Terry Could. Watchin on oma meestega juba tema kannul ja ma usun, et ta seekord meie käest enam ei pääse!“

Mõne minuti pärast istus Constance Fallot üksi suitsufuses saalis. Hegi Smooks oli leti tagant kadunud.

„Nii, nii,“ mõtles Constance, „too Terry Could!“ Pikkamisi mõttis ta käekotist peegli ja puuderdas nina. Siis kohendas ta soengut, silistas kleiti ja tõusis majesteetliku aeglusega. Rahulikult sammus ta mahapaisatud toolide vahelt ukse poole.

Wäljas tänaval kibus elu. Kõikjal seisid mehed, naised ja lapsed rühmiti, kõrarikalt arutades juhtunud sündmust. Keegi ei heitnud Constance Fallotile pilku. Keedagi ei huvitanud, kuhu ta ruttas.

Tema aga sammus kiiresti metsa suubuvat maanteed mööda edasi, wallatud waid soowist näha iga hinna eest Terry Couldi.

Constance Fallot oli nii erutatud, et ta ei märganudki, kuidas ta pika õhtukleidi saba lohises tolmus, ega teinud talle walu ka kwiikeseid, mis ta lahtistest kingadest tungisid sisse, hõõrudes peene siidsuka katti.

Raugel eespool paistis jalkfond mehi. Runa ta ei tahtnud, et teda nähtaks, pööras ta Penmoore'i farmi poole suunduwale teele, otustades teha suurema ringi. Majad olid täiesti pimedad, kuskilt ei kostnud häält.

Alga äkki wõpatas ta. Yuude warjust eraldus mehekogu ja tuli otsejoones lähemale. Heledas kuuvalguses paistis ta nägu selgesti. Kuid tema ei märganud naist, kes seisatas kõrge tara warjus.

„Bill! Bill Bottom!“ hüüdis Constance Fallot.

Mees jäi seisma, waatas ringi ja märkas teda. Waewalt kolm meetrit oli nende wahet.

Constance Fallot wärises, kuid mees walitses end filmapilk.

„Ah,“ ütles ta tasa, „kas luurasiid mind? Kas sa pole märganud, et hoidusin sinust eemale? Et ma ei taha sind näha?“

Constance neelatas. Siis tõstis ta anuwalt käed.

„Bill,“ sosistas ta, Bill. „Ära ole minu wastu halb. Otsisin sind kõikjal, aga praegu on juhus, et kohtan sind.“

Mees naeris pilkawalt.

„Mida sa minuist tahad?“ küsis ta külmalt. „Nüüd olen siin. Ütle, mida sa tahad?“

Constance wahtis talle pärani filmil otja.

„Kus on Bent?“ küsis ta sosinal. „Kus on sberiff Bent? Terwe Mortonhill otsib sind.“

„Mind?“ inestas mees. „Kas juba?“

„See on ju loomulik pärast seda — —“

„Ma ei saa aru — —“

„Kas sa pole siis Terry Could? Kas sa ei päästnud sberiff Benti?“

„Waat' kus nudis,“ lausus mees süngelt, „kuulen sellest wahest praegu. Kas Terry Could wabastas Benti?“

Constance Fallot oli hämmastusest keeletu.

Mees haaras tal toorelt käsiwarrest ja tõmbas ta endaga talli warju.

„Paqana päralt!“ kiristas ta hambaid, „siit paistame ju igale mõõdujale filma.“

Ta astus talli ja süütas aknal seiswa küünla.

„Käägi nüüd,“ käskis ta. „Siin ei sega meid keegi. Oled rõhutatud, nagu ma näen. Aga kõnele ometi! Mul pole aega!“

Kuid Constance ei saanud sõna suust.

„Kähku!“ kätatas mees. „Mu kannatus katkeb juba.“

„Mõtlesin,“ sosistas Constance kohkunult, „mõtlesin, et oled Terry Could.“

Mees naeris pilkawalt.

„Oled eeskujulik salapolitseinik, seda peab ütleva! Terry Could on minu suurim waenlane. Minu nimi on Roy Fergon. Imestad, mis? Arvasid wist, et tunned kõiki Mortonhilli elanikke? Jah, kullake, mul polnud mingit põhjust sind kohata. Ja mul pole ka vähematki lusti sinuga nüüd pikka juttu ajada. Olen sinust tüdinunud. Oled igaw.“

„Armastan sind,“ sosistas Constance Fallot.

Bill Bottom krimpisutas huuli.

„Kurb. Rahetsen sind. Sest sinu armastus ei weetle mind raasugi. Ma ei waja sinusugust naist. Armastan Myrna Benti. Muide, minust poleks sinul ka kasu. Minu laul on lauldud.“

Constance Fallot tõstis anuwalt käed.

„Särgnen sulle igale poole, ka waesufesse ja wiletufesse. Ainult wõta mind kaasa.“

„Kui ohwimeelne sa oled,“ pilkas Roy Fergon, „ja kui uhke sa üldse wälja näed! Shtukleidis talli tulla! Milline hea toon! Waata, et sa oma sabasid sõnnikuga ei määri! Muide, ma ei salli korratuid ja lohakaid naisi!“

Constance Fallot waatles teda põlewail silmil. Ta tahtnuks nutta, kuid tal puudusid pisarad.

„Aga rahustu,“ jatkas Roy Fergon, „mina pole enam mees, kellega tasuks end siduda. Olen otsas.“

„Mul on raha,“ sosistas Constance.

„Kes räägib rahast!“ lausus Bill Bottom põlastawalt. „Mul on warandusi nii palju, et wõiksin osta terve riigi! Ja ma walitseksin seal kuningana, hoolimata sellest, et Terry Could teab, kes ma olen. Teen täna lõpuarwed Mortonhilli ja Myrna Bentiga. Aga waatamata kõigele olen lõpul. Olen sama hea kui surnud.“

Constance Fallot wärises.

„Oled muutunud,“ sosistas ta.

Mees naeris lõikawalt.

„Tean,“ ütles ta, „tean seda isegi. Imelik, et inimene nii tugewasti wõib muutuda? Ütelnuks mulle keegi seda kahe aasta eest, ma oleks ta wälja naernud! Kahe aasta eest olin kogunud nii palju warandusi, et wõiksin elulõpuni muretult ja külluses elada. Lahkusin Tuscarorast, et siirduda Mehhiikosse. Olin rõõmus ja endaga rahul. Mind löbustas Bellin, kes otsis mind kõikselt ja ometi ei leidnud. Sinu olin ammu juba unustanud. Siis sattusin Mortonhilli.“

Ta waikis wiiwju ja süütas sigareti.

„Minu emal oli kombeks ütelda, et iga süü leiab juba maa peal karis- tuse. Mul ei tulnud see rumal lause meelde, kui tulin Mortonhilli. Olin

wäsinud ja läksin sberiff Benti juurde, et paluda öömaja. Jutustasin, et olen tööta, ja ta uskus mind. Siis nägin Myrna Benti ja jäin kohale."

Jälle mõtles ta hetke, enne kui ta edasi kõneles:

"Bent wöttis mind oma farmi ja oli minuga rahul. Warsti sain tema paremaks käeks. Ta usaldas mind täiesti. Kuigi mul polnud tarwidust teenida, töötasin ometi warahommikust hilisööni. Pool aastat hiljem taipasin, et ma ei suuda Myrna Benti elada. Soowisin, et ta armuks minusse. Ta ei tohtinud üalgi teada saada, et olen Bill Bottom. Olin walmis loobuma oma peidetud aaretest ja tema kõrwal alustama uut elu. Olin hull, eks ole? Aga ma teadsin, et olen hull, ja see ei häirinud mind."

Constance Falloti käed langesid lödwalt külgedele.

"Nõnda kestes see terve aasta. Siis sõitis Myrna Bent Idahosse. Wõitlesin endaga, sundisin end teda unustama, kuid see käis mul üle jõu. Kõik minu kawatsused põgeneda, rännata siit kaugele, jäid teostamata. Dotasin teda. Kui ta wiimaks saabus, olin õnnelikum inimene maailmas. Aga õnn oli petlik. Juba järgmisel päewal märkasin, et Myrna ei hoolinud minust raasugi, et olin talle õhk. Ja siis waldas mind taltfutamata metsikus. Kaks aastat olin end hoidnud waos, kuid nüüd ei suutnud ma enam. Meie naabriks oli wana Blue, hädine riikas wanamees. Ta ärritas mind, ärritas mind nii, et ma ühel ööl tungisin ta onni ja kägistasin ta. Pärast oli mul temast kahju, kuid siis polnud enam midagi parata."

Constance Fallot wigas tasa.

"Kui aga Casting ootamatult hakkas kahtlustama sberiff Benti, olin ma isegi rõõmus. Olin weendumud, et Myrna Bent pöördub minu poole, kui tal pole enam isa, kes teda kaitseks. . . Aga Myrna oli uhke. . ."

Bill Bottom lehtitas õlgu. Ta wiskas põlewa sigareti otsa wastu seinale.

"On sul aimu, miks ma sulle seda jutustan?" küsis ta äkki. "Kas mõistad mind üldse?"

Constance Fallot waikis.

"Jutustasin sulle oma loo selleks, et sa teaksid, et ükski ei pääse oma saatusest. Kord murdub igauks. Ka sina. Sama wähe kui mul oli õnne Myrna Benti, samawähe on sinul minuga. Kuid oled siiski paremas seisukorras. Sa pole üalgi kannatanud nii metsikut walu, nagu mina tol ööl, mil Myrna Bent mulle tunnistas, et abiellub Harry Penmoore'iga. Seeford olin meeletu wihasi. Tapsin Harry ja ta isa. Aga Myrna ei armastanud mind siiski."

"Mida leidsid Myrna Benti, et oled temasse nii kiindunud?" küsis Constance waewalt kuuldawalt.

Bill Bottom lehtitas õlgu.

"Ma ei tea. Ta on ilus. Kuid maailmas on weel ilusamaid naisi. Ei, ma ei oska seda seletada."

"Ja nüüd," fofistas Constance, "mida kawatsed nüüd?"

"Lähem ära siit. Ükskõik kuhu."

"Ja Terry Could? Sa ütlesid, et ta teab, kes sa oled?"

"Teen temaga lõpuarwe. Ta sureb. Mitte sellepärast, et ta teab, et olen Bill Bottom, waid sellepärast, et Myrna teda armastab."

"Ja tüdruk? Tüdruk, kes häwitas su elujõu?"

"Ära ägestu. Ka tema sureb. Kõik surewad. Terve Mortonhill

hukkub, sest mets põleb."

"Mets põleb!" kiljatas Constance.

"Ara karju. Panin metsa kaugemalt põlema. Dösel ei paista suits, kuid warahommikul ümbritseb Mortonhilli tulemeri. Ja keegi ei pääse wälja. Keegi ei saa põgeneda, sest kaua kestnud põud on kuivatanud puud ja rohu."

"Aga sina? Kas tahad ka hukkuda?"

"Ei. Tunnen igat teed ja rada. Ja ma põgenen warakult. Hakan kohe minema. Wahest külastan wiimast korda ka Myrna Benti ja wõib-olla ta nõustub nüüd minuga kaasa tulema."

"Ja mina?" karjus Constance Fallot. "Mis saab minust? Kas pean surema? Lämpuma suitsus ja tules?"

"Surm on igale õnnetule lunastuseks."

"Bill! Halasta!"

Kuid mees ei näinud teda kuulwat. Ta wahtis kaugusesse.

"Bill! Wõta mind kaasa!"

"Milleks? Miks tulite siia, armuline preili? Miks ei jäänud te Virginia Citysse?"

"Kui sa ei taha mind kaasa wõtta, siis näita mulle vähemalt teed, et pääseksin minema."

"Ei," wastas mees kalgilt.

"Bill! Armastan sind! Päästa mind!"

Saatanlik irwitus mängles mehe huustel.

"Hea küll. Sa kardad suitsu ja tuld? Digu, päästan sind sellest. Sest ka mina olen aumees. Wõinuksid seda waremgi teada, kuna ma sind iialgi ei tülitanud, kuigi wõisid mulle kardetawaks saada."

"Bill, armastan sind. Kuis wõisid sa tunda hirmu, et wõiksin sulle kardetawaks muutuda? Olen walnis sinu eest kõik tegema, igat alandust kannatama."

"Wõi nii? Tahtsid mind endale wõita? Kullake, oled weel suurem egoist kui mina. Aga ükskõik."

Maerdes tõmbas ta rewolvri wöö wahelt, ja enne kui lootus Constance Falloti näol jõudis asenduda kohutawa hirmuga, kõlas pauk.

Häälletult langes naine kokku. Ta ei kiljatanud isegi. Bill Bottom ei pidanud teda enam pilgu wääriliseks, pöördudes ümber, ta wäljus tallist. Ta läbis õue, kadus hetkeks elumajja, ruttas siis koplisse, saduldas hobuse ja kihutas metsa.

Samal ajal aga kummardas Myrna Bent surija kohale.

19.

Koitis juba hommik, kui Myrna Bent astu õuele. Constance Fallot oli furnud. Myrna ilme oli kummaliselt rahulik, peagu ebamaiselt rahulik ja selge.

Rahulike kindlate sammudega astus ta koplisse, tõi sealt hobuse, saduldas ta ja ratsutas Mortonhilli. Usula magas alles. Tänavad olid tühjad ja aknad suletud. Kuskilt ei kostnud häält.

Castingi maja ees hüppas Myrna sadulast, jooksis trepist üles ja tagus rüüfikatega vastu uft. Myrna arvas, et talle ei tulda avama, kuid juba minuti pärast seisis Casting läwel.

„Pagana päralt,“ wihastas ta, „mida te jälle tahate? Jätke mind ometi rahule!“

„Mets põleb,“ teatas Myrna asjalikult. „Mets põleb. Teie kui sberifi kohus on nüüd hoolitseda, et Mortonhill ei hukkuks tules.“

„Mis te räägite?“ kohkus Casting.

„Bill Bottom süütas metsa. Tõeline Bill Bottom. Mul pole enam aega. Loodan, et saite minust aru.“

Juba kihutas ta uuesti maanteele.

„Mets põleb!“ kuulis ta enda taga Castingi erutatud häält. „Põisid, üles!“

Ta siis kuulis ta uste awamist ja sammude müdinat.

„Argake!“ hüüdis Myrna Bent, plaksutades ratsapiitsaga vastu aknaid. „Mets põleb!“

Olles weendunud, et Mortonhill on ärkweel, ei wiivitanud Myrna enam. Ta sihiks oli põlew mets. Jõuab ta weel õigeks ajaks päralt?

Noolena tormas hobune nõlwakult üles. See oli tore ratsu — wana Penmoore oskas hobuseid walida. Ohk oli weel puhast, tundus waid kergeget waewalt aimatavat kõrwelehta.

Terry Couldi maja oli wäikne. Luugid olid akende ees. Kuid üks polnud lukus. Imelik — täna öösel olid Myrna ees kõik ukseid lahti.

Myrna astus pimedasse ruumi, hüüdis. Ei mingit wastust. Rästikaudu lähenes ta koldele ja leidis sealt tikud. Ta süütas küünla.

Juba oli täiesti tühi. Seintelt olid kadunud riided ja sadulad, lauast olid kraamitud toidunõud, põrand puhtaks pühitud.

Kus oli sberiff Bent?

Myrna istus suurele kastile, mis endiselt seisis seina ääres. Mida pidi ta ette wõtma? Mets põles. Kus oli ta isa? Kus teda leida?

Atki mõpatas Myrna ja kargas jalule. Dotas isa teda wiimaks tema wiletsas onnis? Kas Terry Could oli ta wiinud sinna? Muidugi. Kui rumal, et ta warem ei tulnud sellele mõttele. Nüüd oli ta asjatult raisanud kallist aega.

Wäljast kostis samme. Tuli Terry Could koju?

Samal hetkel paisati üks walla ja läwel seisis Roy Ferguson.

Ta juured olid sassis, särk lõhki kistud ja ta hingelbas wäsimusest. Kui ta wahapeal oli jõudnud juba tema onnis kätte, siis oli see tõesti sportlik rekord.

Myrna Bent waatas talle üsna rahulikult otse. Ta ei kartnud enam Bill Bottomit, ei kartnud ka surma. Roy Fergusonil oli kaks rewolwrit kões, aga Myrnal polnud mingit relwa. Kuid see ei häirinud teda. Laske-õnarmuses ei suutnud ta temaga nagunii wõistelda.

„Palun,“ küsis ta üleolewalt, „mida te soowite?“

Mees oli ilmestsi wäga üllatatud. Nähtawasti ei lootnud ta teda siit leida. Aga ta kogus end koha.

„Dlen tõepoolest üllatatud,“ ütles ta, „wõin endale õnne soowida, sest õigust ütelda ei lootnud ma teid enam kohata.“

„Otsite wist Terry Couldi? Teda pole siin.“

„Terry Couldi? Ei, praegusel hetkel wajan head wärsket ratsut. Minu oma on juba wäsinud. Mõtlesin, et Elgerta on siin. Te tunnete ju seda hobust?“

„Muidugi,“ wastas Myrna ükskõiksest.

„Aga jäägu nüüd kõik maailma hobused! Peaasi, et leidsin sinu!“

Ta astus talle sammu lähemale ja Myrna taganes sammu.

„Miks waatate mulle nii kurjalt otša?“ küsis Roy Fergon. „Kas teie ei rõõmusta, et kohtume nii ootamatult? Me pole ju teineteist ammu näinud.“

„Ei, ma ei rõõmusta. Aga ma ei karda ka.“

„Wäga imelik, et olete nii julge. Kuid miks pole te rõõmus?“

„Selleks puudub põhjus. Teate wäga hästi, mida teist mõtlen. Nüüd palun, et annaksite mulle tee wabaks.“

„Kuhu tahate minna? Miks on teil nii kiire? Kui otsisite siit Terry Couldi, siis jäite küll hiljaks.“

Myrna mõtted töötasid palawikuliselt. Iga raisatud minut wähenendas pääsmise wõimalusi, iga sekundiga lähenes tuli.

„Andke mulle tee wabaks,“ kordas ta jonnakalt ja karmilt. „Ma tahan — —“

„Mida te tahate?“

„Mets põleb,“ wastas Myrna, kuid ta hääel ei reetnud ärewust.

„Kes seda ütleb?“

„Milleks weel peitust mängida, Bill Bottom? Ma tean, et mets põleb. Constance Fallot suri minu käte wahel.“

„Seda ta küll poleks wäärinud,“ tähendas Roy Fergon pilkawalt, kuid ta langetas ometi pilgu.

Aga kui Myrna astus sammu ukse poole, wirgus ta kohe ja sirutas wälja käe. Tüdruk seisatas, kartes, et ta teda nüüd puudutab. Kuid Roy Fergon waatas talle ainult üksikfilmi otša.

„Jah,“ lausus ta aeglaselt. „Mets põleb. Sul on õigus. Mortonhill hukkub. Hukkud ka sina. Mina olen ainus, kes suudaks sind päästa. Kas tuled minuga?“

„Ei,“ wastas Myrna kindlalt.

„Ah, sa eelistad surma! Hea küll. Aga pea meeles, et ma sinule ei halašta. Ma ei lõpeta su elu kuuliga. Pead lämbuma suitsus ja kõrwema tules!“

„Ma ei lobiseks teie asemel nii palju, Bill Bottom. Raotate kallist aega.“

„Pole tähtis. Mul on sulle weel mõndagi ütelda. Sul pole enam kedagi maailmas, sest sinu isa on furnud. Wahest otsustad siiski weel ümber ja tuled minuga?“

„Minu isa pole furnud. Te waletate.“

„Ta on tõesti furnud. Nägin seda ise. Watchkini mehed olid ta laibaga teel Mortonhilli.“

Pärani silmil wahtis Myrna mehele otša.

„Ei,“ sofistastas ta, „ma ei suuda seda. Ma ei taha seda uskuda.“

„Sulle ei jää muud üle.“ Roy Fergon astus tema ette, peaaegu puudutades teda oma kehaga. „Myrna,“ jatkas ta, „armastan sind. Hoidsin sind, kaitseisin sind. Aga nüüd on mu kannatus otsas. Ja sina oled täiesti üksi. Sheriff Bent on surnud. Ja Terry Could. Meie ei tohi enam sekunditki kaotada. Kas tuled minuga kaasa?“

„Ei,“ vastas Myrna taha. „Ei. Mitte üialgi. Ka siis mitte, kui mu isa ja Terry Could oleksid surnud.“

Roy Fergon haaras tal õlgadest kinni, raputas teda nagu pihtidega. Kuid siis wabastas ta tüdrukku äkki.

Terry Could seisis lähel.

„Ei, ma elan veel,“ ütles ta rahulikult.

Myrna Bent wõpatas. Ta oli wäga julge olnud, kuid nüüd wapustas teda wärin.

Bill Bottom taganes sammu. Ta käed libisesid rewolwitele, kuid ta wotas veel.

Terry Could suitsetas sigaretti, toetudes uksepiidale ja naeratades lahkest, nagu walmistaksid talle külalised rõõmu. Tal olid ägedad wõitlused seljaga, nagu ilmnest ta lõhkirebitud särgist, tahmastest kätest ja weristest kriimustustest käsiwartil ja näol. Ka oma kübara oli ta nähtawasti kaotanud, sest ta oli palja päi.

Särgnewail sekunditel ei lausunud keegi kolmest inimesest sõna. Igaüks wotas ja igauhe närwid olid äärmuseni pinewil.

Terry Could katkestas esimesena waituse.

„Te wist ei oodanud mind?“ küsis ta Bill Bottomilt. „Peaaegu tunnis-tama, et teie siinwiibimine ka mind üllatab. Urwasin, et olete juba ammu üle seitsme mäe. Kartsin, et pääsesite veel wiimsel filmapilgul. Rahju teist, Roy Fergon. Teil ei wea enam.“

Bill Bottom naeris.

„Kadestan sind sinu suuwärgi pärast. See maksab palju, eriti naiste juures. Aga wõid rahulikult mind mu õige nime järgi hüüda. See daam teab, kes olen. Ta on sellega ka harjunud. Sul ei tarwitse enam wiisakat rüütlit mängida. Muide, et ma ei unustaks — kas tahad, et matan su maha? Wõi jatkub sellest, kui topin su süa kirstu? Sest kuigi oled Tex Canter, ei naera sa täna wiimsena. Bill Bottom on ikka veel Nevada parim laskur. Sellepärast tee oma arwed Jumalaga, muidu on hilja.“

„Täna ilusate õpetuste eest. Aga too mõte kirstuga on suurepärane. Wähemalt on sel asjal, mis mind alati wihastas, nüüd otstarwe.“

Bill Bottom sulges wiimaks filmad.

„Hakkame peale,“ ütles ta siis. „On aeg. Mets põleb ja ma tahaksin enne tule lewimist hädaohu-piirkonnast wälja jõuda.“

„Palun,“ wastas Terry Could rahulikult, „alake. Dotan juba tükk aega. Ka minul on rutt. Haara ke relwad, — mul pole nimelt kombeks esimesena oma kätt rewolwri külge panna.“

„Seda harjumust sa veel kahtsed. Aga üks asi huwitab mind siiski veel: kuidas awastasid, et olen Bill Bottom?“

Terry Could naeratas ikka veel sõbralikult.

„Oh, see on pikk lugu,“ ütles ta, „wäga pikk isegi. Sellepärast peate leppima ainult sellega, et tean, kes te olete. Mina isiklikult pole põrmugi

uudishimulik, näiteks ei huvita mind raasugi, kust teate, et kannan wahel ka Tex Canteri nime. Minu arwates peame kohe algama, sest muidu kormeme jooks. Kuid preili Bent peab selleks ajaks wäljuma, tema pole ju süüdi, et meil omawahelised arwed õiendada."

"Ei, tüdruk jääb siia. Temaga ei juhtu midagi. Sulle on määratud waid kaks kuuli ja wõin wedada kihla, et sa ise ei jõuagi enam lasta."

Ja ta haaras rewolwrid ning tulistas.

Kuid Terry Could oli karmem: Bill Bottom langes raskelt põrandale, nagu läbisaetud puu. Weel surses tulistas ta, kuid ta huultelt ei tunginud oiet.

Myrna Bent, kes kogu aja oli toetunud kirstule seinä ääres, ei suutnud furnult pöörata pilku. Tundus uskumatu, et ta oli waba! Et ta oli pääsetud! Ta waatas tänulikult ja imetledes mehele otja, kes ifka weel seisib endisel kohal, sassis päi, katkistes, tolmunud ja tahmunud riietes. Ja äkki märkas ta, et Terry Couldi särgikäis oli wärwunud punaseks.

"Helbe taewas!" hüüdis ta kohkunult, "olete haawatud!"

"Vole midagi," wastas Terry Could ükskõikset ja wäsinult, "ainult wäike kriimustus. Aga tulge nüüd. Meil pole enam aega. Mets põleb."

"Mets!" Myrna oli wahpeal täiesti unustanud tule. "Meie — me ei pääse enam wälja?"

"Kui kiirustame, siis pääsime. Tulge."

Ta haaras tüdrukul käest kinni, tõmbas ta endaga wälja, aitas ta sadulasse ja ruttas siis oma hobuse poole.

Waikides kihutasid nad metsä ja kumbki ei heitnud enam pilku tagasi.

20.

Myrna Bent järgnes pimesi. Nad olid ratsutanud juba pool tundi, kui õhus hakkas tunduma kormelehka. Raugel filmapiiril kerkisid hiiglaslikud suitsupilwed ja kuumus muutus üha lämmatawamaks. Terry Could kihutas noolena ees, Myrna Bent tema kannul. Neg-ajalt waatas mees tagasi ja naeratas julgustawalt.

Ja julgustust oli Myrnal hädasti waja. Sest nüüd hakkasid unetud õõd ja erutused awal dama mõju. Ta oli wäsinud ja rammestus wõttis temas ifka enam ja enam wõinust. Higi nirises ta laubalt ja wing raskendas hingamisil. Ale nende peade lendasid sädemed ja mõnes kohas oli suits nii tihe, et pani filmad kipiutama.

Terry Could märkas seda, kuid ta ei tasandanud sõitu. Kiirus oli praegu elu ja surma küsimus. Weel natuke aega ja nad on ümbritsetud tulest. Kui nad maanteele ei jõudnud enne kui tuli oli haaranud metsä tuka, olid nad pääsmatult kadunud.

"Kohke oleme wäljas!" hüüdis ta Myrnale, "kannatage weel weidi! Mõni minut, ja meie ees sinetab Humboldt-jõgi!"

Kuid minutid weeresid, suits muutus lämmatawaks, kuumust oli raske taluda ja Myrna suutis waewu weel ratsuteid hoida pihus.

Ja siis saabus filmapiik, kus näis, et kõik nende pingutused olid olnud asjata. Tulekahju oli lewinud üle tee, mis wiis Humboldt-jõe. Wafakul põlesid prud nagu äqamad tõrwikud, suitsupilwed katsid taewa ja ratsanikele tundus, nagu kõrbesid nad juba.

Nagu meeletud kihutasid hobused, hirnudes ja kaabates.

Läbi tulemere paistis looklew walge tee. Kui ainult pääseks sinna! Sest teisel pool teed põlesid alles ladwad üffi, kuna metsa-alune weel mustendas.

Myrna ei jõudnud enam. Terwe ta keha walutas, ta kurt oli kibe, keel paistetunud, filmist nirisefid pisarad. Ta tahtis karjuda, kuid siis meenus talle, et iga sekund oli kallis.

Nii kallis, et Terry Could ei waadanud enam tagasi.

Myrna ei hüüdnud appi. Mis kasu olnuks sellest? Terry Could poleks suutnud teda nagunii aidata ja pealegi oleks ta siis hilineanud. Ja ta oli nii noor ja tugew ja armastas elu...

Myrna otsustas end tahahilju libistada sadulast, lootuses, et hobune järgneb teisele ja Terry Could ei märka tema kadumist. Ta tahtis sulgeda filmad ja uinuda — igaweseks. Peaks waid Terry Could pääsema!

Pikkamisi tõstis Myrna jalad raudadelt. Kõik wirwendas ta silme ees, kõrwus kohises. Ta oli wäsinud, surmani wäsinud... Weel pingutam liigutus ja ta lebas murul.

Terry Could polnud juba pool tundi tagasi waadanud. Tal polnud aega. Aga samal filmapilgul, kus Myrna langes sadulast, kuulis ta hobuse kappjade müdinast, et ta oli ratsanikutu. Terry Could pööras hobuse ümber. Loom tõrkus, ajas end kaele jalale püsti. Kuid Terry Couldi tahe oli tema omast tugewam: ta pidi tagasi minema.

Myrna ratsanikutu hobune tormas neist mööda, otse tulemõllu. Aga raudse haardega hoidis Terry Could oma ratsut kinni, hüppas sadulast, tõstis teadmuse kaotanud tüdrukku enda ette ja kihutas edasi.

21.

Kui Myrna Bent jälle ärkas ja selgete filmadega ringi waatas, lebas ta täiesti mõdras toas laias pehmes fängis. Ta üllatunud pilk libises fängilt seinale, sealt aknale, lauale, millel seisis kimp sügislilli, nikerdatud kapiile ja toolile nurgas. Sel toolil istus inimene.

Algul armas Myrna, et see on waid suur nukk. Kuid siis märkas ta, et too liikumatu olend oli siiski inimene, wana neegrinaine.

Myrna ajas end imestades istukile, sest ta tundis seda naist. Tundis teda isegi väga hästi, oli ta ju lapsena sageli käinud Penmoore'i farmis ja wana neegrinna oli seal elupõline perenaine.

Samal hetkel ärkas ka neegrinna uinakust ning lähenes ootamatu wäledusega fängile.

„Lamage edasi,“ ütles ta ja puudutas Myrnat hellalt, et sundida teda pikali heitma, „olete väga haige.“

„Ma pole sugugi enam haige,“ ütles Myrna, „tunnen end väga hästi.“

Kuid nüüd taipas ta, et oli tõesti olnud haige, sest äkki lõi ta silme ees kõik wirwendama ja talle näis, nagu kõiguks fäng. Kuid ta mõttles julgelt selle nõrkushoo wastu.

„Tahan üles tõusta,“ lausus Myrna jonnakalt. „Kas sa ei näe, et olen päris terve.“

Neegrinna ehmus. Kuid siis mõtles ta äkki, et tüdruk onib palamis-kus ja ta tormas toast, hüüdes waljusti appi.

Neegrinaine on hull! otsustas Myrna ja laskus alistunult jälle padjule. Koridori mööda lähenesid kiired energilised sammud ja tuttav hääl küsis:

„Oled sa pörunud? Mis sa kšid siin päise päewa ajal?“

Siis lükati uks walla ja läwele ilmus Terry Couldi sale kaju.

„Ah,“ ütles ta, wõttes kübara peast, „wabandage, et tungin šia šisse. Kas tahtšite tõesti ära joosta, nagu wäidab see wanacit šiin? Wõi on Betty iše hulluks läinud? Aga nähtawasti olete paranemas: näete juba päris mõišlik wälja.“

Myrna punastas ja tõmbas oma öšfärgi kinnise kacluse weel rohkem koomale.

„Minu arwates olen ma alati mõišlik wälja näinud,“ ütles ta, lišas aga kōhe: „Aga tulge lähemale. Tähašsin meelelbi teada, kus ma olen ja mis minuga on juhtunud?“

Terry Could sulges Betty nina ees ukse ja istus lauale, mis seišis akna all.

„Olite haige, närwipalawikus, nagu ütles aršt. Lebasite kaua tead-wušetult. Kuid nüüd näib halwim möödas olevat.“

„Nii — ma olin haige. Aga kus ma praegu ašun?“

„Wana Bellini farmis.“

Šekundi wältel kerkis Myrna silme ette jälle öudne pilt põgenemisest läbi põlewa metsa. Ta waitis wiiru. Šiis ajas ta end jälle istukile.

„Bellini farmis,“ kordas ta. „Ja kus on mu isa? Will Bottom üt-les, ta olewat furnud. On see — tõši?“

„Muidugi mitte. Teie isa on praegu wäljas karjade juures. Ta rōō- mustab kindlasti, kui leiab teid õhtul terwena eest.“

Myrna sulges silmad, sest ta oli ikka weel uimane. Šiis algas ta kogeldes:

„Olen teile suuret tänu wõlgu. Teie pääššite minu isa ja minu... Olite...“

„Kumalus,“ katkestas teda Terry Could. „Käitusin wõimatult. On parem, kui te mulle seda lugu meelde ei tuletate, muidu wihaštan weel.“

„Ma ei mõišta teid.“

„Seda pole tarwiski. Peaasi on, et olete jälle terve.“

„Kas olin kaua haige?“

„Kolm-neli nädalat. Täpšelt ma enam ei mäleta.“

Myrna waatas talle ehmunult otša.

„Tegin teile hirmus palju tšili.“

„Hoopiški mitte. Wana Bellin oli wäga õnnelik, et wõis kellelegi ka-sulik olla. Aršt käis iga päew ja Bellin wandus hommikust õhtuni, sest tema meelest polnud me nii hiirwaitšed, kui see oluiks wajalik.“ Terry Could naeris. „Bellin on täiesti muutunud. Muide, teie isa on nüüd tema maade ja metsade ja karjade walitšejaks.“

„Ja Mortonhill?“ küsis Myrna tasa.

„On weidi wäiksem kui enne tulekahju. Teie isamajast on säilinud waid waremed, samuti ka Castingi hoonetest. Penmoore'i-farmi elumajade asemel on tuhahunnik. Üldse häwitas tuli kõik metsa serwal asunud majad. Teised suudeti päästa. Praegu lihab Mortonhillis elaw ehitustöö — tahetakse uued majad lumetulekuks katuse alla wiia. Rahju on waid metsast. Muide, Tuscarora komisjar leiab, et olen kõiges süüdi.“

„Kuidas tohib ta seda wäita?“ ägestus Myrna.

Terry Could tegi kurwa näo ja ohkas.

„Teatawal määral on tal õigus.“

„See on häbematus!“ hüüdis Myrna ärritatult. „Kuidas tohib ta üldse kedagi süüdistada? Tema kohus oluiks ju tabada Bill Bottomi, ja — —“

„Muidugi, muidugi,“ rahustas teda Terry Could. „Aga pean siiski tunnistama, et minu talituswiis jättis wäga palju soowida. Kuid jätame selle. Hoolimata kõigest oleme komisjariga wäga head sõbrad ja talle teeb muret, et ma pole ümbruskonnas weel küllalt kuulus.“

Ta naeratas walgete hammaste wälkudes ja keerutas kübarat oma pruunide saledate sõrmede wahel.

Myrna silmitses oma ruudulist waipa ja tal oli korraga nii kerge olla, et ta meeleldi oleks lennanud.

„Kas mu isa teab, et Constance Fallot on surnud, härra Canter?“ küsis ta.

„Minu nigri on Terry Could nagu ennegi. Ter Canter oli ainult warjunimi. Mul on nimelt Las Vegases farm ja ma ei tahtnud, et mu kodused teawad, millega ma wõõrsil tegelen. Aga see on muuseas. Teie isa teab, et Constance Fallot on surnud. Kui tohutu metsatulekahju oli kustutatud, ratsutasime kõik Mortonhilli, kõik need, kes sel saatuslikul päewal pidid sinna kogunema. Kui olin teie isa wangist wabastanud, saatsin ta Humboldt-jõeale, kus ootas terve rügement mehi, et tulla wangistama Bill Bottomit. Kuid sellest kawatsusest tõmbasite teie ja Bill Bottom kriipsu läbi. Sest wiimane teadis, et ta tunnid on loetud ja süütas metsa.“

„Aga mina? Millega takistasin teid?“

„Sellega, et teid polnud kodus.“

„Aga ma ei teadnud ju teie kawatsustest midagi.“

„Muidugi, ja meie ei tee teile ka etteheiteid. Jutustan teile waid, kuidas kõik juhtus. Lõpuks tuleb wälja, et olen ise siiski suurim süüdlane, sest ma oleksin komisjarile kohe pidanud teatama, et Roy Fergon on Bill Bottom.“

„Kas teadsite seda juba ammu?“

„Jah, Penmoore'ide surmapäewast saadik. Nägin tol korral Roy Fergonit warahommikul wäljumat Penmoore'i majast.“

„Ja teie wailisite nii kaua!“

„Jah, waadake, selles peitubki minu süü. Aga — ma arwasin tol korral, et teate, kes Roy Fergon on. Ja ma uskusin, et armastate teda.“

Myrna langetas pea.

"Ja te tahtsite mind säästa," lausus ta taha.

Terry Coulb naeris lõbusalt.

"Olin viimane idioot, eks ole? Aga Hikor oli see, kes ajas asjad jälle joonde."

"Hikor?" imestas Myrna.

"Just. Tema oli nimelt too õine külaline, kes kollitas teie ukse taga. Ta ei andesta mulle arvatavasti iialgi, et olin seal ees."

"Tema haavas teid?"

"Ei, seda tegi Roy Fergon."

"Kuid ma ei mõista ikka veel," sosistas Myrna.

"Lugu on väga lihtne. Kuulsin juhustlikult, et Hikor oli ähwardanud teid külastada ja tulin teile sellepärast appi. Siis leidsin nurgast oma püssi."

"See oli teie oma?" imestas Myrna.

"Muidugi, wana Bellini kinkis ta mulle. Ja Bellini eesnimi on Buckley. Kui mu püsis kaotsi läks, armasin, et selle mõttis Bill Bottom märke, et ta teab, et tunnen tema salajast peibuurgast. Ja siis ütlesite mulle ju awameelselt, et peate mind Bill Bottomiks. Ning siis astusin otsekohe komisjariga ühendusesse."

"Ja kus on Casting?"

"Mortonhillis. La ehitab maja. Sherifiks teda ei jäetud, sest Watchfini peeti nii kõrgele kohale sobiwamaks."

Myrna waatas noormehele naeratades otta.

"Olen teile väga tänulik," sosistas ta ja ta filmis läikisid pisarad.

"Nagu näen, olete oma isa tütar," naeris Terry Coulb, "ka tema kiusab mind oma tänuawaldustega! Mõnikord tüütab ta mind nii, et olen kawatšenud juba järgmisel päewal lahkuda. Pealegi oodatakse mind kodus."

"On teil ilus kodu?" küsis Myrna.

"Wägagi," ütles Terry Coulb ja istus fangi weerele. Tema tavaliselt nii lõbusad ja pilkawad filmad olid korraga tõsised ja südamlikud. "Ütelge, Myrna, miks ei teatanud te komisjarile, et peate mind Bill Bottomiks? Miks peitsite reetlike nimetähtedega püssi oma onni pimedamasse nurka ja waikisite?"

Myrna langetas pea. Ja siis weeresid suured pisarad ta filmist. Seekundi wältel walitses haigetoas sügaw waikus. Siis põimis Terry Coulb oma tugewad käsiwarred Myrna õlgade ümber ja surus ta enda wastu.

"Sina," ütles ta, "armastan sind. Abiellume enne veel, kui tuleb lumi."

Myrna ei wästanud. Ta oli sulgenud filmad. Kui aga mees surus oma huuled tema suule, põimis ta käed tema kaela ümber ja hoidis teda nii kõwasti, nagu ei tahaks ta teda enam iialgi lahti lasta.

Nelja päewa pärast peeti pulmad ja kui nad saabusid Las Vegasesse, hakkas sadama pehmet walget lund.

Lolw oli käes.

(Lõpp.)